TERRY PRATCHETT

SERIA LUMEA DISC

~~FAUST~~ *eric*

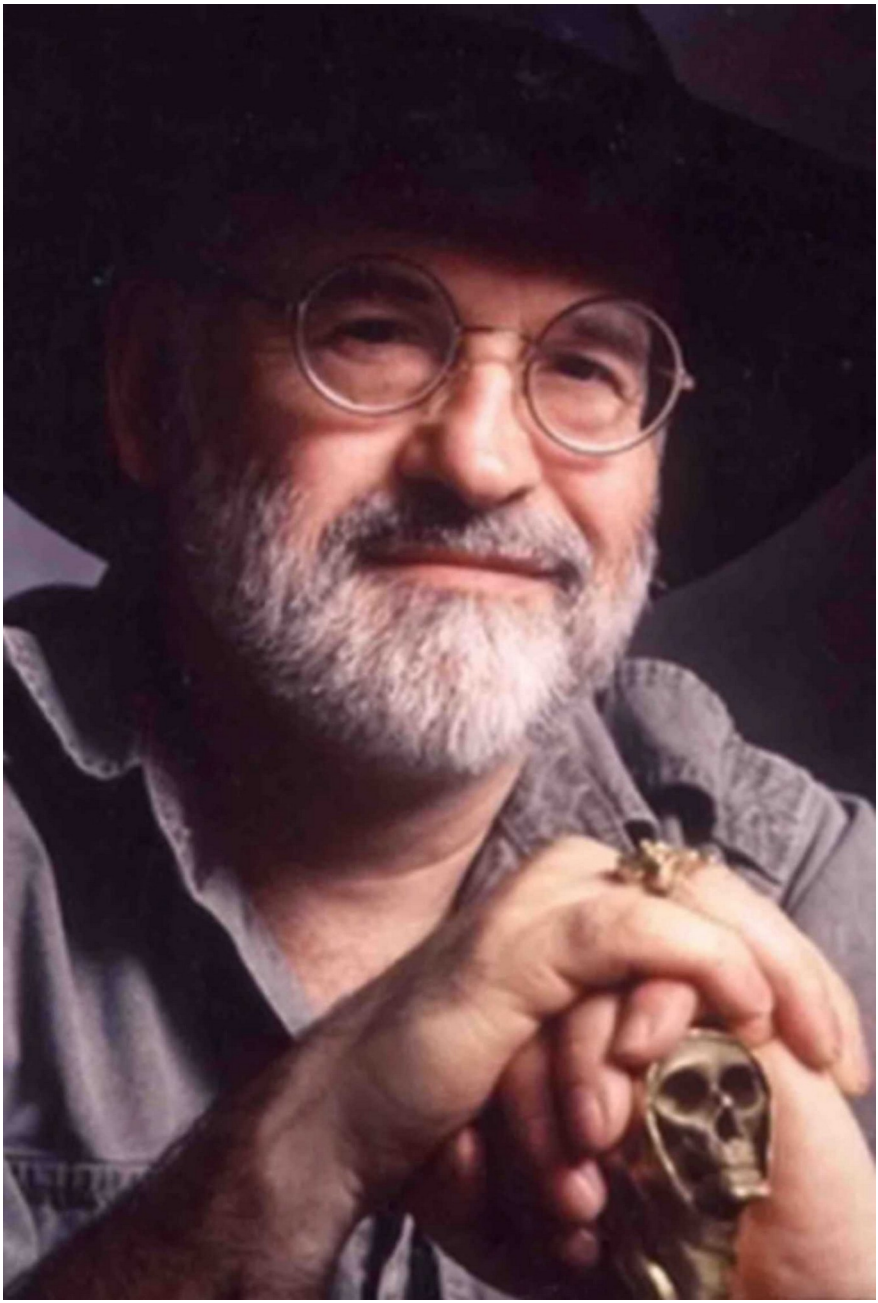

Terry Pratchett – Lumea Disc

Eric este singurul hacker al demonologie! din Lumea Disc. Păcat că nu e prea bun. Nu vrea decât să i se îndeplinească trei dorinţe, nimic special: să fie nemuritor, să conducă lumea şi cea mai frumoasă femeie din lume să se îndrăgostească nebuneşte de el. Chestii obişnuite, însă în locul unui demon uşor de controlat Eric îl invocă pe Vânturache, cel mai incompetent vrăjitor din univers, şi pe accesoriul lui de călătorie extrem de incontrolabil şi de ostil, Bagajul. Alături de aceştia, pe Eric îl aşteaptă o călătorie prin spaţiu şi timp care îl va face să îşi mai pună o dorinţă (destul de arzătoare) – să nu se fi născut.

ERIC este a noua carte din seria Lumea Disc – cea mai amuzantă serie fantastică a tuturor timpurilor.

Terry Pratchett

~~FAUST~~

ERIC

Aleea Bălegarului, nr. 13,
Pseudopolis,
Câmpiile Sto,
Lumea Disc,
Pe spatele Marelui
A'Tuin
Univers,
Spațiu.
nr. Mai mult Spațiu

Traducere din limba engleză
Bogdan Mihăilescu

Albinele Morții sunt mari și negre, zumzăie gros și sumbru, își țin mierea în faguri de ceară albi ca lumânările din altar. Mierea este neagră ca noaptea, groasă ca păcatul și dulce ca melasa.

Este bine cunoscut faptul că opt culori alcătuiesc albul. Dar există, de asemenea, opt culori de negru, pentru cei care le pot vedea, iar stupii Morții se află în iarba neagra din livada neagră de sub coroanele străvechi, negru înmugurite ale copacilor care, în cele din urmă, vor produce mere care... să spunem... nu vor fi roșii.

Iarba era scurtă acum. Coasa care făcuse această muncă se sprijinea de trunchiul noduros al unui păr. Acum Moarte își inspecta albinele, ridicând ușurel fagurii cu degetele lui scheletice.

Câteva albine zumzăiau pe lângă el. Ca toți apicultorii, Moarte purta o plasă. Nu că ar fi avut ceva care să fie înțepat, dar uneori câte o albină îi pătrundea în craniu, bâzâia înăuntru și îi dădea o durere de cap.

În timp ce ținea un fagure în lumina cenușie a micuței lui lumi dintre realități, avu loc un fior dintre cele mai slabe. Un zumzet se ridică din stup. O frunză pluti la pământ. O pală de vânt bătu pentru o clipă prin livadă, iar acesta era cel mai neobișnuit lucru, căci aerul de pe tărâmul Morții este întotdeauna cald și nemișcat.

Lui Moarte i se păru că aude, foarte scurt, sunetul unor picioare care fugeau și un glas rostind: *Lanaibalanaibalanaiba, o să mor o să mor o să MOR!*

Moarte este aproape cea mai bătrână ființă din univers, cu obiceiuri și moduri de gândire pe care un muritor nici nu poate începe să le înțeleagă, dar pentru că este și un bun apicultor, puse atent fagurele înapoi în suportul lui și capacul pe stup înainte de a reacționa.

Merse prin grădina neagră înapoi la căsuța lui, își scoase plasa, goni grijuliu câteva albine care se rătăciseră în adâncurile craniului său și se retrase în biroul lui.

Când se așeză la masă, o altă pală de vânt bătu, zăngănind clepsidrele de pe rafturi și făcând marele ceas cu pendul de pe hol să se oprească foarte scurt din munca lui interminabilă de a tăia timpul în părți ușor de manevrat.

Moarte oftă și își concentra privirea.

Nu există loc în care Moarte să nu meargă, indiferent cât de îndepărtat sau de periculos. De fapt, cu cât mai periculos este, cu atât mai probabil este ca el să fie acolo deja.

Acum se uita prin cețurile timpului și ale spațiului.

— AH, zise el. EL E.

Era o după-amiază fierbinte de vară târzie în Ankh-Morpork, în mod normal cel mai prosper, mai agitat și, mai presus de toate, cel mai aglomerat oraș de pe Disc. Acum, sulițele soarelui obținuseră ceea ce

nenumărați invadatori, câteva războaie civile și legea stării excepționale nu reușiseră niciodată. Liniștiseră orașul.

Câinii zăceau gâfâind în umbra arzătoare. RâulAnkh, care nu a fost niciodată ceea ce ai putea numi scânteietor, se scurgea între malurile sale ca și cum căldura i-ar fi secat spiritul. Străzile erau goale, fierbinți ca un cuptor.

Dușmanii nu cuceriseră niciodată Ankh-Morpork. Bine, *teoretic,* o făcuseră, destul de des chiar; orașul îi primea cu brațele deschise pe invadatorii barbari largi la pungă, dar, cumva, atacatorii uluiți descopereau întotdeauna, după câteva zile, că nu mai erau proprietarii propriilor cai și, în câteva luni, erau doar o altă minoritate cu propriile însemne și magazine alimentare.

Însă arșița asediase orașul și cucerise zidurile. Se întindea ca un văl peste străzile tremurătoare. Sub lampa de sudură a soarelui, asasinii erau prea obosiți pentru a ucide. Îi făcea pe hoți să fie cinstiți. În fortăreața năpădită de iederă a Universității Nevăzute, principalul colegiu de vrăjitorie, locatarii moțăiau cu pălăriile ascuțite trase peste fețe. Chiar și mușteleе albastre erau prea epuizate pentru a se mai lovi de geamuri. Orașul dormita, așteptând apusul și izbăvirea scurtă, fierbinte, catifelată a nopții.

Doar Bibliotecarul își păstra sângele rece. De asemenea, se legăna și stătea degeaba.

Aceasta deoarece montase câteva frânghii și inele într-unul dintre beciurile bibliotecii Universității Nevăzute – cel în care țineau cărțile, hm, erotice[1].În cazane cu fulgi de gheață. Și se legăna visător în vaporii răcoroși de deasupra lor.

Toate cărțile de magie au o viață proprie. Unele dintre cele cu adevărat pline de energie nu pot fi doar legate în lanțuri de rafturi; trebuie să li se bată copertele în cuie sau să fie ținute între plăci de oțel. Sau, în cazul volumelor despre magia sexului tantric pentru cunoscătorii serioși, ținute în apă foarte rece pentru a le împiedica să izbucnească în flăcări și să își ardă copertele mult prea simple.

Bibliotecarul se legăna ușurel înainte și înapoi deasupra cazanelor clocotinde, moțăind liniștit.

Apoi pașii apărură din senin, traversară podeaua în goană, cu un zgomot care zgâria suprafața brută a sufletului și dispărură prin perete. Se auzi un țipăt slab, îndepărtat, care sună ca: *Pezeipezeipezei, ASTA e, o să MOR.*

Bibliotecarul se trezi, mâna îi alunecă și căzu pleoscăind în cele câteva degete de apă care stăteau între *Bucuria sexului tantric cu ilustrații pentru elevii avansați* de O Doamnă și combustia spontană.

Și ar fi fost de rău pentru el dacă Bibliotecarul ar fi fost o ființă umană. Din fericire, în acest moment era un urangutan. Cu atât de

[1]Doar erotice. Nimic ciudat. Este diferența dintre a folosi o pană și a folosi o găină.

multă magie brută mustind prin Bibliotecă, ar fi de mirare dacă uneori nu ar avea loc și accidente, iar unul deosebit de impresionant îl transformase într-o primată. Nu multe persoane au șansa de a părăsi rasa umană încă din timpul vieții, iar el se împotrivise din răsputeri tuturor eforturilor de a-l readuce la forma inițială. Cum era singurul bibliotecar din univers capabil să apuce cărțile cu picioarele, Universitatea nu insistase.

Acest lucru însemna și că ideea lui despre o companie feminină plăcută arăta acum ca un sac de unt, aruncat printr-un vraf de anvelope vechi, și astfel avu norocul să scape doar cu arsuri ușoare, o durere de cap și niște sentimente cam echivoce față de castraveți, care îi trecură până la ora ceaiului.

În Biblioteca de deasupra, grimoarele scârțâiră și își foșniră paginile de uimire în timp ce alergătorul invizibil trecu drept prin rafturile de cărți și dispăru sau, mai degrabă, dispăru chiar și mai mult...

Treptat, Ankh-Morpork se trezea din adormire. Ceva invizibil și țipând din toți rărunchii trecea prin fiecare parte a orașului, lăsând în urmă o dâră de distrugeri. Oriunde se ducea, lucrurile se schimbau.

O prezicătoare din strada Meșteșugarilor Iscusiți auzise pași traversând în fugă podeaua dormitorului și globul ei de cristal se transformase într-o mică sferă din sticlă cu o căsuță înăuntru, plus fulgi de zăpadă.

Într-un colț tăcut al tavernei Toba Reparată, unde eroinele Herrena Zgripțuroaica Vopsită cu Henna, Scharron cea Roșie și Diome, Vrăjitoarea Nopții, se adunaseră pentru o discuție ca între fete și un joc de canastă, toate băuturile se transformară în mici elefanți galbeni.

— Îs vrăjitorii de la Universitate, spuse barmanul, înlocuind iute paharele. N-ar trebui să fie permis.

Miezul nopții căzu de pe ceas.

Membrii Consiliului Vrăjitoriei se frecară la ochi și se zgâiră adormiți unii la alții. Și lor li se părea că n-ar trebui să fie permis, mai ales că nu ei erau cei care o permiteau.

În cele din urmă Ezrolith Churn își înghiți un căscat, se ridică în capul oaselor pe scaun și încercă să pară corespunzător de magistral. Știa că nu avea cu adevărat stofă de arhicancelar. Nu își dorise postul. Avea nouăzeci și opt de ani și atinsese această vârstă importantă având grijă să nu reprezinte nicio amenințare sau problemă pentru nimeni. Sperase să își petreacă amurgul vieții încheindu-și tratatul în șapte volume despre *Unele aspecte puțin cunoscute ale ritualurilor de aducere a ploii kuiene,* care, în opinia sa, era un subiect ideal pentru studiul academic, deoarece ritualurile funcționau doar în Ku, iar acest

continent alunecase în ocean cu câteva mii de ani în urmă[2]. Problema era că în ultimii ani durata de viață a arhicancelarilor părea să fie cam redusă, iar ambiția firească a tuturor vrăjitorilor pentru acest post cedase în fața unei politeți curioase, pline de modestie. Într-o dimineață, coborâse și descoperise că toată lumea îi spunea „domnule”. Durase zile întregi până aflase de ce.

Îl durea capul. I se părea că își depășise ora de culcare cu câteva săptămâni. Dar trebuia să spună ceva.

— Domnilor… începu el.

— Oook.

— Scuze, *și* mai…

— *Oook.*

— Adică primate, firește…

— Oook.

Arhicancelarul deschise și închise gura în tăcere o vreme, încercând să își schimbe cursul gândurilor. Bibliotecarul era, din oficiu, un membru al consiliului universitar. Nimeni nu reușise să găsească o regulă privind respingerea urangutanilor, deși, pe ascuns, căutaseră foarte tare una.

— Este un caz de bântuire, se aventură el. Un fel de fantomă, poate. O treabă de rezolvat cu un clopot, o carte și o lumânare.

Trezorierul oftă.

— Am încercat asta, domnule arhicancelar.

Arhicancelarul se întinse spre el.

— Ha? spuse el.

— Am *zis* că am încercat asta, domnule arhicancelar, repetă trezorierul cu putere, îndreptându-și glasul spre urechea bătrânului. După cină, mai țineți minte? Am folosit *Numele furnicilor* a lui Humptemper și am sunat din Old Tom[3].

— Chiar așa. A mers, nu?

— *Nu,* domnule arhicancelar.

— Ha?

— Oricum, n-am mai avut probleme cu fantomele până acum, zise preparatorul principal. Vrăjitorii nu bântuie clădirile.

Arhicancelarul bâjbâie după o fărâmă de liniște.

— Poate că e ceva firesc, spuse el. Probabil vuietul unui izvor subteran. Mișcări ale pământului, poate. E ceva în canalizare. Poate să scoată niște sunete tare ciudate, să știți, dacă vântul bate din direcția potrivită.

Se lăsă pe spate și zâmbi.

---

[2]A durat treizeci de ani să se scufunde. Locuitorii şi-au petrecut mult timp bălăcindu-se. A rămas în istorie drept cea mai jenantă catastrofă continentală din multivers.

[3]Old Tom era singurul şi crăpatul clopot de bronz din clopotniţa Universităţii. Limba îi căzuse la puţin timp după ce fusese turnat, dar el încă bătea nişte tăceri nemaipomenit de răsunătoare la fiecare oră.

Restul consiliului avu un schimb de priviri.

— Canalizarea nu scoate zgomote ca de picioare care se grăbesc, domnule arhicancelar, spuse plictisit trezorierul.

— Doar dacă a lăsat cineva un robinet deschis, zise preparatorul principal.

Trezorierul se încruntă la el. Era în cadă atunci când chestia invizibilă care țipa gonise prin camera lui. Nu era o experiență pe care dorea să o repete.

Arhicancelarul îi făcu un semn din cap.

— S-a stabilit, deci, spuse el și adormi.

Trezorierul îl privi în tăcere. Apoi îi scoase bătrânului pălăria și i-o vârî ușurel sub cap.

— Ei? zise el obosit. Are cineva vreo propunere?

Bibliotecarul ridică mâna.

— Oook, spuse el.

— Da, bravo, bun băiat, zise trezorierul cu voioșie. Altcineva?

Urangutanul se uită urât la el în timp ce restul vrăjitorilor scuturau din cap.

— Este un fior în textura realității, spuse preparatorul principal. Asta e.

— Și ce ar trebui să facem în această privință?

— Habar n-am. Doar dacă nu încercăm vechiul…

— Oh, nu, zise trezorierul. N-o spune. Te rog! E mult prea periculos…

Vorbele îi fură întrerupte de un țipăt care începu în capătul opus al camerei și se undui pe masă, însoțit de sunetul multor picioare ce fugeau. Vrăjitorii se feriră într-o învălmășeală de scaune răsturnate.

Flăcările lumânărilor se alungiră în limbi subțiri de lumină octarin înainte de a se stinge.

Apoi se făcu tăcere, de acel fel special de care ai parte după un zgomot foarte neplăcut.

Iar trezorierul spuse:

— În regulă. Mă dau bătut. Vom *încerca* Ritualul lui AshkEnte.

Este cel mai serios ritual pe care opt vrăjitori îl pot îndeplini. Îl invocă pe Moarte, care, firește, știe tot ce se petrece oriunde.

Și, desigur, este făcut fără tragere de inimă, căci vrăjitorii principali sunt de obicei foarte bătrâni și ar prefera să nu facă nimic care să atragă atenția lui Moarte asupra lor.

Avu loc la miezul nopții, în Sala Mare a Universității, într-o harababură de tămâie, sfeșnice, inscripții runice și cercuri magice dintre care niciunul nu era neapărat necesar, dar care îi făceau pe vrăjitori să se simtă mai bine. Magia pâlpâi, incantațiile fură încantate, invocațiile fură cu precizie invocate.

Vrăjitorii se uitară fix în octograma magică, dar aceasta rămase

goală. După o vreme, siluetele în robe așezate în cerc începură să mormăie.

— Cred că am făcut ceva greșit.

— Oook.

— Poate că El nu e acasă.

— Sau e ocupat…

— Credeți că am putea să renunțăm și să ne întoarcem la culcare?

— PE CINE AȘTEPTĂM, MAI EXACT?

Trezorierul se întoarse încetișor spre silueta de lângă el. Puteai să recunoști oricând o robă de vrăjitor; era împodobită cu paiete, sigilii, blană și fireturi, și, de obicei, în ea se afla o cantitate considerabilă de vrăjitor. Această robă era, totuși, foarte neagră. Materialul arăta ca și cum ar fi fost ales pentru rezistența sa la purtat. La fel și proprietarul ei. Arăta ca și cum, dacă ar fi scris o carte de diete, aceasta s-ar fi vândut foarte bine.

Moarte privea octograma cu un interes politicos.

— Hm, zise trezorierul. Adevărul este, de fapt, că ar trebui să fii *înăuntru.*

— ÎMI PARE RĂU.

Moarte păși demn în centrul încăperii și îl privi răbdător pe trezorier.

— SPER CĂ NU O SĂ MAI ÎNCEPEM IAR CU CHESTIA AIA CU „DIAVOL SCÂRNAV”, zise el.

— Sigur nu întrerupem nicio acțiune importantă? spuse trezorierul politicos.

— TOATĂ MUNCA MEA ESTE IMPORTANTĂ, zise Moarte.

— Firește, făcu trezorierul.

— PENTRU CINEVA.

— Hm. Hm. Motivul, o, dia… domnule, pentru care te-am chemat aici este pentru motivul…

— ESTE VÂNTURACHE.

— Ce?

— MOTIVUL PENTRU CARE M-AȚI INVOCAT. RĂSPUNSUL ESTE: ESTE VÂNTURACHE.

— Dar încă nu ți-am pus întrebarea!

— TOTUȘI. RĂSPUNSUL ESTE: ESTE VÂNTURACHE.

— Uite, ceea ce vrem noi să știm este ce provoacă această izbucnire de… oh.

Moarte culese cu subînțeles particule invizibile de pe tăișul coasei lui.

Arhicancelarul puse pâlnie la ureche o mână noduroasă.

— Ce zice? Cine-i tipul cu bățul?

— Este Moarte, domnule arhicancelar, spuse trezorierul răbdător.

— Ha?

— E Moarte, domnule. *Știți* dumneavoastră.

— Spune-i că nu ne interesează, spuse bătrânul vrăjitor, legănându-și toiagul.

Trezorierul oftă.

— Noi l-am chemat, domnule arhicancelar.

— Da? De ce ne-am apucat să facem asta? E o prostie.

Trezorierul îi zâmbi jenat lui Moarte. Era pe punctul să îl roage să îl ierte pe arhicancelar având în vedere vârsta lui, dar își dădu seama că, în condițiile acestea, și-ar fi răcit gura degeaba.

— Vorbim despre vrăjitorul Vânturache? Cel cu – trezorierul se înfioră – cu Bagajul acela îngrozitor cu picioare? Dar a fost aruncat în aer când a avut loc toată afacerea aceea cu copilul minune, nu[4]?

— ÎN DIMENSIUNILE-TEMNIȚĂ. ȘI ACUM ÎNCEARCĂ SĂ SE ÎNTOARCĂ ACASĂ.

— Poate să facă asta?

— AR TREBUI SĂ FIE O CONJUNCTURĂ DE CIRCUMSTANȚE NEOBIȘNUITĂ. REALITATEA AR TREBUI SĂ FIE SLĂBITĂ ÎN ANUMITE MODURI NEAȘTEPTATE.

— Asta nu se poate întâmpla, nu? zise trezorierul neliniștit.

Oamenii care au declarat că de două luni își vizitau mătușa sunt întotdeauna neliniștiți în privința celor care apar și care ar putea crede, în mod greșit, că nu au făcut-o și, din cauza unei feste jucate de lumină ar putea crede că i-au văzut făcând lucruri pe care nu le-ar fi putut face, deoarece erau la mătușa lor.

— AR FI O ȘANSĂ DE UNU LA UN MILION, spuse Moarte. O ȘANSĂ DE EXACT UNU LA UN MILION.

— Oh, zise trezorierul vizibil ușurat. Oh, vai! Ce păcat! Se însenină considerabil. Firește, e atâta zgomot! Dar, din nefericire, cred că n-o să supraviețuiască prea mult.

— S-AR PUTEA SĂ FIE ASTFEL, spuse Moarte neutru. SUNT SIGUR, TOTUȘI, CĂ NU ȚI-AI DORI SĂ ÎMI FAC UN OBICEI DIN A EMITE AFIRMAȚII DEFINITIVE ÎN ACEST DOMENIU.

— Nu! Nu, firește că nu, făcu iute trezorierul. Bun. Ei, multe mulțumiri. Sărmanul băiat! Ce nenorocire! Totuși, n-avem ce-i face.

---

[4]Trezorierul se referea pe departe la situaţia dificilă în care Universitatea aproape că adusese sfârşitul lumii şi, de fapt, chiar asta ar fi făcut dacă nu ar fi existat un şir de evenimente care îi implicaseră pe Vânturache, un covor fermecat şi jumătate de cărămidă băgată într-un ciorap. (Vezi *Copilul minune).* Întreaga afacere era foarte jenantă pentru vrăjitori, aşa cum este întotdeauna pentru oamenii care află după aceea că au fost tot timpul în tabăra greşită* şi era remarcabil cât de mulţi dintre angajaţii vechi ai Universităţii susţineau acum cu tărie că în acel moment fuseseră bolnavi, plecaţi în vizită la mătuşa lor sau că făcuseră experimente cu uşa închisă în timp ce fredonau foarte tare şi că habar nu aveau ce se întâmplase afară. Avuseseră loc nişte discuţii fără şir despre dezvelirea unei statui a lui Vânturache, dar, prin curioasa alchimie care se petrece de obicei în astfel de subiecte sensibile, aceasta a devenit iute o placă comemorativă, apoi o însemnare pe Lista de Onoare şi, în cele din urmă, o moţiune de cenzură pentru că fusese îmbrăcat nepotrivit.

*Adică, cea care a pierdut.

Poate că ar trebui să fim filosofici în aceste probleme.

— POATE CĂ AR TREBUI SĂ FIȚI.

— Și mai bine nu te-am mai reține, adăugă politicos trezorierul.

— MULȚUMESC.

— La revedere.

— NE MAI VEDEM.

De fapt, zgomotul încetă chiar înainte de micul dejun. Bibliotecarul era singurul nefericit din această cauză. Vânturache fusese asistentul și prietenul lui, și era un om bun atunci când era vorba de decojit o banană. De asemenea, fusese fără pereche la a fugi de lucruri. Bibliotecarul considera că nu era tipul de om ușor de prins.

Probabil că avusese loc o conjunctură de circumstanțe neobișnuită.

Aceasta era o explicație mult mai probabilă.

Chiar avusese loc o conjunctură de circumstanțe neobișnuită.

Printr-o șansă de exact unu la un milion, existase cineva care privise, studiase, căutase uneltele potrivite pentru o treabă deosebită.

Și iată-l pe Vânturache.

Era cam prea ușor.

Așa că Vânturache deschise ochii. Deasupra lui era un tavan; dacă era podeaua, atunci dăduse de bucluc. Până acum, era bine.

Pipăi cu grijă suprafața pe care era întins. Era granulată, lemnoasă de fapt, cu câte o gaură de cui ici și colo. O suprafață de un fel *uman.*

Urechile îi detectară un foc trosnind și un bolborosit, sursă necunoscută.

Nasul, simțind că era lăsat pe dinafară, se grăbi să raporteze un iz de pucioasă.

Bun. Deci, ce afla de aici? Stătea întins pe o podea aspră din lemn într-o cameră luminată de un foc cu ceva care bolborosea și scotea mirosuri sulfuroase. În starea lui de vis, ireală, se simți destul de mulțumit de acest proces deductiv.

Altceva?

Oh, da!

Deschise gura și țipă, țipă și iar țipă.

Asta îl făcu să se simtă nițel mai bine.

Mai rămase puțin întins. Din grămada lui de amintiri răsturnate, veniră rememorări ale dimineților care îl prindeau în pat când era mic, împărțind cu disperare timpul care trecea în părți tot mai mici pentru a îndepărta momentul îngrozitor când trebuia să se ridice și să se confrunte cu toate problemele vieții, cum erau, în cazul lui, cine era, unde era și de ce era.

— *Ce* ești tu? zise un glas de la hotarele cunoștinței lui.

— Ajungeam și la asta, murmură Vânturache.

Încăperea se legănă și deveni clară când el se ridică în coate.

— Te avertizez, spuse glasul, care părea să vină de la o masă, sunt protejat de multe amulete puternice.

— Minunat, zise Vânturache. Mi-aș dori să fi fost și eu.

Detaliile începură să se distileze din neclaritate. Era o cameră joasă și lungă, cu unul dintre capete ocupat complet de un șemineu enorm. O bancă întinsă pe toată lungimea unui perete conținea o serie de obiecte din sticlă care păreau a fi fost făcute de un sticlar beat pe care îl apucase sughițul, iar în spiralele lor bizantine lichide colorate fierbeau și bolboroseau. Un schelet atârna relaxat într-un cârlig. Pe o stinghie de lângă acesta, cineva prinsese o pasăre împăiată. Orice păcate ar fi comis în viață, nu merita ceea ce îi făcuse taxidermistul.

Apoi privirea lui Vânturache mătură podeaua. Era evident că acesta era singurul fel de „curățenie” de care avusese parte podeaua de multă vreme. Doar în jurul lui fusese eliberat un spațiu printre cioburi de sticlă și retorte răsturnate pentru…

Un cerc magic.

Părea o treabă făcută cu mare conștiinciozitate. Cel care îl desenase cu cretă era, în mod clar, foarte conștient că scopul acestuia era de a împărți universul în două bucățele, interiorul și exteriorul.

Firește, Vânturache era în interior.

— Ah, zise el, simțind cum îl străbate o senzație cunoscută și aproape liniștitoare de groază fără leac.

— Te implor și te conjur împotriva tuturor actelor agresive, o, demon al gropii, rosti glasul din, acum își dădu seama Vânturache, *spatele* mesei.

— Bine, bine, spuse Vânturache iute. Mie-mi convine. Hm! Sigur nu a avut loc o *micuță* greșeală, nu?

— Piei!

— Bun! zise Vânturache. Se uită cu disperare în jur. Cum?

— Să nu crezi că mă poți ademeni la pieire cu limba-ți mincinoasă, o, diavol al lui Shamharoth, spuse masa. Sunt învățat în căile demonilor. Supune-te fiecărui ordin al meu sau trimite-voi pe tine în iadul arzător din care ai venit. Venit-ai, scuze! Apărut-ai, de fapt. Și vorbesc serios.

Silueta ieși la iveală. Era destul de scundă și cea mai mare parte a ei era ascunsă de o varietate de pandantive, amulete și talismane care, chiar dacă nu aveau efect împotriva magiei, ar fi apărat-o, probabil, împotriva unei lovituri de sabie moderat de hotărâte. Purta ochelari și avea o căciulă cu clape lungi care îi dădea aerul unui cocker miop.

Într-o mână tremurândă ținea o sabie. Era atât de scrijelită cu atât de multe simboluri magice, că începea să se îndoaie.

— Iad arzător, ai zis? spuse Vânturache pierdut.

— Absolut. Unde țipetele durerii și ale chinurilor torturate…

— Da, da, am înțeles, zise Vânturache. Doar că, vezi tu, treaba e că, de fapt, eu nu sunt demon. Așa că n-ai vrea să-mi dai drumul?

— Nu mă las înșelat de înfățișarea-ți, demonule, spuse silueta. Oricum, demonii mint întotdeauna, adăugă ea cu o voce mai normală. E un lucru bine știut.

— Da? zise Vânturache agățându-se de acest pai. În cazul ăsta… *sunt* un demon.

— Aha! Te-ai osândit cu propria gură!

— Uite, nu sunt obligat să accept așa ceva, spuse Vânturache. Nu știu cine ești sau ce se întâmplă, dar mă duc să beau ceva, bine?

Încercă să iasă din cerc și împietri din cauza șocului când scântei țâșniră din inscripțiile runice și i se scurseră peste tot în corp.

— Voietu-nai… voie-tun-ai… voie-tuna-i… Invocatorul demonilor renunță. Uite, nu poți să ieși din cerc până când nu te eliberez eu, bine? Adică, nu vreau să fiu dezagreabil, dar dacă te las afară din cerc o să poți să îți reiei forma adevărată. Și ce mai formă îngrozitoare e, bănuiesc. Piei! adăugă el, părându-i-se că trebuia să păstreze tonul.

— Bine. Piei, piei, zise Vânturache frecându-și cotul. Dar tot nu sunt demon.

— Cum de ai răspuns invocării, atunci? Bănuiesc că doar te-ai nimerit în trecere prin dimensiunile paranaturale, ha?

— Cam așa ceva, cred. Mi-e cam neclar totul.

— Las-o jos că măcăne.

Invocatorul își sprijini sabia de un pupitru pe care un volum greu, șiroind de semne de carte, stătea deschis. Apoi făcu un mic dans nebunesc pe podea.

— A mers! spuse el. Heheh!

Surprinse privirea îngrozită a lui Vânturache și se adună. Tuși jenat și merse la pupitru.

— Chiar nu sunt… începu Vânturache.

— Aveam o listă pe aici pe undeva, zise silueta. Să vedem, deci. Oh, da! Îți ordon – ordonu-ți, adică – să, ah, să îmi îndeplinești trei dorințe. Da. Vreau să fiu stăpânul regatelor lumii. Vreau să cunosc cea mai frumoasă femeie din câte au trăit vreodată *și* vreau sa trăiesc pe vecie.

Îi aruncă o privire încurajatoare lui Vânturache.

— Toate astea? spuse acesta din urmă.

— Da.

— Oh, nicio problemă, zise Vânturache sarcastic. Și după aceea am restul zilei liber, da?

— Și mai vreau și un cufăr plin cu aur. La pachet cu celelalte.

— Văd că te-ai gândit la toate.

— Da. Piei!

— Bine, bine, Doar că – Vânturache se gândi iute „e cam nebun, dar e un nebun cu o sabie în mână, singura șansă e să îl conving să renunțe în termenii lui” – doar că, vezi tu, nu sunt un fel de demon prea bun și mă tem că astfel de treburi mă cam depășesc, scuze. Poți să mă

iei cu piei cât vrei, dar, pur și simplu, mă depășesc.

Mica siluetă se uită peste ramele ochelarilor.

— Înțeleg, zise el iritat. Ce crezi că ai fi în stare să faci, atunci?

— Păi, hm... spuse Vânturache. Cred că aș putea să mă duc pe la magazine să îți iau un pachet de bomboane mentolate sau altceva.

Urmă o pauză.

— Chiar nu poți face chestiile alea?

— Scuze. Uite, să-ți zic ceva. Tu îmi dai drumul, și eu o să am grijă să duc vorba mai departe când ajung înapoi... Vânturache ezită. Unde naiba *locuiau* demonii, totuși? În Orașul Demonilor, spuse el plin de speranță.

— Adică în Pandemonium? zise bănuitor personajul.

— Da, așa. Asta voiam să spun. O să le spun tuturor data viitoare când ajungeți în lumea reală nu uitați să îl căutați pe... cum te cheamă?

— Thursley. Eric Thursley.

— Bun.

— Demonolog. Fundătura Băligarului. Pseudopolis. Lângă pielărie, zise Thursley plin de speranță.

— Foarte bine. Nu-ți face griji. Acum, dacă ai vrea să mă lași să ies...

Lui Thursley îi pică fața.

— Sigur nu poți s-o faci? spuse el, iar Vânturache nu putu să nu observe tonul rugător din vocea lui. Chiar și un cufăr mic cu aur ar fi de ajuns. Și, adică, nu trebuie să fie cea mai frumoasă femeie din toată istoria. A doua cea mai frumoasă ar fi de ajuns. Sau a treia. Alege-o pe oricare din, să vedem, primele o sut... o mie. Orice ești în stare, cum ar fi.

Până la finalul frazei, glasul îi tremura de dorință.

Vânturache voia să spună: „Uite, ce ar trebui tu să faci este să încetezi să te mai joci cu toate substanțele astea în camere întunecate și să te bărbierești, să te tunzi, să faci o baie, să faci *două* băi, să îți iei niște haine noi și să ieși într-o seară, iar apoi – dar ar fi trebuit să fie cinstit, deoarece chiar și spălat, bărbierit și scăldat în parfum, Thursley n-avea să câștige niciun trofeu – iar apoi ai putea fi pălmuit de ce femeie îți dorești.

Adică, n-ar fi prea mult, dar ar fi contact fizic.”

— Scuze, spuse el iar.

Thursley oftă.

— Ceainicul e pe foc, zise el. Vrei o ceașcă cu ceai?

Vânturache făcu un pas înainte într-o pârâitură de energie magică.

— Ah, spuse Thursley nesigur, în timp ce vrăjitorul își sugea degetele. Îți spun cum facem. Te voi pune sub o vrajă de constrângere.

— Nu-i nevoie, te asigur.

— Nu, e cel mai bine așa. Adică poți să te miști pe aici. Oricum o aveam pregătită, în caz că ai fi adus-o, știi, pe *ea.*

— Bine, zise Vânturache.

În timp ce demonologul mormăia cuvinte din carte, el se gândi: „Picioare. Ușă. Scări. Ce combinație minunată!”

Își dădu seama că era ceva cam neobișnuit la demonolog, dar nu putea spune exact ce. *Arăta* cam ca demonologii pe care Vânturache îi cunoscuse în Ankh-Morpork, care erau cocârjați și pătați de substanțe, și aveau ochii cu pupilele ca niște gămălii de ace de la vaporii chimici. Acesta s-ar fi potrivit cu ușurință printre ei. Doar că era ceva ciudat.

— Să fiu sincer, spuse Thursley, ștergând sârguincios o parte din cerc, ești primul meu demon. N-a mai mers până acum. Cum te cheamă?

— Vânturache.

Thursley se gândi la asta.

— Nu-mi sună cunoscut, zise el. E un Vântrău în *Demonologie.* Și un Vânjău. Dar au mai multe aripi decât tine. Poți să ieși acum. Trebuie să spun că asta e o materializare de prima clasă. Nimeni n-ar crede că ești demon, după cum arăți. Cei mai mulți demoni, când vor să arate uman, se materializează sub forma nobililor, a regilor și a prințeselor. Înfățișarea asta de vrăjitor mâncat de molii e foarte isteață. Aproape că m-ai păcălit și pe mine. Păcat că nu poți să faci nimic din lucrurile alea!

— Nu înțeleg de ce ai vrea să trăiești veșnic, spuse Vânturache, hotărând în tăcere că vorbele „mâncat de molii” își vor primi plata, dacă i se va ivi ocazia. Să fii *tânăr* din nou, asta pot să înțeleg.

— Hm! Să fii tânăr nu e prea amuzant, zise Thursley. Apoi își puse mâna la gură.

Vânturache se aplecă în față.

Cam cincizeci de ani. *Asta* lipsea.

— Aia e o barbă falsă! spuse el. Câți ani ai?

— Optzeci și șapte! scânci Thursley.

— Îi văd agățătorile pe după urechile tale!

— Optzeci și șapte, sincer! Piei!

— Ești un băiețel!

Eric se sumeți.

— Nu sunt! se răsti el. Am aproape paisprezece!

— *A-ha!*

Băiatul flutură sabia spre Vânturache.

— Oricum, nu contează! strigă el. Demonologii pot să aibă orice vârstă, tu tot ești demonul meu și trebuie să faci ce spun!

— *Eric!* se auzi o voce de undeva de sub ei.

Eric se albi la față.

— Da, mamă? strigă el cu ochii ațintiți asupra lui Vânturache. Cu buzele formă cuvintele: „Nu spune nimic, *te rog!”*

— Ce-i cu zgomotul ăsta acolo?

— Nimic, mamă!

— Coboară să te speli pe mâini, dragule, micul dejun e gata!

— Da, mamă. Se uită rușinat la Vânturache. E mama mea, zise el.

— Are plămâni buni, să știi, spuse Vânturache.

— Mai, mai bine mă duc, atunci, zise Eric. Tu va trebui să rămâi aici, firește.

Își dădu seama că, în acest moment, pierdea ceva credibilitate. Flutură iar sabia.

— Piei! zise el. Îți ordon să nu părăsești această cameră!

— Bine. Sigur, spuse Vânturache, uitându-se la ferestre.

— Promiți? Altfel vei fi trimis înapoi în gheena.

— Oh, nu vreau asta, spuse Vânturache. Fugi. Nu-ți face griji pentru mine.

— O să las sabia și restul aici, zise Eric scoțându-și cea mai mare parte din harnașament și dând la iveală un tânăr brunet și slăbuț, a cărui față avea să arate mult mai bine după ce îi va fi trecut acneea. Dacă le atingi, lucruri îngrozitoare se vor întâmpla.

— Nici nu-mi trece prin cap, spuse Vânturache.

Rămas singur, se duse la pupitru și se uită la carte. Titlul, scris cu litere roșii pâlpâind impresionant, era *Mallificarum Sumpta Diabolicite Occularis Singularum.* Cartea Controlului Suprem. Știa despre ea. Exista o copie în Bibliotecă, pe undeva, deși pe vrăjitori nu-i interesa.

Asta ar putea părea ciudat, pentru că, dacă există un lucru pentru care un vrăjitor și-ar vinde și bunica, acela este puterea. Dar nu era *atât* de ciudat. Întrucât orice vrăjitor destul de isteț să supraviețuiască cinci minute era și destul de isteț să înțeleagă că, dacă exista ceva putere în demonologie, atunci aceasta era la demoni. A o folosi în scopuri proprii ar fi fost ca și cum ai fi încercat să omori șoareci în bătaie cu un șarpe cu clopoței.

Chiar și vrăjitorii credeau că demonologii erau ciudați; de obicei erau oameni palizi, stăteau ascunși, care făceau lucruri complicate în camere întunecate și care dădeau noroc cu palme moi și umede. Nu era magie bună și curată. Niciun vrăjitor cu respect de sine n-ar fi avut nimic de-a face cu zonele demonice, ale căror locuitori erau o adunătură de trilu-lilu cum nu puteai găsi decât într-o pădure mare.

Cercetă îndeaproape scheletul, pentru orice eventualitate. Nu părea dispus să aibă vreo contribuție la această situație.

— I-a aparținut, cumîizice, bunicului lui, cârâi o voce din spatele lui.

— Cam ciudat testament, zise Vânturache.

— Oh, nu personal. L-a luat dintr-un magazin de undeva. E una din chestiile alea, cumîizice articulat.

— Acum nu spune prea multe, zise Vânturache apoi deveni foarte tăcut și gânditor.

— Hm, spuse el, fără să-și miște capul. Cu ce, mai exact, vorbesc?

— Sunt un cumîizice. Îmi stă pe limbă. Începe cu P.

Vânturache se întoarse încetișor.

— Ești un papagal? zise el.

— Asta era.

Vânturache se zgâi la chestia de pe stinghie. Avea un ochi care scânteia ca un rubin. Cea mai mare parte din restul lui era formată din piele rozalie și vânătă, presărată cu cioturi de pene, astfel încât efectul final era cel al unei perii de păr gata de băgat la cuptor. Se legănă anchilozat pe suportul lui, apoi își pierdu încetișor echilibrul, până când ajunse să atârne cu capul în jos.

— Credeam că ești împăiat, zise Vânturache.

— Să ți-o trag, vrăjitorule.

Vânturache îl ignoră și se furișă spre fereastră. Era mică, dar dădea spre un acoperiș cu pantă lină. Iar afară era viața adevărată, cer adevărat, clădiri adevărate. Se întinse să deschidă obloanele…

Un curent pârâitor îi urcă pe braț și i se descărcă în cerebel.

Se lăsă pe podea, cu degetele în gură.

— Ți-a *zis,* spuse papagalul, legănându-se înainte și înapoi cu capul în jos. Dar n-ai vrut să cumîizice. Te-a prins de cumlezice.

— Dar ar trebui să meargă doar pentru demoni!

— Ah, zise papagalul luându-și destul de mult avânt pentru a sta iar drept, după care se stabiliză cu rămășițele boante a ceea ce odată fuseseră aripi. Totul e cum trebuie, da. Dacă vii pe ușa pe care scrie „Cumlezice” înseamnă că ești tratat ca un cumîizice, corect? Demon, adică. Supus tuturor regulilor și cumlezice. Ghinionul tău.

— Dar tu știi că sunt vrăjitor, nu?

Papagalul cârâi scurt.

— I-am văzut, amice. De la cumîizice lor. Te uiți la unii dintre cei care au trecut pe aici și-ți vine meiul înapoi. Niște cumlezice solzoși și plini de flăcări. A durat săptămâni întregi să curețe cenușa de pe pereți, adăugă el, pe un ton aprobator al vocii. Era pe vremea bunicului lui, firește. Puștiul n-a fost bun la asta. Până acum. E un băiat isteț. Cumlezice, părinții, sunt de vină. Bani picați peste noapte. Afaceri cu vinuri. Îl răsfață ceva de groază, îl lasă să se joace cu cumlezice, lucruri vechi. „Oh, *cât* de inteligent e băiatul, stă tot timpul cu nasul în cărți”, imită papagalul. Nu i-au dat niciodată nimic din ce îi trebuie cu adevărat unui cumîizice sensibil și în creștere, dacă mă întrebi.

— Ce, vrei să spui dragoste și îndrumare? zise Vânturache.

— Mă gândeam la o mamă bună de cumîizice, bătaie, răspunse papagalul.

Vânturache își prinse în mâini capul care îl durea. Dacă prin asta trebuia să treacă demonii de obicei, nu era de mirare că erau tot timpul așa de iritați.

— Polly vrea un biscuite, spuse papagalul nehotărât, așa cum un om ar rosti „Hm” sau „Cum ziceam”, și continuă. Bunicul lui era bun la asta. La asta și la porumbei.

— Porumbei, făcu Vânturache.

— Nu că ar fi avut mare succes. Era vorba de încercare și cumîizice.

— Parcă ziceai de chestii mari, cu solzi...

— Oh, da. Dar nu asta căuta. Încerca să invoce un sucub. Ar trebui să fie imposibil să rânjești când nu ai decât cioc, dar papagalul reuși. Ăsta e un demon femeie care vine noaptea și face cumîizicepasio...

— Am auzit de ei, spuse Vânturache. Niște chestii ale naibii de periculoase.

Papagalul își lăsă capul într-o parte.

— N-a mers niciodată. Nu s-a ales decât cu un nevralger.

— Ce-i aia?

— E un demon care vine și îl doare capul din cauza ta.

Demonii existau pe Lumea Disc cam de când existau și zeii, cu care seamănă bine în multe privințe. Diferența este, în mare, aceeași ca aceea dintre teroriști și forțele de pace.

Cei mai mulți dintre demoni ocupă o dimensiune spațioasă, aproape de realitate, decorată tradițional cu umbre de la flăcări și păstrată la o temperatură de fierbere. De fapt, asta nu este necesar, dar demonul obișnuit este, înainte de toate, un tradiționalist.

În centrul infernului, înălțându-se maiestuos dintr-un lac de înlocuitor de lavă și având o priveliște fără pereche a celor Opt Cercuri, se întinde orașul Pandemonium[5]. Actualmente, se ridica la înălțimea numelui său.

Astfgl, noul Rege al Demonilor, era furios. Nu doar pentru că aerul condiționat se stricase iar, nu pentru că se simțea înconjurat doar de idioți și de complotiști și nici măcar pentru că nimeni nu-i putea încă pronunța corect numele, ci pentru că mai primise și vești proaste de curând. Demonul care fusese tras la sorți să i le aducă stătea plecat în fața tronului, cu coada între picioare. Îi era o frică nemuritoare că avea să i se întâmple ceva minunat[6].

— *Ce* a făcut? zise Astflg.

— S-a, hm, deschis, o, stăpâne. Cercul din Pseudopolis.

— Ah! Băiatul isteț. Avem mari speranțe pentru el.

— Hm! Apoi s-a închis la loc, stăpâne. Demonul închise ochii.

— Și cine a trecut prin el?

---

[5]Demonii şi Infernul lor sunt destul de diferiţi de Dimensiunile-Temniţă, acele pustiuri paralele nesfârşite din afara timpului şi spaţiului. Lucrurile triste şi nebune din Dimensiunile-Temniţă nu înţeleg lumea, ci doar tânjesc după lumină şi formă, şi încearcă să se încălzească la focul realităţii, strângându-se în jurul lui cam cu acelaşi efect pe care l-ar avea – dacă ar reuşi vreodată – un ocean care ar încerca să se încălzească la o lumânare. Pe când demonii aparţin, mai mult sau mai puţin, aceluiaşi cumîizice spaţiu-timp ca şi oamenii şi au un interes profund şi statornic pentru problemele de zi cu zi ale umanităţii. Destul de interesant, zeii Discului nu s-au obosit niciodată prea mult să judece sufletele celor morţi, aşa că oamenii ajung în iad doar dacă acolo cred ei, în adâncul inimii lor, că merită să meargă. Ceea ce nu vor face dacă nu ştiu despre asta. Ceea ce explică de ce este important să împuşti misionarii de cum îi întâlneşti.

[6]Demonii au un simţ al valorii distorsionant.

— Hm! Demonul se uită la colegii lui îngrămădiți în capătul celălalt al sălii tronului, lungă de o milă.

— Am zis cine a trecut prin el?

— De fapt, o, stăpâne…

— Da?

— Nu știm. Cineva.

— Am dat ordine, nu-i așa, ca atunci când băiatul reușește, ducele Vassenego trebuie să se materializeze lângă el și să îi ofere plăceri interzise și desfătări întunecate pentru a-l face să respecte voința Noastră?

Regele mârâi. Problema cu a fi rău, fusese el nevoit să recunoască, era că demonii nu erau mari gânditori novatori și aveau nevoie de impulsul ingeniozității umane. Și chiar îl așteptase pe Eric Thursley, al cărui fel de gogomănie superinteligentă era o rară plăcere. Iadul avea nevoie de oameni egoiști, oribil de isteți ca Eric. Erau mai buni la a fi răi decât ar fi reușit demonii să fie vreodată.

— Într-adevăr, stăpâne, zise demonul. Și ducele așteaptă chemarea de ani întregi, ferindu-se de toate celelalte tentații, studiind statornic și răbdător lumea oamenilor…

— Și *unde era?*

— Hm! Chemarea supranaturii, stăpâne, bolborosi demonul. Se întorsese cu spatele de nici două minute, când…

— Și *cineva* a trecut?

— Încercăm să aflăm…

Răbdarea lordului Astfgl, care, oricum, avea rezistența la întindere a plastilinei, cedă în acest moment. Cam despre asta era vorba. Avea felul de supuși care foloseau cuvântul „a afla” când voiau să spună „a constata”. Damnarea era prea bună pentru ei.

— Ieși, șopti el. Și voi avea grijă să fii condamnat pentru asta.

— O, stăpâne, te rog…

— Ieși!

Regele păși apăsat pe coridoarele incandescente către apartamentele lui private.

Predecesorii lui preferaseră picioare din spate păroase și copite. Lordul Astfgl respinsese toate acestea din start. Considera că nimeni nu ar fi fost luat în serios de nenorociții ăia bățoși din Dunmanifestin dacă partea din spate îi rumega tot timpul, așa că el prefera o mantie din mătase roșie, pantaloni purpurii, o glugă cu două mici coarne mai sofisticate pe ea și un trident. Acestuia din urmă îi tot cădea mânerul, dar, considera el, era felul de aspect cu care un rege al demonilor putea fi luat în serios.

În răcoarea camerelor lui – oh, pe toți zeii sau, mai degrabă, nu pe toți zeii, îi luase *un car* de ani să le aducă la un standard mai civilizat, predecesorii săi fuseseră destul de mulțumiți doar să stea tolăniți și să îi tenteze pe oameni, nu auziseră de stresul directorial – ridică ușurel

husa de pe Oglinda Sufletelor și o privi cum prinse viață pâlpâind.

Suprafața ei neagră și rece era înconjurată de o ramă bogat împodobită, din care se ridicau și pluteau tot timpul firicele de fum unsuros.

Care ți-e dorința, stăpâne? spuse ea.

— Arată-mi evenimentele din jurul porții Pseudopolis din ultima oră, zise Regele și se așeză pentru a urmări.

După o vreme, se duse și căută numele „Vânturache” în cartoteca pe care pusese de curând să fie instalată, în locul vechilor catastife cu coperte tulburătoare care fuseseră acolo; sistemul încă trebuia să mai fie periat, totuși, pentru că demonii zăpăciți puneau totul la litera O de la Oameni.

Apoi se așeză și urmări imaginile pâlpâitoare, jucându-se neatent cu lucrurile de pe birou pentru a-și calma nervii.

Avea o grămadă de lucruri pe birou: carnețele cu magneți pentru agrafele de birou, dispozitive utile pentru ținut creioanele și acele carnețele minuscule care sunt întotdeauna folositoare, statuete incredibil de amuzante cu slogane ca „Tu ești șeful!” și mici bile și spirale din crom operate de un erzaț de scurtă mișcare perpetuă. Nimeni dintre cei care s-ar fi uitat la birou nu s-ar fi putut îndoi că era, de fapt, cu adevărat blestemat.

— *Înțeleg,* spuse lordul Astfgl, făcând să se legene mai multe bile lucitoare cu o singură atingere de gheară.

Nu-și aducea aminte de niciun demon pe nume Vânturache. Pe de altă parte, erau milioane de astfel de nenorociți, mișunând peste tot, iar el nu avusese încă timp să facă un recensământ cum se cuvine și să îi scoată la pensie pe cei inutili. Acesta părea să aibă mai puține apendice și mai multe vocale în nume decât majoritatea. Dar *trebuia* să fie un demon.

Vassenego era un nebun bătrân și mândru, unul dintre demonii în vârstă care zâmbeau, îl disprețuiau și nu prea i se supuneau, doar pentru că Regele muncise din greu pe parcursul mileniilor pentru a ajunge de la originile lui umile unde era astăzi. Nu era sigur că bătrânul diavol nu o făcuse intenționat, doar pentru a-l mânia.

Ei, va trebui să se ocupe de asta mai târziu. Să-i trimită o informare scrisă sau așa ceva. Acum era prea târziu să mai facă ceva în privința asta. Trebuia să se intereseze personal. Eric Thursley era prea promițător pentru a renunța. A pune mâna pe Eric Thursley chiar i-ar fi scos din sărite pe zei.

Zeii! Cât îi mai ura pe zei! Îi ura pe zei chiar mai mult decât pe cei din garda veche, ca Vassenego, chiar mai mult decât îi ura pe oameni. Dăduse o mică serată cu o săptămână în urmă, se gândise mult la ea, a vrut să arate că era pregătit să uite trecutul, să coopereze cu ei pentru un univers nou, mai bun și mai eficient. Îi spusese petrecere „Să ne cunoaștem mai bine!” Fuseseră cârnați pe băț și toate cele, făcuse totul

pentru a fi drăguț.

Nici măcar nu se obosiseră să îi răspundă la invitații. Și ceruse în mod special să se treacă pe ele „Va rugăm trimiteți confirmare”.

— Demonule?

Eric se uită pe după ușă.

— În ce formă ești?

— Destul de proastă, zise Vânturache.

— Ți-am adus ceva de mâncare. Mănânci, da?

Vânturache gustă nițel. Era un bol cu cereale, nuci și fructe uscate. Nu avea nimic cu niciuna dintre acestea. Doar că în timpul preparării se părea că ceva li se făcuse acestor ingrediente inocente, ceva pentru care îți trebuie un milion de gravitații ca să faci unei stele neutronice. Dacă mureai mâncând așa ceva, n-ar fi trebuit să te îngroape, ar fi fost nevoie doar să te lase undeva unde era pământul moale.

Reuși să înghită îmbucătura. Nu era greu. Șmecheria ar fi fost să o oprești să se îndrepte în jos.

— Minunat, tuși el.

Papagalul imită splendid pe cineva căruia i se face rău.

— M-am hotărât să te eliberez, spuse Eric. Nu prea are rost să te rețin, nu?

— Absolut.

— N-ai nicio putere, deloc?

— Scuze. Sunt un ratat total.

— Nu *arăți* prea demonic, dacă mă gândesc bine, zise Eric.

— Niciodată nu arată. Nu poți să ai încredere în cumlezice ăștia, hohoti papagalul.

Își pierdu iar echilibrul.

— Polly vrea un biscuite, spuse el, cu capul în jos.

Vânturache se învârti pe călcâie.

— Tu să nu te bagi, clonțosule!

Se auzi ceva în spatele lor, ca și cum universul și-ar fi dres glasul. Semnele făcute cu cretă ale cercului magic se luminară teribil pentru o clipă, deveniră linii arzătoare pe scândurile zgâriate, iar ceva căzu de nicăieri și aterizâ greoi pe podea.

Era un cufăr mare, legat în fier. Căzuse pe capacul curbat. După o vreme începu să se legene puternic, iar apoi extinse sute de picioruțe rozalii și, cu ceva efort, se întoarse.

În cele din urmă se foi până când ajunse cu fața la cei doi. Era cu atât mai deconcertant deoarece se uita fix fără a avea ochi cu care să o facă.

Eric se mișcă primul. Înșfăcă sabia magică făcută în casă, care se fâlfâi nebunește.

— *Ești* un demon! Aproape că te-am crezut când ai zis că nu ești!

— Iupiii! făcu papagalul.

— E doar Bagajul meu, spuse Vânturache disperat. E un fel de… bine, vine peste tot cu mine, nu e nimic demonic la el… hm. Ezită. Nu mult, oricum, termină el jalnic.

— Piei!

— Oh, nu iar.

Băiatul se uită la cartea deschisă.

— Comenzile mele de mai devreme revin, spuse el cu fermitate. Cea mai frumoasă femeie din câte au trăit, stăpânirea tuturor regatelor lumii și viață veșnică. Treci la treabă!

Vânturache rămase ca de piatră.

— Ei, dă-i drumul, zise Eric. Ar trebui să dispari într-un nor de fum.

— Ascultă, chiar crezi că pot să pocnesc din degete…

Vânturache pocni din degete.

Apăru un nor de fum.

Vânturache se uită îndelung, uluit la degetele sale, așa cum te-ai uita la o armă care a atârnat zeci de ani pe perete, s-a descărcat dintr-odată și a perforat pisica.

— N-au mai făcut niciodată așa, spuse el.

Privi în jos.

— Aahh, zise el și închise ochii.

Era o lume mai bună în întunericul din spatele pleoapelor. Dacă pipăia cu piciorul se putea convinge că *simțea* podeaua, putea ști că era într-adevăr în cameră și că semnalele presante transmise de toate celelalte simțuri, care îi spuneau că era suspendat în aer la câteva mii de mile și ceva deasupra Discului, erau doar un vis urât din care avea să se trezească. Goni iute acel gând. Dacă dormea, prefera să rămână așa. În vise puteai *zbura.* Dacă se trezea, avea să cadă de foarte sus.

„Poate ca am murit și chiar sunt demon”, se gândi el.

Era o idee interesantă.

Deschise iar ochii.

— *Oho!* spuse Eric, cu ochii scânteindu-i. Pot să am eu *totul?*

Băiatul era în aceeași poziție în care stătuse în cameră. La fel și Bagajul. La fel și papagalul, spre iritarea lui Vânturache. Era cocoțat în aer, uitându-se meditativ la panorama cosmică de dedesubt.

Discul s-ar fi putut foarte bine să fi fost creat pentru a fi văzut din spațiu; nu fusese, Vânturache era al naibii de sigur, fusese creat pentru a trăi pe el. Dar trebuia să admită că era impresionant.

Soarele era gata să răsară de partea cealaltă a marginii și trasa o linie de foc care strălucea pe jumătate din circumferință. Un răsărit lung și încet tocmai își începea traseul peste peisajul uriaș, întunecat.

Dedesubt, abia luminat în vidul sterp al spațiului. Marele A’Tuin, țestoasa lumii, se târa sub greutatea Creației. Pe carapacea lui – sau a ei, problema încă nu fusese rezolvată – cei patru elefanți se opinteau să sprijine însuși Discul.

S-ar fi putut să existe moduri mai eficiente de a construi o lume. Ai fi putut începe cu o bilă de fier topit pe care să o acoperi cu straturi succesive de piatră, ca o acadea tare de modă veche. Și ai fi avut o planetă foarte eficientă, dar nu ar fi arătat așa de drăguț. În plus, lucrurile ar fi căzut de pe partea de jos.

— Destul de bine, spuse papagalul. Polly vrea un continent.

— E așa de *mare,* suflă Eric.

— Da, zise Vânturache sec.

Avea impresia că se aștepta ceva mai mult de la el.

— Să n-o strici, adăugă el.

Avea o îndoială chinuitoare în privința tuturor acestora. Dacă, de dragul discuției, era un demon, și i se întâmplaseră atât de multe lucruri în ultima vreme, încât era pregătit să accepte că se putea să fi murit și să nu fi băgat de seamă în toată agitația[7], atunci tot nu înțelegea cum de era lumea a lui ca să o dea. Era destul de sigur că ea avea proprietari care credeau la fel.

De asemenea, era sigur că un demon trebuia să primească ceva în scris.

— Cred că trebuie să semnezi pentru ea, spuse el. Cu sânge.

— Al cui? făcu Eric.

— Al tău, cred, zise Vânturache. Sau, la nevoie, merge și sângele de pasăre.

Se uită cu subînțeles la papagal, care mârâi la ei.

— Nu am voie să o încerc mai întâi?

— Ce?

— Păi, dacă nu merge? Nu semnez pentru ea până când nu văd dacă merge.

Vânturache se holbă la băiat. Apoi se uită în jos la întinsa panoramă a regatelor lumii. „Mă întreb dacă eram ca el când eram de vârsta lui? se gândi el. Mă întreb cum am supraviețuit?”

— Este lumea, spuse el răbdător. Firește că o să meargă al naibii de bine. Adică, *uită-te* la ea. Uragane, deriva continentelor, ciclul precipitațiilor – toate sunt la locul lor. Totul ticăie ca un ceas afurisit. Așa o lume o să te țină o viață întreagă. Dacă o folosești cu grijă.

Eric cercetă lumea cu atenție. Avea expresia cuiva care știe că toate darurile bune din viață par să aibă nevoie de echivalentul paranormal a două baterii de U2 și că magazinele nu se vor deschide până după sărbători.

— Trebuie să existe tribut, zise el sec.

— Ce face?

— Regii lumii, spuse Eric. Trebuie să îmi plătească tribut.

— Chiar ai studiat asta, nu? spuse Vânturache sarcastic. Doar

[7]Lui Vânturache i se spusese că moartea e ca şi cum ai fi intrat în altă cameră. Diferenţa este, că atunci când strigi „Unde-mi sunt ciorapii curaţi?”, nu îţi răspunde nimeni.

tribut? Nu ți-ar plăcea luna, dacă tot suntem aici sus? Săptămâna asta e ofertă specială, un satelit gratis la fiecare lume dominată?

— Sunt minereuri utile?

— *Ce?*

Eric scoase un oftat de răbdare greu încercată.

— Minereuri, zise el. Zăcăminte. Știi tu.

Vânturache roși.

— Nu cred că un băiat de vârsta ta ar trebui să se gândească la[8]...

— Adică metale și altele. Nu-mi trebuie dacă e doar o grămadă de piatră.

Vânturache se uită în jos. Minusculul satelit al Lumii Disc tocmai se ridica peste marginea opusă și arunca o lumină palidă peste modelul în zigzag al pământului și al mării.

— Oh, nu știu. Arată destul de frumos, încercă el. Uite, acum e întuneric. Se poate să îți plătească toți tribut dimineață?

— Vreau niște tribut *acum.*

— Mă așteptam.

Vânturache își cercetă degetele cu atenție. Nu că ar fi fost vreodată bun la pocnit din ele. Încercă din nou.

Când deschise iar ochii, era cufundat până la glezne în noroi.

Mai presus decât orice alt talent al lui Vânturache era abilitatea de a fugi, pe care în decursul anilor o ridicase la statutul unei științe pure; nu conta dacă fugeai de ceva sau spre ceva, atâta timp cât fugeai. Doar fuga conta. Fug, deci exist; mai corect, fug, deci cu ceva noroc încă *voi exista.*

Dar era, de asemenea, iscusit la limbi străine și la geografie practică. Putea să strige „ajutor” în paisprezece limbi și să cerșească îndurare în încă douăsprezece. Trecuse prin multe dintre țările de pe Disc, prin unele în mare viteză, și în timpul orelor lungi, plăcute și *plictisitoare* în care lucrase în Bibliotecă își petrecuse timpul citind despre toate locurile îndepărtate și exotice pe care nu le vizitase. Își amintea că atunci suspinase ușurat că nu fusese nevoit să le viziteze.

Iar acum, iată-l acolo.

Jungla îl înconjura. Nu era o junglă deschisă, interesantă, plăcută, prin care eroi îmbrăcați în piele de leopard să se legene din liană în liană, ci o junglă reală, serioasă, una care se înălța ca lespezi solide de verdeață, cu țepi și spini, o junglă în care fiecare reprezentant al regnului vegetal chiar își suflecase scoarța și trecuse la munca istovitoare de a-și întrece în creștere toți concurenții. Solul aproape că nu era sol, ci plante moarte pe cale de a deveni compost; apa picura din frunză în frunză, insectele zumzăiau în aerul umed, încărcat de spori și era o tăcere agitată, îngrozitoare, scoasă de motoarele fotosintezei

[8]Joc de cuvinte intraductibil. În limba engleză, „*ores*” („minereuri, zăcăminte”) se pronunță asemănător cu „*whores*” („prostituate”) (n.tr.)

mergând din plin. Orice erou care ar fi încercat să se legene strigând din liană în liană prin așa ceva ar fi putut la fel de bine să își încerce norocul cu o răzătoare.

— Cum *faci* asta? zise Eric.

— Probabil că e un talent, spuse Vânturache.

Eric supuse minunile Naturii unei priviri pripite și disprețuitoare.

— Ăsta nu arată ca un regat, se plânse el. Ziceai că putem merge într-un regat. Asta numești tu regat?

— Probabil că suntem în pădurile tropicale din Klatch, spuse Vânturache. Sunt pline ochi de regate uitate.

— Adică străvechi rase misterioase de prințese amazoniene care-i supun pe toți prizonierii de sex masculin ritualurilor procreative stranii și epuizante? zise Eric ai cărui ochelari începeau să se aburească.

— Haha, făcu Vânturache cu răceală. Ce imaginație are puștiul ăsta!

— Cumîizice, cumîizice, cumîizice! țipă papagalul.

— Am citit despre ele, spuse Eric, uitându-se iscoditor în frunziș. Firește, și aceste regate îmi aparțin.

Rămase holbat la o viziune personală interioară.

— Mamă! zise el plin de dorință.

— Dacă aș fi în locul tău, eu m-aș concentra la tribut, spuse Vânturache, pornind pe ceea ce se putea să fie o potecă.

Bobocii viu colorați de pe un copac din apropiere se întoarseră pentru a-l privi plecând.

În junglele din centrul Klatch-ului există, într-adevăr, regate pierdute ale prințeselor amazoniene misterioase care capturează exploratori de sex masculin pentru anumite sarcini masculine. Acestea sunt, într-adevăr, aspre și epuizante, și victimele nefericite nu rezistă mult[9].

De asemenea, există platouri ascunse unde monștri reptilieni dintr-o epocă trecută zburdă și se joacă, dar și cimitire ale elefanților, mine de diamante uitate și ruine stranii, decorate cu hieroglife a căror simplă vedere poate îngheța și cea mai bravă inimă. Pe orice hartă serioasă a zonei nu e loc decât pentru copaci.

Cei câțiva exploratori care s-au întors au transmis câteva indicii utile celor ce îi vor urma, cum ar fi: 1) dacă este posibil, evită orice liană care atârnă, are ochi sticloși și limba bifurcată; 2) nu lua de pe jos nicio liană în dungi portocalii și negre care pare să se întindă zvâcnind peste potecă, pentru că adesea la capătul celălalt este un tigru și 3) nu te du.

„Dacă sunt demon, se gândea Vânturache ca prin ceață, de ce totul încearcă să mă înțepe și să îmi pună piedică? Adică, sigur pot să

[9]Aceasta se întâmplă deoarece montarea prizelor, fixarea rafturilor, lămurirea tuturor sunetelor ciudate din poduri şi tunderea gazoanelor pot, în cele din urmă, să afecteze chiar şi cea mai rezistentă constituţie.

fiu rănit doar de un pumnal din lemn înfipt în inimă? Sau mă gândesc la usturoi?”

În cele din urmă, jungla se deschise într-o zonă foarte largă și liberă care se întindea până la un lanț albastru de vulcani. Terenul cobora sub ei spre o împletitură de lacuri și câmpuri mlăștinoase, punctate ici și colo de mari piramide în trepte, fiecare încoronată cu câte un fuior subțire de fum care se încolăcea în aerul dimineții. Poteca din junglă dădea într-un drum îngust, dar pavat.

— Unde suntem, demonule? întrebă Eric.

— Arată ca unele dintre regatele tezumane, spuse Vânturache. Sunt conduse de Marele Muzuma, cred.

— E o prințesă amazoniană, nu?

— Oricât ar părea de ciudat, nu. Ai fi uimit cât de multe regate nu sunt conduse de prințese amazoniene, Eric.

— Oricum, pare destul de primitiv. Cam din Epoca de Piatră.

— Preoții tezumani au un calendar complex și o orologerie[10] avansată, cită Vânturache.

— Ah, zise Eric. Bun.

— Nu, spuse Vânturache răbdător. Înseamnă măsurarea timpului.

— Oh!

— Ți-ar plăcea de ei. Se pare că sunt matematicieni minunați.

— Hm, făcu Eric, clipind solemn. N-aș crede că au prea multe de numărat într-o civilizație înapoiată ca asta.

Vânturache zări carele care se îndreptau rapid spre ei.

— Cred că de obicei numără victime, zise el.

Imperiul tezuman din văile acoperite de jungle din centrul Klatch-ului este cunoscut pentru grădinile de pe piața organică, meșteșugul desăvârșit în lucrul cu obsidianul, penele și jadul, și pentru sacrificiile umane în masă în onoarea lui Quezpestecoatl, Boa cu Pene, zeul sacrificiilor umane în masă. După cum spuneau, întotdeauna știai la ce să te aștepți de la Quezpestecoatl. De obicei, avea legătură cu mulți oameni în vârful unei mari piramide în trepte cu cineva cu un elegant acoperământ de cap din pene cioplind un splendid cuțit din obsidian pentru uzul tău personal.

Tezumanii sunt vestiți pe continent ca fiind cei mai pesimiști, iritabili, sinucigași de triști oameni pe care poți spera să-i întâlnești vreodată, din motive care s-ar putea să fie clarificate în curând. Era adevărat și despre măsurarea timpului. Cu mult timp în urmă, tezumanii își dăduseră seama că totul se înrăutățea încontinuu și, având o fire literală îngrozitoare, elaboraseră un sistem complex pentru a ține socoteala cu cât de mult se înrăutățea fiecare zi.

[10]Joc de cuvinte intraductibil. În limba engleză, *„horology”* („știința măsurării timpului și a creării ceasurilor”) se pronunță asemănător cu *„whorology”* („știința prostituției”), (n.tr.)

Contrar credinței generale, tezumanii *chiar* au inventat roata. Doar că aveau idei radical diferite despre cum să o folosești.

Era primul car tras de lame din câte văzuse Vânturache. Nu asta era ciudat la el. Ciudat era că era purtat de oameni, câte doi ținând fiecare capăt al osiei și fugind după animale, lipăind din sandale pe dalele de piatră.

— Crezi că înăuntru e tributul? zise Eric.

Tot ce părea să conțină carul din frunte, în afară de conducător, era un bărbat bondoc, practic în formă de cub, purtând haine din piele de puma și un acoperământ de cap din pene.

Alergătorii se opriră gâfâind, iar Vânturache văzu că fiecare purta ceea ce s-ar fi putut descrie ca o sabie primitivă făcută din cioburi de obsidian, înfipte într-o bâtă din lemn. I se păreau niște săbii extrem de civilizate, cu nimic mai puțin mortale decât cele sofisticate. De fapt, arătau mai rău.

— Ei? făcu Eric.

— Ei, ce? zise Vânturache.

— Spune-i să-mi dea tributul.

Bărbatul gras coborî greoi, merse la Eric și spre surprinderea extremă a lui Vânturache, făcu o plecăciune.

Vânturache simți ceva cu gheare cățărându-i-se pe spate, apoi pe umăr și o voce ca o foaie de tablă sfâșiată în două spuse:

— E mai bine. Foarte cumîizice, confortabil. Dacă încerci să mă dai jos, poți să cumîizice la revedere de la ureche. Ce mai răsturnare, ha? Se pare că îl așteptau.

— De ce tot zici cumîizice? spuse Vânturache.

— Cumîizice limitat. Tralala. Chestie. Știi tu. Are cuvinte în el, răspunse papagalul.

— Dicționar? spuse Vânturache.

Pasagerii celorlalte care coborâseră și făceau toți plecăciuni în fața lui Eric, care rânjea ca un idiot. Papagalul se gândi la asta.

— Da, probabil, spuse el. Trebuie să recunosc, continuă el. Credeam că ești cam cumîizice la început, dar pari să cumîizice.

— Demonule, spuse Eric dându-și aere.

— Da?

— Ce zic? Știi să le vorbești limba?

— Hm, nu, spuse Vânturache. Dar pot s-o citesc, totuși, strigă el când Eric se întoarse cu spatele. Dacă le-ai putea face semne să scrie ce zic…

Era pe la prânz. În jungla din spatele lui Vânturache creaturile răcneau și bolboroseau. Țânțari cât păsările colibri îi bâzâiau în jurul capului.

— Desigur, spuse el pentru a zecea oară. N-au ajuns să inventeze

hârtia.

Pietrarul se dădu înapoi, îi înmâna ajutorului său ultima daltă din obsidian tocită și îi aruncă lui Vânturache o privire răbdătoare.

Vânturache se dădu înapoi și cercetă piatra cu un ochi critic.

— E foarte bine, zise el. Adică, seamănă foarte bine. I-ai prins frizura și tot restul. Firește, nu e atât de, hm, pătrat, de obicei, dar, da, foarte bine. Și uite carul, uite și piramidele în trepte. Da. Ei, se pare că vor să mergi în oraș cu ei, îi spuse el lui Eric.

— Zi-le da, rosti Eric hotărât.

Vânturache se întoarse spre șef.

— Da, spuse el.

— *?[Siluetă-Cocoșată-cu-Trei-Pene-pe-Cap-peste-Trei-Puncte]?*

Vânturache suspină. Fără a spune un cuvânt, pietrarul îi puse o daltă de piatră nouă între degetele ascultătoare și mânui o nouă lespede de granit în poziție.

Una dintre problemele la a fi tezuman, în afară de a avea un zeu ca Quezpestecoatl, este că, dacă trebuie să comanzi pe neașteptate un litru de lapte în plus mâine, probabil că ar fi trebuit să începi să scrii biletul pentru lăptar luna trecută. Tezumanii sunt singurii oameni care se omoară în bătaie cu propriile scrisori de sinucigaș.

Se făcuse seară când carul intră în orașul din lespezi pe după cea mai mare piramidă, printre șiruri de tezumani care ovaționau.

— Așa mai merge, zise Eric salutându-i grațios pe cei care îl aclamau. Sunt foarte încântați să ne vadă.

— Da, spuse Vânturache, mohorât. Mă întreb de ce?

— Păi, pentru că sunt noul conducător, firește.

— Hmm!

Vânturache aruncă o privire piezișă papagalului, care era nefiresc de tăcut de ceva vreme și acum se ascundea după urechea lui ca o fată bătrână într-un bar de striptease. Avea gânduri serioase despre elegantele acoperăminte din pene.

— Nenorociți cumlezice, cârâi el. Orice cumîizice pune mâna pe mine, rămâne fără un deget, ascultă la mine.

— Ceva nu e în regulă aici, zise Vânturache.

— Ce? făcu papagalul.

— Totul.

— Ascultă la mine, o singură pană dacă...

Vânturache nu era obișnuit ca oamenii să fie încântați să îl vadă. Era nefiresc și nu prevestea nimic bun. Acești oameni nu doar ovaționau, aruncau flori și pălării. Pălăriile erau făcute din piatră, dar intenția conta.

Vânturache se gândi că erau niște pălării cam ciudate. Nu aveau calote. Erau, de fapt, simple discuri cu găuri în mijloc.

Procesiunea fugi cu pași mărunți pe drumurile largi ale orașului

spre un mănunchi de clădiri de la poalele piramidei, unde îi aștepta un alt grup de demnitari obștești.

Purtau multe pietre prețioase. În mare, toate erau la fel. Sunt destul de multe feluri în care poți folosi un disc de piatră cu o gaură în mijloc, iar tezumanii le exploraseră pe toate în afară de unul.

Mai importante, totuși, erau cutiile cu bogății stivuite în fața lor. Erau pline cu pietre prețioase.

Eric făcu ochii mari.

— Tributul! zise el.

Vânturache cedă. Chiar funcționa. Nu știa cum, nu știa de ce, dar cel puțin totul mergea Bine. Soarele care apunea scânteia în zecile de comori. *Desigur,* îi aparțineau lui Eric, se părea, dar poate că era destul și pentru el...

— Firește, îngăimă el. Ce te așteptai?

Și a fost un ospăț, și discursuri lungi pe care Vânturache nu le înțelegea, dar care erau punctate cu ovații, mișcări din cap și plecăciuni în direcția lui Eric. Și au avut loc lungi recitaluri de muzică tezumană, care sună de parcă cineva își suflă o nară deosebit de rău înfundată.

Vânturache îl lăsă pe Eric să stea mândru pe tron în lumina focului și rătăci neconsolat spre piramidă.

— Îmi plăcea cumîizice, îi reproșă papagalul.

— Nu mă pot liniști, zise Vânturache. Scuze, dar așa ceva nu mi s-a mai întâmplat niciodată. Atâtea pietre prețioase și alte chestii. Să meargă totul cum trebuie. Nu e bine.

Se uită în sus la fața monstruoasă a piramidei abrupte, roșii, pâlpâind în lumina focului. Fiecare bloc uriaș avea săpat câte un basorelief cu tezumani făcând lucruri îngrozitor de inventive dușmanilor lor. Sugera că tezumanii, indiferent ce calități valoroase posedau, nu erau în mod tradițional dispuși să îi primească bine pe străini și să îi îngroape în pietre prețioase. Efectul general al grămezii uriașe de sculpturi era foarte artistic – doar detaliile erau oribile.

În timp ce își croia drum în lungul zidului, dădu peste o ușă uriașă, care înfățișa artistic un grup de prizonieri care păreau să fie supuși unui control medical complet[11].

Dădea într-un tunel scurt, luminat cu torțe. Vânturache păși înăuntru, spunându-și că ar putea să iasă iute și ajunse într-un spațiu înalt care ocupa cea mai mare parte a interiorului piramidei.

Peste tot, pe ziduri, erau și mai multe torțe care luminau totul destul de bine.

Nu era chiar ceva bine-venit, pentru că ceea ce iluminau ele era o statuie de dimensiuni gigantice a lui Quezpestecoatl, Boa cu Pene.

Dacă ai fi nevoit să te afli în aceeași încăpere cu acea statuie, ai

[11]De la distanță așa părea. De aproape, nu.

prefera să fie întuneric beznă.

Sau, totuși, poate că nu. O variantă mai bună ar fi fost să o pui într-o cameră întunecată în timp ce tu aveai insomnie la o mie de mile distanță, încercând să uiți cum arăta.

„E doar o statuie, își spuse Vânturache. Nu e adevărată. Nu au făcut decât să își folosească imaginația”, atâta tot.

— Ce cumîizice e asta? zise papagalul.

— E zeul lor.

— Fugi de-aici!?

— Nu, serios. E Quezpestecoatl. Jumătate om, jumătate pui de găină, jumătate jaguar, jumătate șarpe, jumătate scorpion și jumătate nebun.

Ciocul papagalului se mișcă în timp ce el încerca să înțeleagă.

— Asta face un total cumîizice de trei nebuni cu patima omuciderii, spuse el.

— Da, cam așa, zise statuia.

— *Pe de altă parte,* rosti Vânturache pe loc, cred că este înspăimântător de important ca oamenii să aibă dreptul să se închine în felul lor special și acum cred că noi o să plecăm, așa că…

— Te rog, nu mă lăsa aici, spuse statuia. Te rog, ia-mă cu tine!

— Ar putea fi dificil, foarte dificil, zise Vânturache iute, dându-se înapoi. Nu din cauza mea, mă înțelegi, doar că de unde vin eu toți au o prejudecată rasială împotriva oamenilor de treizeci de picioare, cu gheare, colți și acoperiți cu salbe de cranii. Cred că o să îți fie greu să te integrezi.

Papagalul îl ciupi de ureche.

— Vine din *spatele* statuii, prost cumîizice ce ești, cârâi el.

Se dovedi că venea dintr-o gaură în podea. Din adâncurile unei gropi, o față palidă se uită cu ochi miopi la Vânturache. Era o față blajină, în vârstă, cu o expresie ușor îngrijorată.

— Bună? zise Vânturache.

— Nu știi ce înseamnă să auzi iar o voce prietenoasă, spuse fața, desfăcându-se într-un zâmbet. Dacă ai putea să mă ajuți să ies…?

— Scuze? făcu Vânturache. Ești prizonier, nu?

— Vai, așa este!

— Nu știu dacă ar trebui să mă apuc să salvez prizonieri fără motiv, zise Vânturache. Adică, tu s-ar putea să fi făcut *orice.*

— Sunt total nevinovat de orice crimă, te asigur.

— Ah, bine, așa zici tu, spuse Vânturache grav. Dar dacă tezumanii au judecat…

— Cumîizice, cumîizice, *cumîizice!* țipă papagalul în urechea lui în timp ce îi țopăia pe umăr. Nu-nțelegi nimic? Unde-ai fost? E prizonier! Un prizonier într-un templu! Trebuie să salvezi prizonierii din temple! De aia sunt acolo!

— Nu, nu-i așa, se răsti Vânturache. Asta e doar ce știi tu! Probabil

că se află aici ca să fie sacrificat. Nu-i așa? Se uită la prizonier pentru confirmare.

Fața se mișcă aprobator.

— Într-adevăr, ai dreptate. Jupuit de viu, de fapt.

— Poftim! îi spuse Vânturache papagalului. Vezi? Crezi că le știi pe toate! E aici ca să fie jupuit de viu.

— Fiecare bucățică de piele va fi îndepărtată pentru a însoți durerea rafinată, adăugă prizonierul îndatoritor.

Vânturache se opri. Se gândi că știa ce înseamnă „rafinat” și că nu părea să își aibă locul nicăieri lângă „durere”.

— Ce, fiecare bucățică? zise el.

— Așa se pare.

— Măiculiță! Ce ai făcut?

Prizonierul suspină.

— Nu o să mă crezi niciodată… spuse el.

Regele demonilor lăsă oglinda să se întunece și bătu o clipă darabana cu degetele pe birou. Apoi apucă un tub de vorbit și suflă în el.

În cele din urmă, o voce din depărtare spuse:

— Da, șefu’?

— Da, *domnule!* se răsti regele.

Vocea îndepărtată mormăi ceva.

— Da, DOMNULE? adăugă ea.

— Avem un Quezpestecoatl care lucrează aici?

— Să văd, șefu’.

Vocea se stinse, apoi reveni.

— Da, șefu’.

— Este duce, earl, conte sau baron? spuse regele.

— Nu, șefu’.

— Ei, ce este?

Urmă o tăcere îndelungă la celălalt capăt.

— Ei? zise regele.

— E un nimeni, șefu’.

Regele se uită urât la tub o vreme. „Încerci, se gândi el. Faci planuri corecte, încerci să te organizezi, încerci să *ajuți* oamenii și iată de ce ai parte.”

— *Trimite-l la mine,* spuse el.

*

Afară, muzica ajunse la crescendo și se opri. Focurile trosneau. Din junglele din depărtare, o mie de ochi strălucitori urmăreau ceremonia.

Marele preot se ridică și ținu un discurs. Eric rânjea ca un dovleac. Un șir lung de tezumani aduse coșuri cu pietre prețioase pe care le împrăștiară în fața lui.

Apoi marele preot ținu un al doilea discurs. Acesta părea să se încheie cu o întrebare.

— Bine, zise Eric. Minunat. Țineți-o tot așa. Se scarpină în ureche și se aventură. Cu toții puteți să aveți o jumătate de zi liberă.

Marele preot repetă întrebarea, pe un ton ușor nerăbdător.

— Eu sunt acela, da, spuse Eric, în caz că nu erau lămuriți. Ați înțeles foarte corect.

Marele preot vorbi iar. De data asta nu mai era nimic ușor în glasul lui.

— Să reluăm, da? zise regele demonilor.

Se lăsă pe spate în tronul său.

— Ai dat peste tezumani într-o zi și ai decis, cred că îmi amintesc vorbele tale corect, că sunt „o turmă de nefericiți din Epoca de Piatră, care stau într-o mlaștină fără să facă rău nimănui”, am dreptate? Prin urmare, ai intrat în mintea unuia dintre marii lor preoți – cred că pe atunci se închinau la un bețigaș – l-ai înnebunit și ai inspirat triburile să se unească, să își terorizeze vecinii și să dea naștere pe continent unei noi națiuni credincioase ideii că toți bărbații ar trebui duși în vârful piramidelor ceremoniale și ciopârțiți cu pumnale din piatră.

Regele își trase notițele mai aproape.

— Oh, da, unii dintre ei trebuia și să fie jupuiți de vii.

Quezpestecoatl se foi.

— Prin urmare, spuse regele, s-au implicat rapid într-un război prelungit cam cu toată lumea, aducând moarte și distrugere asupra a mii de oameni moderat nevinovați etcetera, etcetera. *Acum, uite, chestia asta trebuie să înceteze.*

Quezpestecoatl se împletici nițel în spate.

— A fost doar, știți, un hobby, zise impul. Am crezut, știți, că era corect, într-un fel. Moartea și distrugerea, și restul.

— Chiar așa ai crezut, nu? spuse regele. Mii de oameni mai mult sau mai puțin inocenți care să moară? Chiar de mâna noastră – pocni din degete – pur și simplu. Direct spre fericitele lor terenuri de vânătoare sau ce-o fi. Asta e problema cu voi. Nu vă gândiți la Imaginea Generală. Adică, uită-te la tezumani. Mohorâți, lipsiți de imaginație, obsesivi… deja ar fi putut inventa un întreg sistem birocratic și de taxe care ar fi putut transforma în zgură mințile de pe continent. În schimb, sunt doar o gloată de ucigași de mâna a doua cu toporul. Ce pierdere!

Quezpestecoatl se agită.

Regele își roti nițel tronul într-o parte și în alta.

— Acum, vreau să te duci drept acolo și să le spui că îți pare rău, zise el.

— Pardon?

— Spune-le că te-ai răzgândit. Spune-le că ce ai vrut *cu adevărat* să facă ei era să năzuiască zi și noapte să-i facă mai buni pe semenii

lor. Asta o să meargă de minune.

— Ce? făcu Quezpestecoatl privind extrem de șiret. Vreți să mă manifest?

— Te-au văzut deja, nu? Am văzut statuia, e foarte fidelă.

— Ei, da. Le-am apărut în vise și tot așa, zise demonul cu nesiguranță.

— Bun atunci. Dă-i drumul!

Quezpestecoatl era în mod clar nefericit de ceva.

— Hm, zise el. Chiar vreți să mă materializez, cum ar fi? Adică, într-un fel chiar să apar acolo?

— Da!

— Oh!

Prizonierul se scutură de praf și îi întinse o mână zbârcită lui Vânturache.

— Multe mulțumiri. Ponce da Quirm, spuse el.

— Pardon?

— E numele meu.

— Oh!

— E un nume vechi, plin de onoare, zise da Quirm căutând în ochii lui Vânturache orice urmă de batjocură.

— Bine, spuse sec Vânturache.

— Noi căutam Fântâna Tinereții, continuă da Quirm.

Vânturache îl măsură din cap până în picioare.

— Ați avut ceva noroc? întrebă el politicos.

— Nu prea, nu.

Vânturache se uită înapoi în groapă.

— Ai spus *noi,* zise el. Unde sunt ceilalți?

— Au luat religie.

Vânturache se uită la statuia lui Quezpestecoatl. Nu era nevoie de niciun fel de imaginație pentru a-ți închipui de care.

— Cred, zise el cu grijă, că ar fi bine să plecăm.

— Adevărat, spuse bătrânul. Și repede. Înainte să apară Conducătorul Lumii.

Vânturache îngheță. „Începe, se gândi el. Știam că totul avea să se sfârșească prost și acum începe. Cred că am un instinct pentru chestiile astea.”

— De unde știi despre asta? zise el.

— Oh, au ei o profeție. Ei, nu e chiar o profeție, e mai mult întreaga istorie a lumii, de la cap la coadă. E scrisă pe toată piramida asta, spuse da Quirm, cu voioșie. Pe cuvânt. Nu mi-ar plăcea să fiu Conducătorul când o să apară. Au *planuri.*

Eric se ridică în picioare.

— Acum ascultați-mă, zise el. Nu am de gând să accept așa ceva.

Sunt conducătorul vostru, să știți…

Vânturache se uita la blocurile de piatră aflate în apropierea statuii. Le luase tezumanilor două etaje, douăzeci de ani și mii de tone de granit pentru a arăta la ce aveau de gând să-l supună pe Conducătorului Lumii, dar rezultatul era, în fine, ilustrativ. Nu avea nicio îndoială că erau iritați. Ar fi putut merge chiar atât de departe, încât să deducă faptul că erau cam supărați.

— Dar de ce îi dau pietrele prețioase la început? întrebă el, arătând cu degetul.

— Păi, el *este* Conducătorul, zise da Quirm. Are dreptul la ceva respect, cred.

Vânturache dădu aprobator din cap. Era un pic de dreptate în asta. Dacă ai fi un trib care trăiește într-o mlaștină în mijlocul unei păduri ude, nu are metale, se pricopsește cu un zeu ca Quezpestecoatl și apoi dă peste cineva care spune că e la conducerea întregii afaceri, probabil că *ai vrea* să petreci niște timp explicându-i cât de incredibil de dezamăgit ești. Tezumanii nu găsiseră niciodată vreun motiv pentru a se purta subtil cu zeitățile.

Semăna foarte bine cu Eric.

Urmări cu ochii povestea pe zidul următor.

Pe acest bloc era un desen care semăna foarte bine cu Vânturache. Avea un papagal pe umăr.

— Stai așa, spuse el. Ăsta-s eu!

— Să vezi ce îți fac pe blocul următor, spuse papagalul plin de sine. O să-ți întoarcă cumlezice pe dos.

Vânturache se uită la bloc. Cumlezice i se întoarseră pe dos.

— O să plecăm în foarte mare liniște, zise el cu fermitate. Adică, nu ne oprim să le mulțumim pentru masă. Putem să le trimitem o scrisoare mai târziu. Știi, să nu fim nepoliticoși.

— Doar o clipă, spuse da Quirm în timp ce Vânturache îl trăgea de braț, nu am apucat să citesc toate blocurile. Vreau să văd cum o să se termine lumea…

— Cum o să se termine pentru toți nu știu, zise Vânturache îndârjit, târându-l prin tunel. Știu cum o să se termine pentru *mine.*

Ieși în lumina răsăritului, ceea ce era bine. Greșeala fu că păși într-un semicerc de tezumani. Aveau sulițe. Aveau capete de suliță frumos cioplite din obsidian, care, ca și săbiile lor, nu erau nici pe departe la fel de sofisticate ca armele inferioare din oțel, grosolane, obișnuite. „Oare era mai bine să știi că urma să fii împuns de exemplare delicate de origine etnică adevărată, în loc de obiecte urâte făcute la forjă, bătute de oameni care nu erau în comuniune cu ciclurile naturii?

Probabil că nu”, stabili Vânturache.

— Întotdeauna am spus, zise da Quirm, că în toate există și o parte

bună.

Vânturache, legat de lespedea alăturată, își întoarse capul cu greu.

— Unde e asta acum mai precis? întrebă el.

Da Quirm miji ochii uitându-se peste mlaștini și cupola pădurii.

— Bun. Pentru început, se vede minunat de aici de sus.

— Oh, bine, spuse Vânturache. Știi, niciodată nu aș fi luat-o așa. Ai absolută dreptate. Este genul de priveliște pe care o să ți-o amintești tot restul vieții, cred. Adică, nu că ar fi mare greutate.

— Nu trebuie să fii sarcastic. Făceam și eu o observație.

— Vreau la mami, zise Eric de pe lespedea din mijloc.

— Capul sus, băiete, spuse da Quirm. Cel puțin ești sacrificat pentru ceva important. *Eu* doar le-am sugerat să încerce să folosească roțile în picioare, ca să se rotească. Mă tem că cei de pe aici nu sunt prea deschiși la ideile noi. Totuși, *nil desperandum.* Speranța moare ultima.

Vânturache mârâi. Un lucru nu suporta, oamenii care nu aveau teamă în fața morții. Părea să îl atingă într-un punct fundamental.

— De fapt, zise da Quirm, Cred… Se mișcă într-o parte și în alta experimental, trăgând de lianele care îl țineau în loc. Da, cred că atunci când au făcut frânghiile astea… da, clar, da…

— Ce? Ce? făcu Vânturache.

— Da, clar, spuse da Quirm. Sunt absolut sigur. Le-au făcut foarte strânse și profesionist. Nu se lasă nici măcar un picuț, nicăieri.

— Mulțumesc, zise Vânturache.

Vârful plat al trunchiului de piramidă era, de fapt, destul de mare, având destul loc pentru statui, preoți, lespezi, jgheaburi, linii de producție pentru cioplirea cuțitelor și toate celelalte lucruri de care tezumanii aveau nevoie pentru răspândirea în masă a religiei. În fața lui Vânturache, câțiva preoți încantau preocupați o lungă listă de plângeri despre mlaștini, țânțari, lipsa zăcămintelor de metal, vulcani, climă, felul în care obsidianul se tocea tot timpul, problema de a avea un zeu ca Quezpestecoatl, felul în care roțile nu funcționau niciodată ca lumea oricât de des le-ai fi pus pe jos și le-ai fi împins, și tot așa.

De obicei, rugăciunile celor mai multe dintre religii aduc laude și mulțumesc zeilor implicați, fie din evlavie generală, fie în speranța că el va înțelege aluzia și va începe să acționeze responsabil. Tezumanii, după ce se uitaseră bine la lumea din jur și stabiliseră clar că lucrurile erau pe cât se putea de rele, perfecționaseră arta încantării directe a plângerilor.

— Nu mai durează mult, spuse papagalul cocoțat în vârful unei statui a unui zeu mai mic al tezumanilor.

Ajunsese acolo printr-o serie complicată de evenimente care implicase multe cârâituri, un nor de pene și trei preoți tezumani cu degetele mari foarte umflate.

— Marele preot tocmai îndeplinește un cumîizice în onoarea lui

Quezpestecoatl, continuă el, degajat. Ați strâns ceva public.

— Bănuiesc că nu ai vrea să vii aici și să mușți frânghiile astea, nu? zise Vânturache.

— Nicio șansă.

— Mă gândeam eu.

— Soarele o să răsară în curând, continuă papagalul.

Lui Vânturache i se păru că suna nemeritat de vesel.

— O să mă plâng pentru asta, demonule, gemu Eric. Stai să afle mama. Părinții mei sunt influenți, să știi.

— Oh, bine, îngăimă Vânturache. De ce nu-i spui marelui preot că, dacă îți scoate inima din piept, mâine se duce ea drept la școală să se plângă.

Preoții tezumani făcură o plecăciune spre soare și toți ochii mulțimii se întoarseră spre junglă.

Unde se întâmpla ceva. Se auzea zgomotul vegetației care pârâia. Păsările tropicale țâșniră printre copaci, țipând.

Firește, Vânturache nu putea vedea toate acestea.

— Nu ar fi trebuit niciodată să vrei să fii conducătorul lumii, spuse el. Adică, ce voiai? Nu poți să te aștepți ca oamenii să fie fericiți că te văd. Nimeni nu e când apare proprietarul.

— Dar o să mă omoare!

— E doar felul lor de a spune că, metaforic, s-au săturat să te aștepte să zugrăvești și să te ocupi de canalizare.

Întreaga junglă făcea acum tărăboi. Animalele răbufneau din tufișuri ca și cum ar fi fugit de foc. Câteva bufnituri răsunătoare arătau că arborii se prăvăleau.

În cele din urmă, un jaguar înnebunit țâșni din vegetație și ateriză pe drumul pietruit. Bagajul era la câteva picioare în spatele lui.

Era acoperit de liane, frunze și penele mai multor rare păsări de junglă, unele dintre ele fiind acum și mai rare. Jaguarul ar fi putut să-l evite făcând zig sau zag în orice parte, dar pura groază prostească îl împiedica. Făcu greșeala de a întoarce capul pentru a vedea ce era în spate.

Aceasta a fost ultima greșeală pe care a mai comis-o.

— Știi cutia aia a ta? zise papagalul.

— Ce-i cu ea? spuse Vânturache.

— Vine încoace.

Preoții se uitară la silueta care fugea jos, departe. Bagajul avea un mod foarte direct de a trata lucrurile aflate între el și destinația lui: le ignora.

În acest moment, împotriva tuturor instinctelor, cu mare agitație și, cel mai nefericit, în mare neștiință de ceea ce se întâmpla, Quezpestecoatl alese să se materializeze în vârful piramidei.

Câțiva dintre preoți îl observară. Le căzură cuțitele din mâini.

— Hm, chițăi demonul.

Alți preoți se întoarseră.

— Bun. Acum, vreau să fiți atenți cu toții, chițăi Quezpestecoatl, punându-și mânuțele pâlnie la gura principală în încercarea de a se face auzit.

Era foarte jenant. Îi plăcuse să fie zeul tezumanilor, fusese foarte impresionat de dedicarea lor hotărâtă, foarte mulțumit de statuia incredibil de fidelă din piramidă și chiar îl durea să fie nevoit să dezvăluie că, într-un amănunt important, era incorectă.

Avea câțiva inchi înălțime.

— Așa, începu el, e foarte important…

Din păcate, nimeni nu află de ce. În acel moment, Bagajul ajunse în vârful piramidei, cu picioarele învârtindu-i-se ca niște elice, și ateriza drept pe lespezi.

Se auzi un chițăit scurt, plat.

Era o lume ciudată, spunea da Quirm. Chiar trebuia să râzi. Dacă nu, înnebuneai, nu? Într-o clipă erai legat de o lespede și așteptai să fii supus torturii rafinate, iar în clipa următoare primeai un mic dejun, un schimb de haine, o baie fierbinte și un drum gratis în afara regatului. Te făcea să crezi că exista un zeu. Firește, tezumanii *știau* că exista un zeu și că acum era o pată unsuroasă mică și neliniștitoare în vârful piramidei. Ceea ce le crea o mică problemă.

Bagajul stătea pe vine în piața centrală a orașului. Toată preoțimea ședea în jurul lui și îl urmărea cu grijă, în caz că ar fi făcut ceva amuzant sau religios.

— Vrei să îl lași în urmă? întrebă Eric.

— Nu e așa de simplu, zise Vânturache. De obicei, mă ajunge din urmă. Să plecăm, repede.

— Dar luăm tributul, da?

— Cred că ar putea fi o idee incredibil de proastă, spuse Vânturache. Să plecăm în liniște, cât au o dispoziție bună. Uimirea lor o să treacă în curând, cred.

— Iar eu trebuie să îmi continui căutarea Fântânii Tinereții, zise da Quirm.

— Oh, da, făcu Vânturache.

— Mi-am dedicat întreaga viață acestei căutări, să știi, spuse bătrânul cu mândrie.

Vânturache îl măsură din cap până în picioare.

— Zău? zise el.

— Oh, da. Exclusiv. Încă de când eram băiat.

Expresia lui Vânturache era una de zăpăceală acută.

— În acest caz, începu el, pe tonul cu care se vorbește unui copil, nu ar fi fost mai bine… știi, mai logic…. dacă ai fi continuat…

— Ce? făcu da Quirm.

— Oh, lasă, rosti Vânturache. Să-ți zic ceva, totuși, adăugă el, cred

că pentru ca să nu te *plictisești,* știi, ar trebui să îți oferim acest minunat papagal vorbitor.

Îl înșfăcă iute, ținându-și degetele departe de pericol.

— Este o pasăre a junglei, spuse el. E o cruzime să o supui vieții de oraș, nu?

— M-am născut în colivie, cumîizice de legat ce ești! chirăi papagalul.

Vânturache îl întoarse spre el, până gând nasul i se atinse de cioc.

— Ori asta, ori îl facem tocăniță, zise el.

Papagalul deschise ciocul să îl muște, îi văzu expresia feței și se răzgândi.

— Polly vrea un biscuite, îngăimă el, adăugând, *sotto voce, cumîizicecumîizicecumîizice.*

— O păsărică drăguță doar pentru mine, făcu da Quirm. O să am grijă de ea.

— *Cumîizicecumîizice.*

Ajunseră la intrarea în junglă. Câteva minute mai târziu, Bagajul veni la trap în urma lor.

Era amiază în regatul Tezuma.

Din interiorul marii piramide veneau zgomotele dezmembrării unei statui uriașe.

Preoții stăteau gânditori. Din când în când, câte unul se ridica și ținea un scurt discurs.

Era clar că se dezbăteau diverse probleme. De exemplu, cum economia regatului depindea de o industrie a cuțitelor de obsidian în plină dezvoltare, cum regatele vecine cucerite ajunseseră să se bazeze pe forța unei guvernări ferme și, întâmplător, pe tăierea, împungerea și spintecarea aceleiași guvernări ferme și pe soarta teribilă care aștepta orice popor fără zei. Oamenii fără zei pot ajunge la *orice,* se pot întoarce împotriva bunelor și vechilor tradiții de cumpătare și sacrificiu de nesine care făcuseră regatul ceea ce era astăzi, se pot întreba de ce, dacă nu au un zeu, mai au nevoie de preoți, *orice.*

Ideea fu bine susținută de Mazuma, marele preot, când spuse:

— [Siluetă-Strivită-cu-Nasul-Rupt, Gheară de Jaguar, Trei Pene, Furnicar Țepos Stilizat].

După o vreme, se votă.

Până la venirea nopții, pietrarii de frunte ai regatului lucrau deja la o nouă statuie.

Era, în linii mari, dreptunghiulară, cu multe picioare.

Regele demonilor bătea darabana pe birou. Nu că ar fi fost nefericit pentru soarta lui Quezpestecoatl, care acum avea să fie nevoit să petreacă mai multe secole într-unul dintre iadurile inferioare pentru a-i crește un nou corp fizic. Să se învețe minte, impul ăsta îngrozitor! Nici

de cursul larg al evenimentelor de la piramidă. Până la urmă, ideea afacerii cu dorințe era să ai grijă ca fiecare client să primească exact ceea ce ceruse și exact ceea ce nu voia cu adevărat.

Doar că avea impresia că nu controla lucrurile.

Ceea ce, firește, era ridicol. La o adică, putea să se materializeze oricând și să rezolve personal problemele. Dar îi plăcea ca oamenii să creadă că toate lucrurile rele care li se întâmplau erau doar soartă și destin. Era unul dintre puținele lucruri care îl înveseleau.

Reveni la oglindă. După o vreme, trebui să regleze controlul temporal.

Într-o clipă junglele umede, senine ale Klatch-ului, în următoarea…

— Credeam că o să ne întoarcem înapoi la mine în cameră, se plânse Eric.

— Și eu credeam asta, zise Vânturache, strigând pentru a se face auzit peste huruit.

— Pocnește iar din degete, demonule.

— Nici să nu te gândești! Există o grămadă de locuri mai rele ca ăsta!

— Dar e foarte cald și întuneric.

Vânturache trebuia să recunoască asta. Mai era și gălăgie, și mișcare. Când ochii i se obișnuită cu întunericul, putu să distingă câteva puncte de lumină ici și colo, a căror radiație slabă sugera că se aflau în interiorul a ceva ce aducea cu o barcă. Totul îți dădea o senzație clară de lemnărie și un miros puternic de rumeguș și clei. Dacă era o barcă, atunci avea parte de o lansare îngrozitor de anevoioasă pe o cale unsă cu pietre.

O hurducătură îl aruncă puternic într-un perete despărțitor.

— Trebuie să spun, se plânse Eric, că, dacă aici trăiește cea mai frumoasă femeie din lume, nu îmi place gustul ei pentru budoá. Ai crede că pune și ea niște perne pe aici.

— Budoá? făcu Vânturache.

— Sigur are unul, zise Eric plin de sine. Am citit despre ele. Se tolănește pe el.

— Spune-mi, rosti Vânturache, ai simțit vreodată nevoia de a face o baie rece și o tură în jurul stadionului?

— Niciodată.

— Ar merita să încerci.

Huruitul se opri brusc.

Se auzea un zăngănit din depărtare, precum cel făcut de două porți uriașe care se închid.

Lui Vânturache i se păru că aude voci pierzându-se în depărtare și un chicotit. Nu era unul deosebit de plăcut, era mai degrabă răutăcios și nu anunța nimic bun pentru cineva. Vânturache știa destul de bine pentru cine.

Încetase să se mai întrebe cum de ajunsese să fie aici, oriunde ar fi fost asta. Forțele răului, probabil că asta era. Cei puțin, nimic deosebit de îngrozitor nu i se întâmpla acum. Probabil că trebuia să mai aștepte un pic.

Bâjbâi niței în jur până când degetele lui dădură peste ceva ce se dovedi a fi, în urma unei inspecții la lumina oferită de cea mai apropiată gaură de nod din lemn, o scară de frânghie. Pipăind mai departe în unul dintre capetele calei, sau ce o fi fost, ajunse în contact cu un mic tambuchi rotund. Era închis pe dinăuntru.

Se târî înapoi la Eric.

— Există o ușă, șopti el.

— Unde duce?

— Stă pe loc, cred, zise Vânturache.

— Află unde dă, demonule!

— Ar putea fi o idee proastă, spuse Vânturache precaut.

— Dă-i drumul!

Vânturache se târî posomorât la trapă și apucă zăvorul.

Trapa se deschise scârțâind.

Dedesubt – destul de departe dedesubt – erau pietre de pavaj umede, peste care o adiere de vânt mâna câteva fuioare ale ceții de dimineață. Cu un oftat slab, Vânturache desfăcu scara.

Două minute mai târziu, stăteau în întunericul din ceea ce părea să fie o piață mare. Câteva clădiri se zăreau prin ceață.

— Unde suntem? întrebă Eric.

— Întreabă-mă să te-ntreb.

— Nu *știi?*

— Habar n-am.

Eric se uită urât la arhitectura învăluită în cețuri.

— Slabă șansă să găsim cea mai frumoasă femeie din lume într-o fundătură ca asta, spuse ei.

Lui Vânturache îi dădu prin cap să vadă din ce coborâseră. Se uită în sus.

Deasupra lor – mult deasupra lor – și sprijinit pe patru picioare masive, care coborau spre o uriașă platformă pe roți, era, fără îndoială, un uriaș cal din lemn. Mai corect, dosul unui uriaș cal din lemn.

Constructorul ar fi putut pune trapa într-un loc mai demn, dar din motive umoristice știute doar de el, se părea că hotărâse să nu o facă.

— Hm, făcu Vânturache.

Cineva tuși.

Coborî privirea.

Cețurile care se evaporau acum dezvăluiau un cerc larg de bărbați înarmați, mulți dintre ei rânjind și cu toții purtând sulițe lungi, produse în masă, lipsite de suflet, dar mai presus de orice *ascuțite.*

— Ah, spuse Vânturache.

Se uită înapoi la trapă. Spunea totul, într-adevăr.

— Singurul lucru pe care nu îl înțeleg, rosti căpitanul gărzii, este: de ce doar doi? Noi așteptam cam o sută.

Se lăsă pe spate în scăunelul lui, ținându-și marele coif cu panaș în poală și având un zâmbet satisfăcut pe față.

— Sincer, ephebienilor! zise el. Ce-am mai râs! Voi credeți că suntem picați din lună! Toată noaptea, numai ciocănituri și ferăstraie, pe urmă apare în fața porților un cal din lemn al naibii de mare, așa că eu mă gândesc ce ciudat, un afurisit de cal de lemn uriaș cu aerisiri. Cam la astfel de mici detalii mă uit eu, înțelegi. *Aerisiri.* Așa că adun toți băieții și ne trezim mai devreme, îl tragem după porți, după așteptări, și apoi ședem în tăcere în jurul lui, așteptând să vedem ce dă la iveală. *Acum,* își apropie el fața nebărbierită de a lui Vânturache, ai de ales, vezi tu? Locul de sus sau cel de jos, cum vrei. Eu nu trebuie decât să transmit mai departe. Dacă îmi arunci discul, ți-l arunc și eu ție[12].

— Ce loc? spuse Vânturache, ametit din cauza rafalelor de usturoi.

— E vorba de triremele de război, zise sergentul cu voioșie. Trei locuri, înțelegi, unul deasupra celuilalt? *Tri*reme. Ești legat cu lanțuri de vâsle ani întregi, vezi tu, și totul depinde dacă ești pe locul de sus, unde ai aer curat sau pe locul de jos, unde, rânji, nu ai. Așa că ține de voi, băieți. Fiți cooperanți și nu va trebui să vă faceți griji decât de pescărușii. *Acum.* De ce doar doi?

Se lăsă iar pe spate.

— Scuză-mă, spuse Eric, suntem cumva în Tsort?

— Doar nu încerci să râzi de mine, nu, băiete? Pentru că există și ceva ce se cheamă penteră, înțelegi? Nu ți-ar plăcea așa ceva *deloc.*

— Oh, mulțumesc, zise Vânturache cu amărăciune. Ai desenat din greșeală o grămadă de cercuri oculte, nu, și…

— Dom’ sergent! Dom’ sergent!

Un soldat dădu buzna în camera gărzii. Sergentul ridică privirea.

— Mai e unul, dom’ sergent! Chiar în fața porților de data asta!

Sergentul rânji triumfător la Vânturache.

— Oh, asta e, nu? spuse el. Voi erați doar avangarda, trimiși să deschideți porțile sau mai știu eu ce. Bun. Ne ducem să ne ocupăm de prietenii voștri de afară și ne întoarcem imediat. Arătă spre prizonieri. Tu stai aici. Dacă mișcă, fă-le ceva oribil.

Vânturache și Eric rămaseră singuri cu garda.

— Știi ce ai făcut, nu, zise Eric. Ne-ai dus înapoi la Războaiele Tsorteene! Mii de ani! Am făcut la școală, calul de lemn, totul! Cum frumoasa Elenor a fost răpită de la ephebieni – sau poate de către ephebieni – și a avut loc un asediu pentru a o recupera și tot așa. Se opri. Hei, asta înseamnă că o să o întâlnesc pe *ea.* Se opri iar. Uau! făcu el.

[12]Jocurile cu mingea erau necunoscute pe LumeaDisc în acest moment.

Vânturache se uită prin cameră. Nu *arăta* antică, dar nici nu avea cum, pentru că nu era, încă. Oriunde în timp era acum, odată erai acolo sau atunci. Încercă să își amintească puținul pe care îl știa despre istoria clasică, dar era doar o zăpăceală de bătălii, uriași cu un ochi și femei al căror chip avea puterea de a trimite în luptă mii de corăbii.

— Nu înțelegi? șuieră Eric, cu ochelarii scânteind. Au adus calul înăuntru înainte să apuce soldații să se ascundă în el! Știm ce urmează să se întâmple! Ne-am putea îmbogăți!

— Cum, mai exact?

— Păi… băiatul ezită. Am putea paria pe cai, cumva.

— Minunată idee, spuse Vânturache.

— Da, și…

— Tot ce trebuie să facem este să scăpăm, apoi să aflăm dacă au curse de cai aici și după aceea să ne chinuim să ne aducem aminte numele cailor care au câștigat la curse în Tsort cu mii de ani în urmă.

Începură iar să se uite posomorâți în podea. Asta era problema la călătoria în timp. Niciodată nu erai pregătit pentru ea. Cam singurul lucru la care putea spera, hotărî Vânturache, era să găsească Fântâna Tinereții a lui da Quirm și să reușească să rămână în viață câteva mii de ani, astfel încât să fie pregătii să își omoare propriul bunic, ceea ce era singurul aspect care îl atrăgea la călătoria în timp. Întotdeauna considerase că strămoșii lui și-o meritau.

Ciudat, totuși. Își aducea aminte de faimosul cal de lemn, care fusese folosit pentru a obține prin înșelăciune intrarea în orașul fortificat. Nu-și amintea nimic despre doi cai. Următorul gând care apăru avea ceva inevitabil.

— Scuză-mă, îi spuse el gărzii. Acest, hm, această a doua chestie din lemn din fața porților… bănuiesc că nu e un cal?

— Ei, firește, că trebuie să știți asta, nu? zise soldatul. Sunteți spioni.

— Fac pariu că e mai mult alungită și ceva mai mică? spuse Vânturache, figura lui fiind o imagine vie a curiozității inocente.

— Ba bine că nu. Sunteți niște nenorociți cam fără imaginație, nu?

— *Înțeleg.*

Vânturache își împreună mâinile în poală.

— Încearcă să scapi, zise garda. Haide, doar încearcă. Încearcă și vezi tu ce se întâmplă.

— Bănuiesc că tovarășii tăi o s-o aducă în oraș, continuă Vânturache.

— S-ar putea, acceptă soldatul.

Eric începu să chicotească.

Soldatul începuse să își dea seama că din depărtare se auzeau multe strigăte. Cineva încercă să sufle dintr-o goarnă, dar notele se stinseră bolborosind după câteva măsuri.

— Se luptă ceva acolo, din câte se aude, spuse Vânturache.

Oamenii își câștigă tresele, fac fapte eroice, sunt remarcați de ofițerii superiori, chestii din astea. Și tu pierzi vremea aici cu noi.

— Nu trebuie să îmi părăsesc postul, zise soldatul.

— Este exact atitudinea potrivită, spuse Vânturache. Lasă-i pe toți ceilalți de afară care se luptă vitejește pentru a-și apăra orașul și femeile de dușman. Stai aici și păzește-ne. Bravo! Probabil că o să îți ridice o statuie în piața orașului, dacă mai rămâne una. „Și-a făcut datoria” o să scrie pe ea.

Soldatul păru să se gândească la asta și, în timp ce o făcea, se auzi un îngrozitor scârțâit de așchii din direcția porții principale.

— Uite, zise el cu disperare, dacă dau o fugă până afară…

— Nu-ți face griji pentru noi, spuse Vânturache pe un ton încurajator. Nici măcar nu suntem înarmați.

— Corect, zise soldatul. Mersi.

Îi aruncă lui Vânturache un zâmbet îngrijorat și se grăbi în direcția zgomotului. Eric se uită la Vânturache cu ceva ce semăna cu admirația.

— A fost chiar uimitor, spuse el.

— O să ajungă departe băiatul ăsta, zise Vânturache. Un strateg militar capabil, dacă mă întrebi pe mine. Haide! Să fugim de aici!

— Unde?

Vânturache oftă. Încercase iar și iar să își explice filosofia de bază, dar oamenii nu pricepeau niciodată mesajul.

— Nu te mai gândi la *unde,* spuse el. Din experiența mea, asta se rezolvă întotdeauna de la sine. Partea importantă este *de aici.*

Căpitanul ridică grijuliu capul peste baricadă și mârâi.

— E doar o cutiuță, sergent, se răsti el. Nici măcar n-ar încăpea în ea unu sau doi oameni.

— Mă iertați, domnule, spuse sergentul, a cărui față era cea a unui om pentru care lumea se schimbase mult în câteva minute scurte. Sunt în ea cel puțin patru, să trăiți. Caporalul Disuse și grupa lui, domnule, l-am trimis s-o deschidă, să trăiți.

— Ești beat, sergent?

— Nu încă, să trăiți, zise sergentul cu sentiment.

— Cutiuțele nu mănâncă oameni, sergent.

— După acea s-a înfuriat, domnule. Vedeți ce a făcut la porți.

Căpitanul trase iar cu ochiul peste lemnele rupte.

— Bănuiesc că a făcut picioare și a mers până acolo, nu? zise el sarcastic.

Sergentul rânji ușurat. Cel puțin păreau să se afle pe aceeași lungime de undă.

— V-ați prins din prima, domnule. Picioare. Sute de porcării din astea micuțe, să trăiți.

Căpitanul se uită urât la el. Sergentul își luă fața împietrită care fusese transmisă din subofițer în subofițer încă de când un

protoamfibian i-a spus unui alt protoamfibian de rang inferior să adune un batalion de șopârle și să Cucerească Plaja Aia. Căpitanul avea optsprezece ani și era proaspăt ieșit din academie, unde absolvise cu brio subiecte ca tactica clasică, lirica de despărțire, ode și gramatică militară. Sergentul avea cincizeci și cinci de ani și în locul unei educații își petrecuse cam patruzeci atacând sau fiind atacat de harpii, oameni, ciclopi, furii și lucruri orbile cu picioare. Simțea că i se cerea prea mult.

— Ei, mă duc să-i arunc o privire, sergent…

— … Nu e un plan bun domnule, dacă îmi permiteți…

— … Și după ce îi arunc o privire, sergent, o să fie probleme.

Sergentul salută.

— Așa e, să trăiți, prezise el.

Căpitanul pufni și se cățără peste baricadă îndreptându-se către cutia care ședea, tăcută și nemișcată, în mijlocul distrugerilor pe care le făcuse. Sergentul, între timp, se lăsă să alunece într-o poziție ghemuită în spatele celui mai solid lemn pe care îl putu găsi și, cu mare fermitate, își trase coiful peste urechi.

Vânturache se furișa pe străzile orașului, cu Eric mergând pe urmele lui.

— O să o găsim pe Elenor? spuse băiatul.

— Nu, răspunse Vânturache hotărât. Ce o să facem este să găsim altă cale de ieșire. Și o să ieșim pe ea.

— Nu e drept!

— E cu mii de ani mai mare ca tine! Adică, atracție pentru femeia matură, foarte *bine,* dar n-ar ține.

— Îți ordon să mă duci la ea, se tângui Eric. Piei!

Vânturache se opri atât de brusc, încât Eric dădu peste el.

— Ascultă, spuse el. Suntem în mijlocul celui mai faimos de prostesc război din câte au fost, în orice clipă mii de războinici se vor încleșta într-o luptă mortală, iar tu vrei să mă duc să o găsesc pe femeia asta supraapreciată și să îi spun „prietenul meu vrea să știe dacă o să ieși cu el”. Ei, n-o s-o fac.

Vânturache merse cu pași mari la altă poartă din zidul orașului; era mai mică decât cea principală, nu era păzită și avea o ușiță în ea. Trase zăvoarele.

— Asta n-are legătură cu noi, zise el. Noi nici nu ne-am născut încă, nu suntem destul de mari să ne luptăm, nu e treaba noastră și nu o să facem nimic să deranjăm cursul istoriei, în regulă?

Deschise ușa, ceea ce scuti întreaga armată ephebiană de multe eforturi. Tocmai erau pe punctul să ciocănească.

Toată ziua răsună zgomotul bătăliei. Aceasta a fost consemnată mai târziu de istorici, care au povestit pe larg despre răpirea femeilor frumoase, strângerea flotelor, construirea animalelor din lemn, luptele

dintre eroi, dar care nu au pomenit deloc despre rolul jucat de Vânturache, de Eric și de Bagaj. Ephebienii au observat, totuși, cu cât entuziasm au alergat soldații tsorteeni spre ei… nu atât dornici să se arunce în luptă, cât foarte nerăbdători să scape de altceva.

De asemenea, istoricii nu au notat un alt fapt interesant despre războiul klatchian antic, acela că era încă la un nivel destul de primitiv, doar între soldați, și că nu fusese deschis încă publicului larg. În linii mari, toată lumea știa că una din tabere avea să învingă, câțiva generali ghinioniști aveau să își piardă capetele, mari sume de bani aveau să fie plătite ca tribut învingătorilor, cu toții aveau să se ducă acasă pentru recoltă și că femeia aia afurisită avea să se hotărască de partea cui era, ușuratica!

Așa că viața de stradă din Tsort se desfășura mai mult sau mai puțin normal, cu cetățenii pășind pe lângă câte un vălmășag de bărbați care se luptau sau încercau să le vândă *kebap.* Câțiva dintre ei, mai întreprinzători, începură să demonteze calul de lemn pentru suveniruri.

Vânturache nu încerca să înțeleagă. Ședea la o cafenea de stradă și urmărea o bătălie înflăcărată care avea loc printre tarabele din piață, așa încât printre chemările de: „Măsline coapte!” se auzeau țipetele răniților și strigăte de: „Atenție la spate, *vă rog,* trecem cu încăierarea”.

Partea grea era să îi vezi pe soldați cerându-și iertare când dădeau peste clienți. Partea și mai grea era să îl faci pe proprietarul cafenelei să accepte o monedă care purta capul cuiva al cărui stră-stră-străbunic nu se născuse încă. Din fericire, Vânturache reuși să îl convingă pe acesta că viitorul era altă țară.

— Și o limonada pentru băiat, adăugă el.

— Părinții mei mă lasă să beau vin, zise Eric. Am voie un pahar.

— Cum să n-ai, spuse Vânturache.

Proprietarul curăță sârguincios blatul mesei, întinzându-i stratul de reziduuri și de vin vărsat într-un lustru subțire.

— Ați venit pentru luptă? întrebă el.

— Într-un fel, zise Vânturache rezervat.

— Nu m-aș plimba prea mult în locul vostru, spuse proprietarul. Umblă vorba că un civil le-a dat drumul ephebienilor înăuntru… *nu că am ceva împotriva ephebienilor, sunt niște oameni minunați,* adăugă el iute când un grup de soldați trecu în pas alergător pe lângă el. Un străin, se spune. Sunt oameni care îl caută ca să îi explice. Făcu o mișcare de retezare cu mâna.

Vânturache se holbă la mână ca hipnotizat.

Eric deschise gura. Eric țipă și se prinse de fluierul piciorului.

— Au o descriere? zise Vânturache.

— Nu cred.

— Ei, le urez mult noroc, spuse Vânturache, mai vesel.

— Ce-a pățit băiatul?

— Un cârcel.

După ce omul se întoarse în spatele tejghelei, Eric șuieră:

— Nu trebuia să mă lovești!

— Ai ceva dreptate. A fost un act complet voluntar din partea mea.

O palmă grea se lăsă pe umărul lui Vânturache. Se întoarse și ridică privirea spre fața unui centurion ephebian. Un soldat de lângă el zise:

— Ăsta e, dom' sergent. Fac rămășag pe sarea pe un an.

— Cine ar fi crezut? spuse sergentul. Să mergem, amice, șefu' vrea să schimbe o vorbă cu tine.

Unii vorbesc despre Alexandru și alții despre Hercule, despre Hector și Lisandru, și alte nume mărețe ca acestea. De fapt, în toată istoria multiversului oamenii au spus lucruri frumoase despre aproape toți mânuitorii de sabie cu urechi ferfenițite, cel puțin în preajma acestora din urmă, pe motiv că așa e mult mai sigur. Este ciudat cum oamenii respectă întotdeauna felul de comandant care vine cu strategii ca: „Vreau ca cincizeci de mii dintre voi, oamenii mei, să vă năpustiți asupra dușmanului", pe când comandanții mai chibzuiți care spun lucruri ca: „De ce să nu construim un cal de lemn al naibii de mare și apoi ne furișăm pe poarta din spate, în timp ce ei stau în jurul lui așteptând să ieșim" sunt considerați doar cu o treaptă deasupra proștilor obișnuiți și genul de persoană căreia nu i-ai împrumuta bani.

Asta se întâmplă pentru că majoritatea celor din prima categorie de comandant sunt oameni bravi, pe când lașii sunt strategi mult mai buni.

Vânturache fu târât în fața conducătorilor ephebieni, care ridicaseră un post de comandă în piața principală a orașului, astfel încât să poată supraveghea asaltul asupra citadelei principale, care se înălța deasupra orașului pe dealul ei amețitor de înalt. Nu erau prea aproape, totuși, pentru că apărătorii aruncau cu bolovani.

Când Vânturache sosi, ei discutau strategie. Consensul părea să fie că, dacă grupuri foarte mari de oameni ar fi fost trimise să atace dealul, atunci ar fi putut supraviețui bolovanilor destul de mulți pentru a cuceri citadela. În esență, aceasta este baza întregii gândiri militare.

Câteva dintre căpeteniile îmbrăcate mai impresionant își ridicară privirile când Vânturache și Eric se apropiară, se uitară la ei într-un fel care sugera că viermii erau mai interesanți, apoi se întoarseră la loc. Singura persoană care părea încântată să îi vadă…

… Nu arăta deloc ca un soldat. Avea armură, care era ruginită, avea și coif, care arăta ca și cum pana i-ar fi fost folosită pe post de pensulă, dar era slab și avea aspectul militar al unei nevăstuici. Totuși, figura lui avea ceva familiar. Lui Vânturache i se păru că era destul de frumoasă.

„Încântat să îi vadă" era doar o descriere comparativă. El fu singurul care le observă existența.

Stătea răsturnat într-un scaun și îi dădea Bagajului să mănânce sendvișuri.

— Oh, salut, zise el posomorât. Voi erați.

Era uimitor cât de multe informații pot fi înghesuite în două cuvinte. Pentru a obține același efect, omul ar fi putut spune: a fost o noapte lungă, trebuie să organizez totul, de la construirea calului de lemn la turele la spălat lenjeria, idioții ăștia îmi sunt la fel de mult de ajutor ca un ciocan de cauciuc, oricum n-am vrut nicio clipă să fiu aici și, colac peste pupăză, uite-vă și pe voi. Salut, voi!

Arătă spre Bagaj, care își deschise capacul în așteptare.

— E al tău? spuse el.

— Într-un fel, răspunse Vânturache rezervat. Nu-mi pot permite să plătesc nimic din ce a făcut, să știi.

— Ce lucru ciudat, nu? zise soldatul. L-am găsit adunând cincizeci de tsorteeni într-un colț. De ce crezi că făcea asta?

Vânturache gândi rapid.

— Are această abilitate uimitoare de a ști când oamenii se gândesc să îmi facă rău, spuse el.

Se uită urât la Bagaj, așa cum te-ai uita la un animal de companie viclean, rău și, în general, vrednic de dispreț care, după ani întregi în care a mușcat musafirii, se rostogolește pe spatele lui râios și face pe Cățelușul Drăgălaș pentru a-i impresiona pe portărei.

— Da? zise omul fără prea multă surprindere. Magic, nu?

— Da.

— Ceva în lemn, nu?

— Da.

— Bună treabă că nu am construit afurisitul de cal din el, atunci.

— Da.

— Ai intrat în el prin magie, nu?

— Da.

— Mă gândeam.

Îi aruncă încă un sendviș Bagajului.

— De unde ești?

Vânturache se hotărî să spună drept.

— Din viitor, zise el.

Nu avu efectul așteptat. Omul nu făcu decât să dea aprobator din cap.

— Oh, făcu el, apoi spuse, am învins?

— Da.

— Oh! Cred că nu îți amintești rezultatele de la nicio cursă de cai? zise omul, fără prea multă speranță.

— Nu.

— Mă gândeam eu că nu. De ce ne-ai deschis poarta?

Lui Vânturache îi trecu prin cap că a spune că fusese întotdeauna un admirator puternic al poziției politice ephebiene nu ar fi fost, oricât de ciudat părea, lucrul potrivit. Se decise să încerce iar adevărul. Era o abordare nouă și merita experimentată.

— Căutam o ieșire, zise el.
— Să fugi.
— Da.
— Bravo! Singurul lucru cu cap, în circumstanțele date.
Îl observă pe Eric, care se holba la ceilalți căpitani adunați în jurul mesei și cufundați în discuție.
— Tu, băiete, spuse el. Vrei să fii soldat când te faci mare?
— Nu, domnule.
Omul se însenină un pic.
— Așa te vreau.
— Îmi doresc să fiu eunuc, domnule, adăugă Eric.
Capul lui Vânturache se întoarse de parcă ar fi fost tras de o mână invizibilă.
— De ce? zise el, iar apoi veni cu răspunsul evident în același timp cu Eric: pentru că lucrezi toată ziua într-un harem, intonară amândoi încetișor.
Căpitanul tuși.
— Nu ești învățătorul acestui băiat, nu? spuse el.
— Nu.
— Crezi că i-a explicat cineva…
— Nu.
— Poate că ar fi o idee bună să îl pun pe unul dintre centurioni să stea de vorbă cu el? Ai fi uimit ce înțelegere a limbii au băieții ăștia.
— I-ar face un mare bine, cred, zise Vânturache.
Soldatul își luă coiful, oftă, îi făcu un semn din cap sergentului și își netezi cutele mantiei. Era o mantie jegoasă.
— Cred că ar trebui să vă mustruluiesc sau cam așa, zise el.
— Pentru ce?
— Că ați stricat războiul, se pare.
— *Am stricat războiul?*
Soldatul oftă.
— Haide. Să facem o plimbare. Sergent… tu și doi băieți, te rog.
O piatră veni șuierând dinspre fortul aflat mult deasupra lor și se făcu praf.
— Pot să reziste săptămâni întregi acolo, spuse soldatul mohorât, în timp ce se depărtau cu Bagajul pășind răbdător în urma lor. Eu sunt Lavaeolus. Tu cine ești?
— E demonul meu, zise Eric.
Lavaeolus ridică o sprânceană, ceea ce era cel mai aproape de exprimarea surprizei la el.
— Da? Mare e grădina. E bun să meargă în diferite locuri?
— E mai mult de felul care iese din ele, spuse Eric.
— Bun, făcu Lavaeolus.
Se opri lângă o clădire și merse nițel înainte și înapoi, cu mâinile în buzunare, bătând în dale cu vârful sandalei.

— Aici, cred, sergent, zise el după o vreme.

— Imediat, să trăiți.

— Uită-te la ăștia, spuse Lavaeolus, în timp ce sergentul și oamenii lui începeau să îndepărteze pietrele. Ăia din jurul mesei. Sunt băieți viteji, recunosc, dar uită-te la ei. Prea ocupați să pozeze pentru statui triumfătoare și să se asigure că istoricii le scriu numele corect. De ani întregi asediem locul ăsta. Mai mulți *militari,* au zis ei. Știi, chiar le-a plăcut. Adică, la final, cui îi pasă? Să trecem peste asta și să mergem acasă, zic eu.

— Am găsit, domnule, spuse sergentul.

— Bun. Lavaeolus nu se întoarse. În *regulă.* Își frecă palmele. Să rezolvăm asta și apoi putem să mergem să ne culcăm devreme. Vrei să mă însoțești? Animalul tău de companie ar putea fi folositor.

— Ce o să facem? întrebă Vânturache, suspicios.

— O să ne întâlnim cu niște oameni.

— E periculos?

Un bolovan trecu prin acoperișul unei clădiri din apropiere.

— Nu, nu chiar, zise Lavaeolus. În comparație cu a sta aici, adică. Și dacă restul încearcă să ia cu asalt locul, știi, într-un fel militar cum se cuvine...

Gaura ducea într-un tunel. Tunelul, după ce se răsucea nițel, ajungea la o scară. Lavaeolus se plimbă în lungul ei, lovind din când în când cu piciorul bucățele de tencuială căzută de parcă ar fi avut pică pe ele.

— Hm, făcu Vânturache, unde duce?

— Oh, e doar un pasaj secret către centrul citadelei.

— Știi, mă gândeam că va fi vorba de așa ceva, spuse Vânturache. Am un instinct pentru asta, să știi. Bănuiesc că toți tsorteenii de vârf vor fi acolo sus, nu?

— Sper că da, zise Lavaeolus, călcând apăsat pe trepte.

— Cu multe gărzi?

— Cu zecile, îmi închipui.

— Și bine antrenate?

Lavaeolus dădu aprobator din cap.

— Cele mai bune.

— Și noi mergem acolo, spuse Vânturache, hotărât să exploreze întreaga oroare a planului la fel cum ai sonda locul unui dinte putred.

— Așa este.

— Toți șase.

— Și cutia ta, firește.

— Oh, da, zise Vânturache strâmbându-se în întuneric.

Sergentul îl bătu ușurel pe umăr și se aplecă în față.

— Nu vă faceți griji în privința căpitanului, domnule, spuse el. Are cel mai bun creier militar de pe continent.

— De unde știi? L-a *văzut* cineva vreodată?

— Știți, domnule, uitați cum stă treaba, îi place să rezolve totul fără să fie nimeni rănit, domnule, mai ales el. De aceea visează lucruri cum a fost calul, domnule. Și mituiește oameni, și altele. Noaptea trecută ne-am îmbrăcat în civil, am intrat și ne-am îmbătat într-o cârciumă cu unul dintre oamenii de serviciu de la palat, vedeți dumneavoastră, și am aflat despre acest tunel.

— Da, dar pasaje secrete! zise Vânturache. O să fie gărzi și altele la capătul celălalt!

— Nu, domnule. Îl folosesc să țină lucrurile de curățat, domnule.

Se auzi un zăngănit în întunericul din fața lor. Lavaeolus se împiedicase de un mop.

— Sergent?

— Domnule?

— Ești bun să deschizi ușa?

Eric îl trăgea pe Vânturache de robă.

— Ce? făcu acesta din urmă, iritat.

— Știi cine e Lavaeolus, nu? șopti Eric.

— Păi...

— E *Lavaeolus!*

— Fugi de-aici!?

— Nu știi Clasicii?

— Asta e una dintre cursele alea de cai de care trebuia să ne aducem aminte, nu?

Eric își dădu ochii peste cap.

— Lavaeolus a fost responsabil pentru căderea cetății Tsort, pentru că era foarte șiret, spuse el. Și apoi i-a luat zece ani să ajungă acasă și a avut tot felul de aventuri cu femei ademenitoare, sirene și vrăjitoare senzuale.

— Păi, pot să înțeleg de ce l-ai studiat atât. Zece ani, ha? Unde locuia?

— Cam la două sute de mile depărtare, răspunse Eric cu sinceritate.

— Se tot pierdea, nu?

— Și când a ajuns acasă s-a luptat cu pețitorii soției lui și tot restul, și dragul lui câine bătrân l-a recunoscut și a murit.

— Oh, vai!

— Faptul că i-a purtat papucii în gură timp de cincisprezece ani l-a omorât.

— Ce păcat!

— Și știi ce, demonule? Toate acestea *nu s-au întâmplat încă.* L-am putea scuti de toate problemele!

Vânturache se gândi la asta.

— Am putea să-i spunem să-și ia un navigator mai bun, pentru început, spuse el.

Se auzi un scârțâit. Soldații deschiseseră ușa.

— Toată lumea, în formație, sau cum naiba o fi comanda, zise Lavaeolus. Cutia magică în frunte, vă rog! Nu omorâm pe nimeni, decât dacă este neapărat nevoie. Încercați să nu stricați nimic. Bun. Înainte!

Ușa dădea într-un coridor mărginit de coloane. Din depărtare se auzea un murmur de voci.

Trupa se furișă către sunet până când ajunse la o draperie grea. Lavaeolus inspiră adânc, o trase într-o parte, păși în față și se lansă într-un discurs pregătit dinainte.

— Acum, vreau să fiu înțeles *foarte* bine, spuse el. Nu vreau să apară niciun fel de neplăceri sau strigăte după gărzi și așa mai departe. Nici măcar un strigăt. Noi doar o să o luăm pe tânăra domniță și mergem acasă, adică unde oricine are ceva în cap ar trebui să fie. Altfel, chiar voi fi nevoit să trec pe toată lumea prin sabie și nu-mi place deloc să tratez așa lucrurile.

Publicul acestei declarații nu păru să fie impresionat. Aceasta din cauză că era format dintr-un copilaș pe oliță.

Lavaeolus schimbă viteza mentală și continuă mieros:

— Pe de altă parte, dacă nu îmi spui unde e toată lumea, o să îi cer sergentului aici de față să te plesnească rău de tot.

Copilul își scoase degetul din gură.

— Mami e în vizită la Cassie, spuse el. Tu ești domnul Beekle?

— Nu cred, zise Lavaeolus.

— Domnul Beekle e un prost.

Copilul își retrase degetul și, cu aerul cuiva care încheie o cercetare amănunțită, adăugă:

— Domnul Beekle e caca.

— Sergent?

— Domnule?

— Păzește acest copil.

— Da, să trăiți. Caporal?

— Dom’ sergent?

— Ai grijă de copil.

— Da, dom’sergent. Soldat Archeios?

— Da, dom’ caporal, spuse soldatul cu glasul întunecat de previziunea a ce urma.

— Vezi la bebe.

Soldatul Archeios se uită înjur. Mai rămăseseră doar Vânturache și Eric și, deși era adevărat că un civil era în toate privințele cel mai de jos rang posibil din câte existau, venind undeva după măgarul regimentului, expresiile de pe fețele lor sugerau că nu aveau de gând să primească ordine.

Lavaeolus traversă încăperea și ascultă la cealaltă draperie.

— Am putea să îi spunem tot felul de lucruri despre viitorul lui, șuieră Eric. A avut – adică, *va* avea parte de tot felul de lucruri. Naufragii și magie, iar tot echipajul lui s-a transformat în animale și alte

chestii din astea.

— Da, i-am putea spune: „Mergi pe jos acasă”, zise Vânturache.

Draperia se trase într-o parte cu un foșnet.

Era o femeie acolo – durdulie, arătând bine într-un fel ușor trecut, purtând o rochie neagră și începuturile unei mustăți. Mai mulți copii de diferite mărimi încercau să se ascundă după ea. Vânturache numără cel puțin șapte.

— Cine e? întrebă Eric.

— Ahm, făcu Vânturache. Aș crede că e Elenor din Tsort.

— Nu fi prost, șopti Eric. Arată ca mama. Elenor era mai tânără și era numai…

Vocea i se stinse și făcu niște semne unduitoare din mână, indicând forma unei femei care, probabil, nu ar fi fost capabilă să își păstreze echilibrul.

Vânturache încercă să evite privirea sergentului.

— Da, spuse el roșind nițel. Păi, vezi tu. Hm. Ai mare dreptate, dar ei, a fost un asediu lung, nu, ba una, ba alta.

— Nu înțeleg ce legătură are, zise Eric aspru. Clasicii n-au spus nimic despre copii. Au spus că și-a petrecut tot timpul rătăcind prin turnuri și plângându-și dragostea pierdută.

— Ei, da, cred că a jelit *nițel,* rosti Vânturache. Doar că, știi, plângi și tu până la un punct și în turnurile alea trebuie să fi fost cam răcoare.

— Poți să mori, rătăcind așa, dădu sergentul aprobator din cap.

Lavaeolus o privi gânditor pe femeie. Apoi făcu o plecăciune.

— Bănuiesc că știți de ce ne aflăm aici, doamna mea? spuse el.

— Dacă te atingi de vreunul dintre copii, țip, zise Elenor sec.

Încă o dată, Lavaeolus demonstra că pe lângă abilitățile lui de gherilă avea și împotrivirea de a irosi un discurs gata pregătit.

— Dulce fecioară, începu el. Prin multe pericole am trecut pentru a te salva și a te duce înapoi la cei… Glasul îi șovăi… Dragi. Hm. Totul a mers îngrozitor de prost, nu?

— N-am ce-i face. Asediul părea să țină atât de mult și regele Mausoleum a fost foarte drăguț, iar mie nu mi-a plăcut niciodată prea mult în Ephebe, oricum…

— Unde sunt ceilalți acum? Tsorteeni, adică. În afară de tine.

— Sunt cu toții afară pe creneluri, aruncând bolovani, dacă vrei să știi.

Lavaeolus își ridică brațele în semn de disperare.

— Nu puteai și tu, știi, să ne strecori un bilețel? Sau să ne inviți la unul dintre botezuri?

— Cu toții păreați să vă simțiți atât de bine, spuse ea.

Lavaeolus se întoarse și ridică din umeri posomorât.

— În regulă, zise el. Bine. QED. Nicio problemă. Voiam să plec de acasă și să îmi petrec zece ani stând într-o mlaștină împreună cu o grămadă de cretini cu capul tare. Nu că aș fi avut ceva important de

făcut acasă, doar un mic regat de condus, cam așa ceva. Sunt sigur că nu știu cum o să îi anunț pe ceilalți, spuse el cu amărăciune, se distrau așa de bine. Probabil că o să dea un banchet al naibii de mare, o să râdă pe seama asta și o să se îmbete, ar fi în stilul lor.

Se uită la Vânturache și la Eric.

— Mai bine mi-ați spune ce urmează, zise el. Sunt sigur că știți.

— Hm, făcu Vânturache.

— Orașul arde, spuse Eric. Mai ales turnurile ale căror acoperișuri se pierd în nori. N-am apucat să le văd, adăugă el îmbufnat.

— Cine a făcut asta? Ai lor sau ai noștri? zise Lavaeolus.

— Ai tăi, cred, spuse Eric.

Lavaeolus oftă.

— Pare în stilul lor, zise el. Se întoarse spre Elenor. Ai noștri – adică, ai mei – o să ardă orașul, rosti el. Pare foarte eroic. Este exact lucrul pe care îl urmăresc. S-ar putea să fie o idee bună să vii cu noi. Ia copiii! O să fie ca o excursie cu toată familia, de ce nu?

Eric trase spre gura lui urechea lui Vânturache.

— E o glumă, nu? spuse el. Nu e cu adevărat dulcea Elenor, doar îmi joci o farsă?

— Așa se întâmplă cu persoanele astea cu sângele fierbinte, zise Vânturache. La treizeci și cinci de ani clar se duc pe copcă.

— Pastele sunt de vină, spuse sergentul.

— Dar am citit că era cea mai frumoasă…

— Ah, bine, făcu sergentul. Dacă ai de gând să *citești…*

— Chestia e, zise repede Vânturache, ceea ce se numește necesitate dramatică. Nimeni nu o să mai fie interesat să poarte un război pentru o doamnă destul de plăcută, moderat de atractivă într-o lumină bună. Nu?

Eric aproape că plângea.

— Dar spuneau că doar chipul ei a avut puterea de a trimite în luptă mii de corăbii…

— Asta se numește metaforă, spuse Vânturache.

— Minciună, explică sergentul cu blândețe.

— Oricum, n-ar trebui să crezi tot ce citești în Clasici, adăugă Vânturache. Niciodată nu-și verifică datele. Nu vor decât să vândă legende.

Între timp, Lavaeolus era adâncit într-o discuție cu Elenor.

— Bine, bine, zise el. Stai aici dacă vrei. Ce-mi pasă mie? Haideți, cu toții. Mergem. Ce faci, soldat Archeios?

— Sunt un cal, să trăiți, explică soldatul.

— E domnul Caca, spuse copilul, care purta coiful soldatului Archeios.

— Ei, atunci când termini să mai fii cal, găsește-ne o lampă cu ulei. M-am lovit zdravăn la genunchi în tunelul ăla.

Flăcările se dezlănțuiau peste Tsort. Toată partea de cer dinspre

Miez era roșie.

Vânturache și Eric priveau de pe o piatră de lângă plajă.

— Nu sunt turnuri ale căror acoperișuri se pierd în nori, oricum, zise Eric după o vreme. Le văd acoperișurile.

— Cred că au vrut să spună turnuri ale căror acoperișuri sunt sprijinite de nori, se aventură Vânturache când un altul se prăbuși, încins la roșu, în ruinele orașului. Și aici au greșit.

Priviră în tăcere încă ceva timp, iar apoi Eric rosti:

— Ciudat. Cum te-ai împiedicat tu de Bagaj și ai scăpat lampa și tot restul.

— Da, spuse Vânturache scurt.

— Te face să te gândești că întotdeauna istoria o să găsească o cale să se manifeste.

— Da.

— Bun, totuși, felul în care Bagajul tău i-a salvat pe toți.

— Da.

— A fost amuzant să-i vezi pe toți copiii călărind pe spatele lui.

— Da.

— Toată lumea pare destul de mulțumită.

Armatele dușmane erau, oricum. Nimeni nu se obosea să-i întrebe pe civili, ale căror păreri despre război nu erau niciodată demne de încredere. Printre soldați, cel puțin printre cei de un anumit rang, se împărțeau multe bătăi pe spate și se spuneau anecdote, se schimbau jovial scuturi și exista un consens că, punând la un loc focurile, asediile, flotele, caii de lemn și toate cele, fusese un război pe cinste. Cântecele răsunau peste marea neagră ca vinul.

— Ascultă-i, spuse Lavaeolus ieșind din întunericul din jurul navelor ephebiene. O să urmeze cincisprezece refrene din *Balul lui Philodelphus,* ascultați la mine. O grămadă de idioți care își țin creierii în suspensoare.

Se așeză pe piatră.

— Nenoriciții, rosti el cu sentiment.

— Crezi că Elenor va putea să-i explice totul prietenului ei? întrebă Eric.

— Îmi închipui că da, zise Lavaeolus. De obicei pot.

— Chiar s-a măritat. Și are mulți copii, spuse Eric.

Lavaeolus ridică din umeri.

— O pasiune sălbatică de moment, zise el.

Îi aruncă o privire pătrunzătoare lui Vânturache.

— Hei, tu, demonule! rosti Lavaeolus. Dacă se poate, vreau să vorbesc ceva între patru ochi cu tine.

Îl conduse pe Vânturache spre bărci, pășind greoi pe nisipul umed, ca și cum ar fi avut multe pe cap.

— În noaptea asta plec acasă, cu mareea, spuse el. Nu are rost să mai rămân pe aici dacă războiul s-a sfârșit.

— Bună idee.

— Dacă e ceva ce nu îmi place, călătoriile pe mare sunt, zise Lavaeolus. Dădu un șut celei mai apropiate bărci. E din cauza tuturor idioților care umblă de colo-colo și strigă, știi? Trage asta, coboară aia, volta ailaltă. Și mai am și rău de mare.

— La mine e de înălțime, spuse Vânturache compătimitor.

Lavaeolus lovi iar barca, luptându-se în mod evident cu o complicată problemă emoțională.

— Chestia *e,* zise el nefericit, nu știi din întâmplare dacă ajung acasă cu bine, nu?

— Ce?

— Sunt doar câteva sute de mile, n-ar trebui să dureze prea mult, nu? spuse Lavaeolus radiind neliniște ca un far.

— Oh!

Vânturache se uită la fața omului. „Zece ani, se gândi el. Și tot felul de chestii ciudate cu cumlezice înaripate și monștri marini. Pe de altă parte, la ce l-ar fi ajutat să știe?”

— O să ajungi acasă cu bine, zise el. Ești cunoscut pentru asta, de fapt. Sunt legende întregi despre cum te duci acasă.

— Pfiu!

Lavaeolus se sprijini de o carenă, își scoase coiful și se șterse pe frunte.

— Mi-ai luat o piatră de pe inimă, crede-mă. Îmi era teamă că zeii mi-ar putea purta pică.

Vânturache tăcu.

— Se cam supără dacă umbli cu idei cum ar fi caii de lemn și tunelele, spuse Lavaeolus. Sunt tradiționaliști, să știi. Preferă ca oamenii doar să se spintece între ei. Am crezut, vezi tu, că, dacă le-aș putea arăta oamenilor cum să obțină mai ușor ce vor, ar înceta să mai fie atât de al naibii de proști.

De mai departe de pe linia malului, venea sunetul vocilor bărbătești ridicate în cântec:

— … Fecioare vestale,/ Au coborât din Heliodeliphildeaphiboschromenos/ Și când balul s-a-ncheiat, / Erau…

— Nu merge niciodată, zise Vânturache.

— Trebuie să merite încercat, totuși. Nu?

— Oh, da!

Lavaeolus îl bătu pe spate.

— Capul sus, spuse el. Nu poate decât să fie mai bine.

Intrară în valurile mari și întunecate, unde corabia lui Lavaeolus era ancorată, iar Vânturache îl urmări cu privirea cum înotă și urcă la bord. După o vreme, vâslele fură așezate sau lăsate la apă, sau cum se numește când sunt scoase prin găurile din laterale și corabia ieși încetișor în golf.

Câteva glasuri plutiră peste spuma valurilor.

— Îndreaptă vârful ascuțit încolo, sergent.

— Da, da, căpitane!

— Și nu *striga.* Ți-am spus eu să strigi? De ce trebuie să strigați toți? Acum mă duc jos să mă întind.

Vânturache se întoarse obosit pe plajă.

— Problema e, spuse el, că lucrurile nu devin *niciodată* mai bune, doar rămân la fel, numai că mai mult. Dar o să aibă destule pentru care să își facă griji.

În spatele lui, Eric își suflă nasul.

— Ăsta a fost cel mai trist lucru din câte am auzit, zise el.

De mai departe de pe plajă, armatele ephebiană și tsorteană cântau încă din toate puterile în jurul focurilor lor de tabără sărbătorești.

— ... Harpia satului acolo era.

— Haide, spuse Vânturache, să mergem acasă.

— Știi ce e ciudat la numele lui? zise Eric în timp ce mergeau agale pe nisip.

— Nu. Cum adică?

— Lavaeolus înseamnă „Vânturătorul de vânt”.

Vânturache se uită la el.

— E strămoșul meu? spuse el.

— Cine știe? rosti Eric.

— Oh! Mamă! Vânturache se gândi la asta. Ei, mi-aș dori să-i fi zis să evite să se însoare. Sau să viziteze Ankh-Morpork.

— Probabil că nici nu e construit...

Vânturache încercă să pocnească din degete.

De data aceasta, merse.

Astfgl se lăsă pe spate. Se întrebă *ce* se întâmplase cu Lavaeolus.

Zeii și demonii, fiind creaturi din afara timpului, nu se mișcă în el ca bulele de aer într-un pârâu. Totul se întâmplă în același moment pentru ei. Asta ar trebui să însemne că ei știu tot ce se întâmplă pentru că, într-un fel, deja s-a întâmplat. Motivul pentru care nu o fac este că realitatea e un loc mare în care se petrec multe lucruri și a ține socoteala tuturor este ca a încerca să folosești un video recorder foarte mare fără buton de pauză sau contor pentru bandă. De obicei, e mai simplu să aștepți și să vezi.

Într-o zi, va trebui să se ducă să se uite.

Aici și acum, în măsura în care aceste cuvintele pot fi folosite pentru o zonă din afara spațiului și a timpului, lucrurile nu se desfășurau bine. Eric părea nițel mai agreabil, ceea ce nu era acceptabil. De asemenea, părea să fi schimbat cursul istoriei, deși este imposibil, de vreme ce singurul lucru pe care îl poți face cursului istoriei este să îl înlesnești.

Era nevoie de ceva culminant. De ceva care să distrugă cu

adevărat sufletul.

Regele demonilor își dădu seama că își răsucea mustățile.

Problema cu pocnitul din degete este că niciodată nu știi la ce o să ducă…

Totul în jurul lui Vânturache era negru. Nu era doar o absență a culorii. Era o beznă care nega sec orice posibilitate ca orice culoare să fi existat vreodată.

Nu atingea nimic cu picioarele și părea să plutească. Mai lipsea ceva. Nu putea să își dea seama exact ce.

— Ești aici, Eric? se aventură el.

— Da. Tu ești aici, demonule? rosti o voce clară de lângă el.

— Da… aaa.

— Unde suntem? Cădem?

— Nu cred, zise Vânturache, vorbind din experiență. Nu vâjâie vântul. Când cazi, vântul vâjâie pe lângă tine. De asemenea, viața îți trece prin fața ochilor, iar eu încă nu am văzut nimic din ce cunosc.

— Vânturache?

— Da?

— Când deschid gura, nu iese niciun sunet.

— Nu fi… Vânturache șovăi.

Nici el nu scotea niciun sunet. Știa ce spunea, doar că nu ajungea în lumea exterioară. Însă îl putea auzi pe Eric. Poate că vorbele doar renunțaseră la urechile lui și se duceau direct la creier.

— Probabil e un fel de vrajă sau așa ceva, zise el. Nu e aer. De aceea nu e sunet. Toate bucățelele de aer se lovesc într-un fel între ele, ca bilele. Așa ai parte de sunet, să știi.

— Da? Măiculiță!

— Așa că suntem înconjurați de absolut nimic, spuse Vânturache. Nimic total. Ezită. Există un cuvânt pentru asta. Este ce îți rămâne când nu mai e nimic și totul a fost folosit.

— Da. Cred că se numește notă de plată, zise Eric.

Vânturache se gândi nițel la asta. Părea destul de corect.

— În regulă, spuse el. Nota de plată. Acolo suntem. Plutim într-o notă de plată absolută. O notă de plată totală, completă, solidă.

Astfgl înnebunea acum. Avea vrăji care puteau găsi pe oricine oriunde, oricând, iar ei nu erau *nicăieri.* Într-o clipă se uita la ei pe plajă, în următoarea… nimic.

Asta însemna că mai rămâneau doar două locuri.

De fericire, îl alese mai întâi pe cel greșit.

— Măcar niște stele dacă ar fi, zise Eric,

— E ceva foarte ciudat aici, spuse Vânturache. Adică, ți-e frig?

— Nu.

— Bine, ți-e cald?

— Nu. Nu simt mai nimic, zău.

— Nici fierbinte, nici rece, nici lumină, nici căldură, nici aer, zise Vânturache. Doar nota de platâ. De când suntem aici?

— Nu știu. Parcă ar fi trecut secole, dar…

— Aha. Nu sunt sigur că există măcar timp. Nu ce ai numi timp adevărat. Doar felul de timp pe care îl fac oamenii în timp ce merg înainte.

— *Păi, nu mă așteptam să mai văd pe cineva pe aici,* spuse o voce în urechea lui Vânturache.

Era un glas ușor exasperat, un glas făcut pentru a se plânge, dar, cel puțin, în el nu era nicio urmă de amenințare. Vânturache se lăsă să plutească și să se întoarcă.

Un bărbat micuț, cu față ca de șobolan, ședea cu picioarele încrucișate privindu-l cu ușoară suspiciune. Avea un creion după ureche.

— Ah! Salut, făcu Vânturache. Și unde *suntem* aici, mai exact?

— Nicăieri. Asta era ideea, nu?

— Nicăieri-nicăieri?

— Nu încă.

— În regulă, zise Eric. Când o să fie undeva?

— Greu de spus, zise micuțul. Uitându-mă la voi doi și punând lucrurile cap la cap, vitezele metabolice și toate cele, aș spune că acest loc trebuie să devină undeva în, hm, mai mult sau mai puțin, cam cinci mii de secunde. Începu să desfacă un pachet pe care îl ținea în poală. Vreți un sendviș cât așteptăm?

— Ce? Dacă vreau…

În acest moment stomacul lui Vânturache, conștient că, dacă era lăsat creierul la conducere, el era în pericol să piardă inițiativa, interveni și îl făcu peVânturache să spună:

— De care?

— Habar n-am. De care ai vrea să fie?

— Scuze?

— Nu te prosti. Spune doar de care vrei să fie.

— Oh? Vânturache se zgâi la el. Păi, dacă ai ou și niște creson…

— Să fie ou și creson, cum ar veni, zise micuțul.

Băgă mâna în pachet și îi oferi un triunghi alb lui Vânturache.

— Mamă! făcu Vânturache. Ce coincidență!

— Ar trebui să înceapă în orice clipă, zise micuțul. Acolo – nu că ar avea direcțiile stabilite încă, firește, nu ei.

— Nu văd decât beznă, spuse Eric.

— Nu, nu vezi, zise micuțul triumfător. Nu vezi decât ce există înainte ca bezna să se instaleze, cumva. Se uită urât la bezna-care-nu-era-încă. *Haide,* spuse el. Ce mai așteptăm, ce-e mai așteptăm?

— Ce așteptăm? zise Vânturache.

— Totul.
— Tot ce? spuse Vânturache.
— Totul. Nu tot ce. Totul, cum ar fi.

Astfgl trase cu ochiul pe după norii de gaze învârtejiți. Cel puțin era unde trebuia. Toată chestia cu sfârșitul universului era că nu puteai să treci pe lângă el din greșeală.

Ultimii tăciuni rămași se stinseră. Timpul și spațiul se ciocniră în tăcere și se prăbușiră.

Astfgl tuși. Poți să te simți tare singur când ești la douăzeci de milioane de ani-lumină de casă.

— E cineva aici? spuse el.
— DA.

Vocea era chiar lângă urechea lui. Chiar și regii demonilor se pot înfiora.

— În afară de tine, adică, zise el. Ai văzut pe cineva?
— DA.
— Pe cine?
— PE TOȚI.

Astfgl suspină.

— Adică pe cineva *de curând.*
— A FOST FOARTE MULTĂ LINIȘTE, spuse Moarte.
— La naiba!
— AȘTEPTAI PE ALTCINEVA?
— Credeam că aici ar putea fi cineva numit Vânturache, dar… începu Astfgl.

Orbitele lui Moarte scăpărară roșu.

— VRĂJITORUL? făcu el.
— Nu, e dem… Astfgl se opri.

Pentru ceea ce ar fi fost câteva secunde, dacă timpul ar mai fi existat, pluti într-o stare de bănuială îngrozitoare.

— Un *om?* mârâi el.
— E O UTILIZARE CAM LARGĂ A TERMENULUI, DAR, ÎN LINII MARI, AI DREPTATE.
— Ei, să fiu al naibii! zise Astfgl.
— CRED CĂ DEJA EȘTI.

Regele demonilor întinse o mână tremurătoare. Furia crescândă îi copleșea simțul esteticului; mănușile lui roșii de mătase se sfâșiară când ghearele ieșiră.

Iar apoi, deoarece nu este niciodată o idee bună să deranjezi pe oricine are o coasă, Astfgl spuse:

— Scuze de deranj, și dispăru.

Doar când consideră că ieșise din raza auzului extrem de ascuțit al lui Moarte, își urlă furia.

Neantul își desfășură lungimea interminabilă prin spațiile răcoroase

de la capătul timpului.

Moarte așteptă. După o vreme, degetele lui scheletice începură să bată darabana pe mânerul coasei.

Bezna clipocea în jurul lui. Nu mai exista nici măcar infinit.

Încercă să fluiere printre dinți câteva frânturi de cântece nepopulare, dar sunetul era, pur și simplu, tras în neant.

Întotdeauna se terminase. Toate nisipurile se scurseseră. Marea cursă între entropie și energie se încheiase, iar favoritul fusese învingător până la urmă.

Poate că ar fi trebuit să își ascută coasa iar?

Nu.

Nu prea avea rost, zău.

Vălătuci uriași de nimic se întindeau în ceea ce s-ar fi numit depărtare, dacă ar fi existat un cadru de referință spațiu-timp pentru a mai da vreun sens logic vorbelor ca „distanță”.

Se părea că nu mai erau prea multe de *făcut.*

„POATE CĂ ESTE VREMEA SĂ ÎNCHEI ZIUA”, gândi el.

Moarte se întoarse să plece, dar tocmai când o făcu, auzi zgomote foarte slabe. Erau pentru sunet ceea ce este fotonul pentru lumină, atât de slabe și de firave, încât ar fi rămas complet neauzite în vacarmul unui univers în plină funcționare.

Era o bucățică minusculă de materie, intrând cu o pocnitură în existență.

Moarte merse cu pași mari la locul de sosire și privi cu atenție.

Era o agrafă de hârtie[13].

Ei, era un început.

Se auzi o altă pocnitură, care lăsă un mic nasture alb de cămașă învârtindu-se în vid.

Moarte se relaxa nițel. Firește, avea să dureze ceva. Avea să fie un interludiu înainte ca toate acestea să devină destul de complicate pentru a produce nori de gaze, galaxii, planete și continente, ca să nu mai vorbim de chestiile minuscule în formă de tirbușon care se zvârcolesc prin băltoace noroioase și se întreabă dacă evoluția merită bătaia de cap de a-ți lăsa să crească aripioare, picioare și altele. Dar

[13]Mulţi oameni cred că trebuie să fi fost o moleculă de hidrogen, dar aceasta este împotriva faptelor observate. Oricine a găsit o bucăţică de coajă de ou până atunci necunoscută blocând un biet sertar de bucătărie ştie că materia primară se scurge încontinuu în univers în forme destul de dezvoltate, prinzând existenţă în mod normal în scrumiere, vaze şi torpedouri. Îşi alege forma pentru a îndepărta bănuiala şi manifestările obişnuite sunt agrafe de hârtie, bolduri de la o cămaşă împachetată, cheiţe pentru radiatoarele de încălzire centrală, bile, bucăţele de creion, piese misterioase ale dispozitivelor de tocat mirodenii şi albumele vechi ale lui Kate Bush. De ce face materia acest lucru este neclar, dar este evident că materia are Planuri. De asemenea, este evident că uneori creatorii preferă metoda Big Bang-ului pentru construcţia universului şi că, alteori, folosesc metodele mai blânde ale Creaţiei Continue. Aceasta respectă studiile cosmoterapeuţilor care au dezvăluit că violenţa Big Bang-ului îi poate crea probleme psihologice serioase unui univers atunci când acesta se face mai mare.

indica începutul unei tendințe de neoprit.

Tot ce avea de făcut era să fie răbdător și era bun la asta. Curând, aveau să existe ființe vii, dezvoltându-se nebunește, fugind și râzând în lumina noului soare. Obosind. Îmbătrânind.

Moarte se lăsă pe spate. Putea aștepta.

Când vor avea nevoie de el, va fi acolo.

Universul prinse viață.

Orice cosmolog recreat îți va spune că toate chestiile interesante s-au petrecut în primele două minute, când neantul s-a adunat să formeze spațiul și timpul, și când au apărut o grămadă de găuri negre foarte mici și tot așa. După aceea, spun ei, a devenit doar o problemă de, bine, materie. Practic, se terminase totul, în afară de radiația în microunde.

Văzut de aproape, totuși, prezenta o anumită atracție stridentă.

Micuțul își trase nasul.

— Prea țipător, zise el. Nu ai nevoie de atâta zgomot. La fel de bine ar fi mers un Mare Șuierat sau nițică muzică.

— Ar fi mers?

— Da, și nu a arătat prea bine cam pe la cota de două picosecunde. În mod clar, a fost un caz de chituire proastă. Dar așa se întâmplă în zilele noastre. Nu mai există măiestrie. Când eram băiat, îți lua *zile* întregi să faci un univers. Puteai să te mândrești cu asta. Acum îl montează la repezeală, hop înapoi în camion și pa și la revedere. Și, știi ce?

— Nu? îngăimă Vânturache.

— Șutesc lucruri de pe șantier. Găsesc pe cineva din apropiere care vrea să își extindă nițel universul și, într-o clipă, face rost de o grămadă de firmament și îl înregistrează ca extensie pe undeva.

Vânturache se holbă la el.

— Cine *ești* tu?

Bărbatul luă creionul de după ureche și se uită gânditor la spațiul din jurul lui Vânturache.

— Fac lucruri, zise el.

— Ce fel de lucruri?

— Ce fel de lucruri ai vrea?

— Ești *Creatorul?*

Micuțul păru tare jenat.

— Nu acela. Nu *acela.* Doar *unul.* Nu iau contracte pentru chestii mari, stelele, giganții de gaz, pulsarii și așa mai departe. Sunt specializat în ceea ce ai numi lucrul pe comandă. Le aruncă o privire plină de mândrie sfidătoare. Îmi fac singur toți copacii, să știți, mărturisi el. Meșteșug. Îți ia ani să înveți cum se face un copac. Chiar și coniferele.

— Oh, făcu Vânturache.

— Nu aduc pe altcineva să îi termine. Fără subcontractări, ăsta e mottoul meu. Afurisiții te lasă să aștepți în timp ce ei instalează stele sau mai știu eu ce pentru altcineva. Micuțul oftă. Știi, oamenii cred că trebuie să fie foarte ușor să creezi. Cred că nu trebuie decât să mergi pe deasupra apelor și să dai nițel din mâini. Nu e deloc așa.

— Nu?

Micuțul se scarpină iar pe nas.

— De exemplu, rămâi repede fără idei pentru fulgii de zăpadă.

— Oh!

— Începi să te gândești că ar fi floare la ureche să strecori câțiva identici.

— Da?

— Îți zici: „Sunt un miliard bilioane de catralioane, n-o să bage nimeni de seamă”. Dar aici intervine profesionalismul, într-un fel.

— Da?

— *Unii* oameni, și aici creatorul aruncă o privire tăioasă materiei neformate care tot mai curgea pe lângă ei, cred că e de ajuns să aplici câteva formule fizice de bază și apoi să iei banii și să fugi. Un miliard de ani mai târziu, cerul îți picură pe la toate încheieturile, ai găuri negre cât capul de mari și, când vrei să te plângi, la tejghea nu e decât o fată care spune că nu știe unde e șeful. Cred că oamenii apreciază nota *personală,* nu?

— Ah, făcu Vânturache. Deci… când oamenii sunt loviți de fulger… hm… nu e doar din cauza chestiilor ălora cu descărcări electrice, locuri înalte și restul… hm… chiar *vrei* să se întâmple?

— Oh, nu eu. Nu eu conduc lucrurile. E o treabă destul de grea să le construiești, nu poți să te aștepți să le și exploatez. Mai există o grămadă de universuri, să știi, adăugă el, cu un ușor ton acuzator în voce. Am o listă cât brațul tău de lungă.

Băgă mâna sub el și scoase o carte mare, legată in piele, părea nefolosită. Aceasta se deschise scârțâind.

Vânturache simți că îl trăgea cineva de robă.

— Uite, zise Eric. Doar nu e chiar… *El,* nu?

— El spune că e, răspunse Vânturache.

— Ce căutăm aici?

— Nu știu.

Creatorul se uită urât la ei.

— Puțină liniște, vă rog, zise el.

— Dar ascultă, șuieră Eric, dacă într-adevăr e creatorul lumii, atunci sendvișul e o relicvă religioasă!

— Măiculiță, îngăimă Vânturache.

Nu mâncase de un car de ani. Se întrebă care era pedeapsa pentru mâncarea unui obiect de cult. Probabil una severă.

— L-ai putea pune într-un templu pe undeva și milioane de oameni ar veni să îl vadă.

Grijuliu, Vânturache ridică felia de pâine de deasupra.

— Nu are maioneză, spuse el. Se mai pune?

Creatorul își drese glasul și începu să citească cu voce tare.

Astfgl aluneca pe panta entropiei, o scânteie roșie mânioasă pe fundalul vârtejurilor interspațiului. Era atât de furios acum, încât ultimele vestigii ale autocontrolului îl părăseau; pălăria elegantă cu micile ei coarne elegante devenise un punctișor stacojiu atârnând de vârful uneia dintre uriașele coarne de berbec răsucite care îi încadrau craniul.

Cu un sunet aproape senzual, mătasea roșie de pe spatele lui se sfâșie și aripile i se desfăcură.

Sunt prezentate convențional ca fiind din piele, dar pielea nu ar rezista mai mult de câteva secunde în acel mediu, în plus, nu se împăturește prea bine.

Aceste aripi erau făcute din magnetism și spațiu modelat, și se întindeau până când ajungeau o draperie fină pe firmamentul incandescent și băteau la fel de încet și de inexorabil ca apariția civilizațiilor.

Încă *arătau* ca de liliac, dar asta era doar de dragul tradiției.

Undeva cam pe la al douăzeci și nouălea mileniu, fu depășit, cam pe nebăgate de seamă, de ceva mic, dreptunghiular și, probabil, chiar mai furios decât era el.

Opt vrăji pentru a face lumea. Vânturache știa destul de bine asta. Știa că acea carte care le conținea era *Octavo,* deoarece încă exista în biblioteca Universității Nevăzute – actualmente în interiorul unei cutii din fier sudat pe fundul unui puț special săpat, unde radiațiile ei magice puteau fi ținute sub control.

Vânturache se întrebase cum începuse totul. Își imaginase un fel de explozie pe dos, cu gazele interstelare adunându-se bubuitor pentru a-l forma pe Marele A’Tuin sau cel puțin un tunet, sau cam așa ceva.

În schimb, se auzi un slab zbârnâit muzical și acolo unde nu existase Lumea Disc, Lumea Disc exista, ca și cum până atunci ar fi stat ascunsă undeva.

De asemenea, își dădu seama că senzația de cădere cu care atât de recent se obișnuise să trăiască era una cu care avea să și moară. Când lumea apăru sub el, aduse oferta specială a acestui eon – gravitația, disponibilă într-o varietate de forțe la cel mai apropiat corp planetar masiv.

Spuse, așa cum se întâmplă adesea în astfel de situații:

— Aaaghh.

Creatorul, încă șezând calm în aer, apăru lângă el în timp ce se prăbușea.

— Frumoși nori, nu ți se pare? Am făcut treabă bună cu norii, zise

el.

— Aaaghh, repetă Vânturache.

— S-a întâmplat ceva?

— Aaaghh.

— Ăștia-s oamenii, spuse creatorul. Întotdeauna se grăbesc undeva. Se aplecă mai aproape. Nu ține de mine, firește, dar adesea m-am întrebat ce vă trece prin cap.

— Într-o clipă o să fie picioarele mele! țipă Vânturache.

Eric, căzând pe lângă el, îl trase de gleznă.

— Nu așa se vorbește cu creatorul universului! strigă el. Spune-i să facă ceva, să facă pământul moale sau altceva!

— Oh, nu știu dacă aș putea face asta, zise creatorul. E vorba de normele de cauzalitate. Inspectorul ar veni peste mine într-o, într-o, într-o perioadă de timp foarte scurtă, adăugă el. Probabil că v-aș putea oferi o mlaștină foarte moale. Sau nisipuri mișcătoare, că sunt foarte populare acum. Aș putea să vă ofer un pachet complet de nisipuri mișcătoare cu baltă și mlaștină *en suite,* nu-i problemă.

— ! spuse Vânturache.

— Va trebui să vorbești nițel mai tare, îmi pare rău. Stai puțin.

Se auzi un alt zbârnâit armonios.

Când Vânturache își deschise ochii, stătea pe o plajă. La fel și Eric. Creatorul plutea în apropiere.

Vântul nu mai vâjâia pe lângă el. Nu avea nici măcar o vânătaie.

— Am vârât o chestie în velocități și poziții, zise creatorul observându-i expresia. Acum: ce spuneai?

— Voiam să mă opresc din căderea mortală, rosti Vânturache.

— Oh! Bun. Mă bucur că s-a rezolvat, atunci. Creatorul se uită în jur zăpăcit. Nu mi-ai văzut cumva cartea? Parcă o aveam în mână când am început. Oftă. O să-mi pierd și capul. Odată am făcut o lume întreagă și am lăsat pe dinafară spațiile dintre degete. Nu am putut să fac rost de ele la timp, am zis că pot să le strecor când o să fie pe stoc, am uitat complet de ele. Închipuiește-ți. Nimeni nu a băgat de seamă, desigur, pentru că evident că au evoluat acolo și nu au știut că trebuia să *existe* spații dintre degete, dar în mod clar le-a provocat profunde probleme psihologice, să știi. În adâncul sufletului, își dădeau seama că lipsea ceva, într-un fel.

Creatorul își reveni.

— Oricum, nu pot să ard gazul toată ziua, zise el. Cum spuneam, am o grămadă de treburi.

— Multe? întrebă Eric. Credeam că e doar una.

— Oh, nu! Sunt o mulțime, spuse creatorul începând să dispară. Asta e mecanica cuantică, vezi tu. Nu o faci o dată și gata. Nu, se tot ramifică. Variante multiple, așa îi zice, e ca și cum ai vopsi... ai vopsi... ai vopsi ceva foarte mare pe care trebuie să-l tot vopsești, într-un fel. Poți foarte bine să zici că trebuie să schimbi un singur detaliu, dar care,

asta e adevărata problemă. Ei, mă bucur că v-am cunoscut. Dacă mai aveți nevoie de ceva, știți, o lună în plus sau mai știu eu ce…

— Hei!

Creatorul reapăru, cu sprâncenele ridicate în semn de mirare politicoasă.

— Ce se întâmplă acum? întrebă Vânturache.

— Acum? Păi, cred că o să apară niște zei în curând. Nu durează mult până să vină, să știi. Ca mușteleleca… ca mușteleleca… ca mușteleleca. De obicei, sunt destul de vioi la început, dar curând se liniștesc. Cred că ei au grijă de oameni etcetera. Creatorul se aplecă înainte. Niciodată nu am fost bun la făcut oameni. Nu-mi ies mâinile și picioarele ca lumea. Dispăru.

Așteptară.

— Cred că de data asta chiar a plecat, spuse Eric după o vreme. Ce om drăguț!

— Cu siguranță înțelegi mult mai mult despre motivul pentru care e lumea așa după ce vorbești cu el, zise Vânturache.

— Ce e mecanica cuantică?

— Nu știu. Cred că o doamnă care repară cuantumuri.

Vânturache se uită la sendvișul cu ou și creson pe care încă îl ținea în mână. Tot nu avea maioneză, iar pâinea era udă, dar abia peste mii de ani avea să mai fie unul. Trebuia să aibă loc nașterea agriculturii, domesticirea animalelor, evoluția cuțitului pentru unt din strămoșii lui primitivi de silex, dezvoltarea tehnologiei laptelui – și, dacă exista vreo dorință de a face o treabă bună, cultivarea măslinilor, a plantelor de piper, apariția salinelor, a proceselor de fermentație a oțetului și a tehnicilor chimiei alimentare elementare – înainte ca lumea să vadă încă unul ca acesta. Era unic, un mic triunghi alb plin de anacronisme, pierdut și singur-singurel într-o lume neprietenoasă. Mușcă din el oricum. Nu era prea bun.

— Ceea ce nu pricep, spuse Eric, este de ce suntem aici.

— Înțeleg că nu este o întrebare filosofică, zise Vânturache. Bănuiesc că ai vrut să zici: de ce sunt aici, la începuturile creației, pe această plajă care aproape că n-a fost folosită?

— Da. Asta am vrut să zic.

Vânturache se așeză pe un bolovan și oftă.

— Cred că e destul de evident, nu? rosti el. Voiai să trăiești veșnic.

— Nu am zis nimic despre călătoria în timp, spuse Eric. Am zis foarte clar că nu vreau șmecherii.

— Nu e nicio șmecherie. Dorința încearcă să te ajute. Adică, e destul de evident dacă stai să te gândești. „Veșnic” înseamnă toată durata timpului și a spațiului. Veșnic. Vecie. Înțelegi?

— Adică, trebuie să încep de la căsuța de start?

— Exact.

— Dar nu e bine! O să treacă ani întregi până să mai apară cineva!

— Secole, îl corectă Vânturache posomorât. Milenii. Ieuni. Și o să fie tot felul de războaie, monștri și altele. Cea mai mare parte a istoriei e cam oribilă dacă privești cu atenție. Sau chiar fără să te uiți cu mare atenție.

— Dar ideea era că voiam să continui să trăiesc de *acum,* zise Eric înnebunit. Adică, de *atunci.* Adică, *uită-te* la locul ăsta. Fără fete. Fără oameni. Fără nimic de făcut duminica seara…

— Nici măcar nu o să aibă seri de duminică pentru niște mii de ani, spuse Vânturache. Doar seri.

— Trebuie să mă duci înapoi imediat, zise Eric. Îți ordon. Piei!

— Dacă mai spui asta o singură dată, îți trag o urecheală, rosti Vânturache.

— Dar nu trebuie decât să pocnești din degete!

— N-o să meargă. Ți-ai primit cele trei dorințe. Scuze.

— Ce mă fac?

— Păi, dacă vezi ceva târându-se afară din mare și încercând să respire, ai putea încerca să îi spui să nu se obosească.

— Ți se pare amuzant, nu?

— E destul de haios, dacă tot ai adus vorba, zise Vânturache, lipsit de expresie.

— Atunci, gluma o să se cam răsufle în decursul anilor, spuse Eric.

— Ce?

— Păi, doar n-o să pleci nicăieri, nu? Va trebui să stai cu mine.

— Prostii, o să… Vânturache se uită înjur cu disperare. „O să ce?” se gândi el.

Valurile se rostogoleau liniștit pe plajă, deocamdată nu prea puternic, deoarece încă își pipăiau drumul. Prima maree se apropia, cu grijă. Nu exista o linie a țărmului atinsă de maree, nicio dungă pestriță de alge vechi și carapace care să dea vreo idee despre ce se aștepta de la ea. Aerul avea mirosul proaspăt, curat al aerului care încă trebuie să cunoască emanațiile solului unei păduri sau toate amănuntele sistemului digestiv al unei rumegătoare.

Vânturache crescuse în Ankh-Morpork. Îi plăcea aerul care se plimbase nițel, care ajunsese să cunoască oameni, în care se trăise.

— Trebuie să ne întoarcem, zise el apăsat.

— Asta spuneam și eu, rosti Eric cu răbdarea încercată.

Vânturache mai luă o îmbucătură din sendviș. Privise moartea în față de multe ori sau, mai precis Moarte privise de multe ori în ceafa lui care se depărta rapid și, dintr-odată, posibilitatea de a trăi veșnic nu îl mai atrăgea. Firește, erau marile întrebări la care ar fi putut afla răspunsurile, precum ar fi cum a evoluat viața și tot restul, dar dacă te uitai la asta ca la un mod de a-ți petrece tot timpul liber pentru următorul infinit nu părea la fel de atrăgător ca o plimbare liniștită într-o seară pe străzile din Ankh.

Totuși, obținuse un strămoș. Asta era ceva. Nu oricine avea un

strămoș. Ce ar fi făcut strămoșul lui într-o situație ca asta?

Nu ar fi fost acolo.

Ei, da, firește, dar în afară de asta, ar fi... s-ar fi folosit de gândirea militară ascuțită pentru a cugeta la uneltele disponibile, asta ar fi făcut.

Avea: obiect, sendviș cu ou și creson pe jumătate mâncat. Nimic de ajutor aici. Îl aruncă.

Avea: obiect, el însuși. Trase un băț din nisip. Nu era sigur la ce i-ar fi folosit, dar putea reveni la asta mai târziu.

Avea: element, Eric, demonolog de treisprezece ani și punct de detonare al acneei. Cam asta era tot.

Se uită o vreme fix la nisipul proaspăt și curat, mâzgălind în el.

Apoi spuse, încetișor:

— Eric. Vino aici o clipă...

Valurile erau mult mai puternice acum. Chiar înțeleseseră cum stătea treaba cu mareea și încercau nițel flux și reflux.

Astfgl se materializa într-un norișor de fum albastru.

— Aha! făcu el, dar asta nu prea prinse pentru că nu era nimeni să audă.

Se uită în jos. Erau urme de pași în nisip. Cu sutele. Mergeau înainte și înapoi, ca și cum ceva ar fi căutat înnebunit, apoi ar fi dispărut.

Se apropie mai mult. Era greu de distins, cu toate urmele și efectele vântului, și ale mareei, dar chiar la buza malului, pe care valurile tot înaintau, erau semnele de neconfundat ale unui cerc magic.

Mareea își continuă treaba. Mai departe pe plajă, ultimul val se scurse într-o deschizătură în pietre și noul soare bătu pe rămășițele ude dintr-un sendviș cu ou și creson pe jumătate mâncat. Acțiunea mareei îl întoarse cu fața în jos. Mii de bacterii se treziră deodată în mijlocul unei explozii de gust și începură să se înmulțească nebunește.

Dacă ar fi fost niște maioneză, viața ar fi putut ieși mult mai diferită. Mai picantă și poate cu nițel mai multă cremă în ea.

*

Călătoria prin mijloacele magice avea dezavantaje majore. Aveai senzația că stomacul îți rămânea în urmă. Și mintea ți se umplea de groază pentru că destinația era întotdeauna cam nesigură. Nu că ai fi putut ajunge oriunde. „Oriunde” reprezenta o gamă de variante foarte restrânsă în comparație cu felul de locuri în care magia te putea transporta. Călătoria în sine era simplă. Să ajungi la o destinație care, de exemplu, ți-ar fi permis să supraviețuiești în toate cele patru dimensiuni deodată cerea mult efort.

De fapt, probabilitatea de eroare era atât de uriașă, încât părea cam discordant să ieși într-o cavernă cu nisip pe jos, destul de

obișnuită.

Conținea, pe peretele opus, o ușă.

Nu încăpea îndoială că era o ușă amenințătoare. Arăta ca și cum creatorul ei studiase toate ușile de celulă pe care le putuse găsi și apoi se dusese și produsese o versiune pentru, cum ar fi, întreaga orchestră vizuală. Era mai mult o poartă. Un avertisment străvechi și probabil înspăimântător era săpat deasupra arcadei ei fărâmicioase, dar era destinat să rămână necitit pentru că deasupra lui cineva lipise un afiș lucios în alb și roșu pe care scria: „Nu Trebuie Să Fii «Afurisit» Să Muncești Aici, Dar Ajută!!!”

Vânturache se uită printre gene la afiș.

— Firește că pot să-l citesc, zise el. Doar că nu-mi vine să-l cred.

— Semnele de exclamare multiple, continuă ei, clătinând din cap, sunt dovada sigură a unei minți bolnave.

Se uită în spate. Contururile strălucitoare ale cercului magic al lui Eric deveniră mai slabe și se stinseră.

— Nu sunt mofturos, mă înțelegi, spuse el. Doar că parcă ziceai că poți să ne duci înapoi în Ankh. Ăsta nu e Ankh. Îmi dau seama după detaliile mărunte, cum ar fi umbrele roșii pâlpâitoare și țipetele din depărtare, în Ankh, țipetele sunt de obicei mult mai aproape, adăugă el.

— Cred că m-am descurcat foarte bine să îl fac să meargă, zise Eric înfuriindu-se. Nu ar trebui să poți face cercuri magice invers. În teorie, înseamnă că tu stai în cerc și realitatea se mișcă în jurul tău. Cred că m-am descurcat foarte bine. Vezi tu, adăugă el, glasul vibrându-i dintr-odată de entuziasm, dacă rescrii codexul sursă și, aici e partea dificilă, treci totul printr-un...

— Da, da, foarte isteț, ce-o să vă mai treacă prin cap, spuse Vânturache. Chestia e că suntem, eu cred că e destul de posibil să fim în Infern.

— Oh?

Lipsa de reacție a lui Eric îl făcu pe Vânturache curios.

— Știi, adăugă el. Locul ăla cu mulți demoni în el?

— Oh?

— În general, se consideră că nu e un loc în care e bine să fii, zise Vânturache.

— Crezi că am putea fi în stare să explicăm?

Vânturache se gândi la asta. Nu era prea sigur, dacă mergeai direct la esență, ce îți făceau demonii. Dar știa ce îți făceau oamenii și, după o viață petrecută în Ankh-Morpork, acest loc s-ar fi putut dovedi a fi mai bun. Mai cald, oricum.

Se uită la ciocănelul de la ușă. Era negru și oribil, dar asta nu conta pentru că era și legat, astfel încât să nu poată fi folosit. Lângă el, cu toate semnele că fusese montat de curând de cineva care nu știa ce face și nici nu voia să o facă, era un buton montat în tâmplăria spartă. Vânturache îl împunse șovăielnic.

Sunetul pe care îl scoase ar fi putut fi odată o melodie îndrăgită, poate chiar una scrisă de un compozitor talentat căruia i se acordase, pentru un scurt moment extatic, accesul la muzica sferelor. Acum, totuși, făcea doar bing-BONGding-DONG.

Și ar fi fost o utilizare lenească a limbajului să spui că ceea ce deschise ușa era un coșmar. De obicei, coșmarurile sunt chestii cam țicnite și este foarte greu să îi explici unui ascultător ce a fost așa de îngrozitor la faptul că șosetele tale au prins viață sau la morcovii uriași care săreau din gardurile vii. Acesta era acel lucru înspăimântător care putea fi creat doar de cineva care se apucase să gândească lucruri oribile foarte clar. Avea mai multe tentacule decât picioare, dar mai puține brațe decât capete.

De asemenea, avea un ecuson.

Pe ecuson scria: „Mă numesc Urglefloggah, Sămânța Gheenei și Paznic Detestat al Porții Groazei: Cum Vă Pot Ajuta?”

Nu era foarte încântat de asta.

— Da? scrâșni el.

Vânturache încă citea ecusonul.

— Cum ne *poți* ajuta? spuse el îngrozit.

Urglefloggah, care semăna nițel cu răposatul Quezpestecoatl, scrâșni din unii dintre dinții săi.

— Salut… are, intonă el, în felul cuiva căruia îi fusese explicat răbdător scenariul de către altcineva înarmat cu un fier de marcat înroșit în foc. Mă numesc Urglefloggah, Sămânța Gheenei, și sunt gazda dumneavoastră astăzi… Permiteți-mi să fiu primul care vă urează bun venit în luxosul nostru…

— Stai așa, zise Vânturache.

— … Ales pentru confortul dumneavoastră… hurui Urglefloggah.

— Ceva e în neregulă aici, spuse Vânturache.

— … Respectând întru totul dorințele DUMNEAVOASTRĂ, clientul… continuă demonul cu stoicism.

— Iartă-mă, făcu Vânturache.

— … Cât mai plăcut posibil, zise Urglefloggah. Scoase un zgomot ca un suspin de ușurare, de undeva din adâncul mandibulelor sale. Acum părea să asculte pentru prima dată.

— Da? Ce? spuse el.

— Unde suntem? zise Vânturache.

Diferite guri zâmbiră.

— Ciocul mic, muritorilor!

— Ce, suntem într-o pasăre?

— Târâți-vă și chirciți-vă, muritorilor! se corectă demonul, căci sunteți condamnați la eternă… Se opri și scoase un scâncet slab. Va urma o perioadă de terapie de corecție, se corectă el iar, scuipând fiecare cuvânt, care sperăm să fie cât mai instructivă și plăcută posibil, respectând toate drepturile DUMNEAVOASTRĂ, clientul.

Se uită la Vânturache cu câțiva ochi.

— Îngrozitor, nu? spuse el cu o voce mai normală. Nu da vina pe mine. Dacă era după mine, ar fi bătrânele lucrușoare arzătoare drept în aia, într-o clipită.

— Ăsta este Iadul, nu? zise Eric. Am văzut imagini.

— Sunteți chiar aici, spuse demonul tânguitor.

Se așează sau, cel puțin, se împături într-un fel complicat.

— Serviciul cu publicul, asta era. Oamenii simțeau că ne dădeam interesul, că nu erau doar numere, ci, în fine, victime. Aveam o tradiție a serviciului. Vezi să nu-i pese *lui.* Dar de ce vă spun eu vouă problemele *mele?* Nu că nu ați avea și voi destule, fiind morți și ajungând aici. Nu sunteți muzicanți, nu?

— De fapt, noi nici nu suntem mor… începu Vânturache.

Demonul îl ignoră, însă se ridică și începu să meargă greoi pe coridorul umed și rece, făcându-le semn să îl urmeze.

— Chiar ați fi urât locul ăsta dacă erați muzicanți. L-ați fi urât mai mult, adică. Zidurile cântă muzică toată ziua, bine, *el* îi spune muzică, eu n-am nimic împotriva unei melodii drăguțe, să știți, ceva pe care să țipi, dar asta nu e, adică, am auzit că ar trebui să avem toate melodiile *bune,* așa că de ce avem chestiile astea care sună ca și cum cineva ar fi pornit pianul și apoi ar fi plecat, și l-ar fi lăsat așa?

— De fapt…

— Și mai sunt și ghivecele cu flori. Nu mă înțelegeți greșit, îmi place să văd și eu un pic de verdeață. Doar că unii dintre băieți spun că astea nu sunt plante adevărate, dar eu zic că trebuie să fie, nimeni în toate mințile nu ar face o plantă care arată ca o piele verde-închis și care miroase ca un lemur mort. *El* zice că dă locului un aspect prietenos și deschis. Aspect prietenos și deschis! Am văzut grădinari pricepuți cedând și izbucnind în plâns. Vă spun, au zis că tot ce le-am făcut după aceea a părut mai bun.

— Morți nu este cum am fi noi… rosti Vânturache, încercând să vâre cuvintele într-o pauză a monologului nesfârșit al lucrului, dar era prea târziu.

— Aparatul de cafea, acum, asta cu aparatul de cafea e bună, recunosc. Nu obișnuiam decât să îi înecăm pe oameni în lacuri de pipi de pisică, nu îi făceam să îl cumpere la ceașcă.

— Nu suntem morți! strigă Eric.

Urglefloggah se opri legănându-se.

— Bineînțeles că sunteți morți, spuse el. Altfel, nu ați fi aici. Nu pot să-mi imaginez oameni vii care să vină aici. N-ar rezista nici cinci minute.

Își deschise câteva dintre guri, scoțând la iveală o varietate de colți.

— Hm, hm, adăugă el. Dacă aș prinde vreun om viu aici…

Nu degeaba supraviețuise Vânturache ani întregi în complexitățile

paranoice ale Universității Nevăzute. Se simțea aproape ca acasă. Reflexele îi funcționară cu o precizie incredibilă.

— Adică, nu ți s-a spus? zise el.

Era greu să vezi dacă expresia lui Urglefloggah se schimbă, doar și pentru că era greu să știi ce parte din el *avea* expresia, dar, în mod clar, proiectă un aer familiar de nesiguranță bruscă și revoltată.

— Ce să mi se spună? zise el.

Vânturache se uită la Eric.

— Ai crede că le spun oamenilor, nu?

— Ce să le spu… *argarg,* făcu Eric, prinzându-se de gleznă.

— Ăsta e managementul modern, zise Vânturache, fața lui radiind o preocupare furioasă. Se apucă și fac toate schimbările astea, toate aceste noi amenajări și îi consultă oare pe cei care formează coloana….

— … Exoscheletul… îl corectă demonul.

— … Sau altă structură chitinoasă sau de calciu a organizației? încheie Vânturache, elegant.

Aștepta răbdător ceea ce știa că avea să urmeze.

— Nu ei, zise Urglefloggah. Sunt prea ocupați să pună afișe, așa e.

— Cred că e dezgustător, spuse Vânturache.

— Știi, zise Urglefloggah, că nu mă lasă la sărbătoarea Club 18 000 - 30 000? Cică sunt prea bătrân.Cică o să stric distracția.

— Unde o să ajungă ladul? spuse Vânturache compătimitor.

— Niciodată nu vin aici jos, să știi, zise demonul pleoștindu-se nițel. Niciodată nu îmi spun nimic. Oh, da, foarte important, doar să păzești poarta aia afurisită e cel mai important, nu cred!

— Uite, rosti Vânturache. N-ai vrea să vorbesc cu ei, ce zici?

— Stau aici atâtea ore. Îi conduc înăuntru…

— Poate dacă am vorbi cu cineva? spuse Vânturache.

Demonul pufni, din mai multe nasuri odată.

— Ai vrea? zise el.

— Aș fi fericit, răspunse Vânturache.

Urglefloggah se înseninâ nițel, dar nu prea mult, pentru orice eventualitate.

— N-are ce să strice, nu? spuse el.

Vânturache își adună curajul și bătu creatura pe ceea ce spera din toată inima că era spatele ei.

— Nu-ți face griji pentru asta, zise el.

— E foarte drăguț din partea ta.

Vânturache se uită peste grămada tremurătoare la Eric.

— Ar trebui să mergem, spuse ei. Să nu întârziem la întâlnire.

Făcu semne înnebunite peste capul demonului.

Eric râmji.

— Da, așa e, întâlnirea, zise el.

Merseră pe coridorul larg.

Eric începu să chicotească isteric.

— Acum fugim, nu? spuse ei.

— Acum mergem, zise Vânturache. Doar mergem. Partea importantă este să te porți nonșalant. Partea importantă este să alegi momentul potrivit.

Se uită la Eric.

Eric se uită la el.

În spatele lor, Urglefloggah scoase un sunet de tocmai-m-am-prins.

— Cam acum? făcu Eric.

— Cam acum cred că ar fi bine, da.

Fugiră.

Iadul nu era ceea ce Vânturache fusese făcut să creadă, deși existau semne a ce ar fi putut să fi fost odată – câțiva bulgări de zgură într-un colț, o urmă urâtă de arsură pe tavan. Era arzător, totuși, cu acel fel de căldură pe care o obții fierbând aerul într-un cuptor ani întregi.

Iadul, se sugerase, sunt ceilalți.

Asta li se păruse întotdeauna o surpriză multor demoni muncitori, care întotdeauna crezuseră că Iadul însemna să înfigi lucruri ascuțite în oameni și să îi împingi în lacuri de sânge și tot așa.

Aceasta deoarece demonii, ca majoritatea oamenilor, nu reușesc să facă deosebirea dintre trup și suflet.

De fapt, după cum observaseră mulțimi de regi ai demonilor, exista o limită a ceea ce puteai face unui suflet cu, de exemplu, o pensetă încinsă la roșu, deoarece chiar și sufletele destul de rele și de corupte erau destul de istețe să își dea seama că, de vreme ce nu aveau trupul necesar și terminațiile nervoase prinse de ele, nu exista niciun motiv real, în afară de forța obișnuinței, pentru care să sufere dureri chinuitoare. Așa că nu mai sufereau. Demonii continuau să o facă, oricum, deoarece prostia totală face parte din ce înseamnă a fi demon, dar cum nimeni nu mai suferea, nici lor nu le mai făcea mare plăcere și toată treaba era fără rost. Secole întregi de lipsă de sens.

Astfgl adoptase, fără a-și da seama ce făcea, o nouă și radicală abordare.

Demonii se pot mișca interdimensional și astfel el găsise ingredientele de bază pentru echivalentul foarte util al unui lac de sânge, cum ar veni, pentru suflet, „învățați de la oameni, le spusese el lorzilor demonilor, învățați de la oameni. E uimitor ce poți învăța de la oameni.”

Iei, de exemplu, un anume fel de hotel. Este, probabil, varianta englezească a unui hotel american, dar condus cu acel geniu englezesc unic de a lua ceva american și a scoate din el singurul aspect care merită, astfel încât te pomenești cu un fast-food încet, West Country, muzică occidentală și, bine, acest hotel.

Este ziua în care se închide devreme. Barul e doar o masă cu blat

din cioburi de sticlă roz-pastel și o frapieră idioată pe ea, pusă într-un colț, și nu va fi deschis multe ore de acum înainte. Mai adaugi ploaie și lași ca singurul canal disponibil pe singurul televizor să fie, poate, Channel Four galez, care își transmite obișnuitul lui eisteddfod[14] sucit de la Pant-y-gyrdl. Și există o singură carte în acest hotel, lăsată în urmă de o victimă anterioară. Este una dintre acelea pe care numele autorului este scris pe copertă cu litere aurii și în relief, mai mare decât titlul și, probabil, are și un trandafir și un glonț pe ea. Jumătate dintre pagini lipsesc.

Și singurul cinematograf din oraș rulează ceva cu subtitrări și umbrele franțuzești.

Iar apoi oprești timpul, dar nu și experiența, așa încât pare că însuși puful din mochetă se ridică treptat pentru a-ți umple creierul și în gură începi să ai un gust ca de proteză veche.

Și apoi faci ca asta să dureze pe vecie. Asta înseamnă mai mult decât de acum până la ora deschiderii.

Iar apoi o distilezi.

Firește că Lumii Disc îi lipsesc mai multe dintre obiectele descrise mai sus, dar plictiseala este universală și Astfgl obținuse în Iad un tip deosebit de ales de plictiseală, care este acela pe care îl capeți atunci când a) te costă bani și b) are loc în timp ce *tu ar trebui să te simți bine.*

Cavernele care se deschiseră în fața lui Vânturache erau pline de ceață și de paravane pline de gust. Din când în când, țipete de plictiseală se ridicau dintre plantele în ghivece, dar în mare parte era tăcerea îngrozitor de paralizantă a creierului uman fiind transformat în brânză topită dinspre interior spre exterior.

— Nu înțeleg, zise Eric. Unde sunt cuptoarele? Unde sunt flăcările? Unde, adăugă el, plin de speranță, sunt sucubii?

Vânturache se uită la cea mai apropiată dovadă.

Un demon neconsolat, al cărui ecuson proclama că era Azaremoth, Putoarea Respirației de Câine și, în plus, spera ca, totuși, cititorul să aibă o zi plăcută, ședea pe marginea unei gropi puțin adânci, în care se afla o stâncă de care era răstignit un om.

O pasăre care părea foarte obosită stătea lângă el. Vânturache crezu că papagalul lui Eric o pățise urât, dar această pasăre trecuse în mod clar prin storcătorul Vieții. Arăta ca și cum mai întâi ar fi fost jumulită, apoi penele i-ar fi fost înfipte la loc.

Curiozitatea învinse lașitatea obișnuită a lui Vânturache.

— Ce se petrece? întrebă el. Ce i se întâmplă omului?

Demonul încetă să mai bată cu călcâiele în marginea gropii. Nu îi dădu prin cap să îl întrebe pe Vânturache ce căuta acolo. Presupuse că

[14]Eisteddfod - festival galez de muzică şi poezie, a cărui tradiţie datează din secolul al XII-lea. (n.tr.)

nu ar fi fost acolo dacă nu ar fi avut dreptul de a fi. Alternativa era incredibilă.

— Nu știu ce a făcut, zise el, dar când am venit eu aici pedeapsa lui era să fie legat în lanțuri de stânca aia și în fiecare zi un vultur să coboare și să îi mănânce ficatul. Asta e o tortură de demult.

— Acum nu pare să îl atace, spuse Vânturache.

— Nu. S-a schimbat totul. *Acum,* coboară în zbor în fiecare zi și îi povestește despre operația lui de hernie. Acum e eficient, recunosc, zise demonul cu tristețe, dar nu este ce *aș* numi eu tortură.

Vânturache se întoarse cu spatele, dar nu înainte de a zări expresia de agonie de pe fața victimei. Era îngrozitoare.

Era și mai rău, totuși. În următoarea groapă, câtorva oameni înlănțuiți care gemeau li se arătau niște desene. În fața lor, un demon citea dintr-un scenariu.

— ... Aici e când am fost în Al Cincilea Cerc, dar nu se vede unde am stat, e chiar în stânga acolo și ăsta este cuplul acela ciudat pe care l-am cunoscut, nici n-o să credeți, locuiesc pe Câmpiile de Gheață ale Pieirii, chiar lângă...

Eric se uită la Vânturache.

— Le arată poze cu el în vacanță? spuse el.

Amândoi ridicară din umeri și merseră mai departe, clătinând din cap.

Apoi urmă un delușor. La poalele lui era un bolovan rotund. Lângă el ședea un bărbat încătușat, cu fața disperată îngropată în palme. Un demon verde și pitic stătea lângă el, aproape prăvălindu-se sub greutatea unei cărți enorme.

— Am auzit de *asta,* zise Eric. Un om care a sfidat zeii sau cam așa ceva. Trebuie să tot împingă bolovanul la deal chiar dacă se rostogolește înapoi de fiecare dată...

Demonul ridică privirea.

— Dar mai întâi, ciripi el, trebuie să asculte Normele Nesănătoase și de Nesiguranță cărora li se supune Ridicarea și Mutarea Obiectelor Mari.

Volumul 93 din *Comentarii,* de fapt. Normele în sine formau încă 1 440 de volume. Partea 1, adică.

Lui Vânturache îi plăcuse întotdeauna plictiseala, prețuind-o doar și pentru valoarea pe care i-o dădea raritatea. Întotdeauna i se păruse că singurele dăți din viața lui când nu fusese urmărit, închis sau lovit erau cele când fusese lăsat să cadă de pe diferite lucruri și, deși căderea de foarte sus părea întotdeauna la fel, nu se punea ca „plictiseală”. Singura dată de care își putea aduce aminte cu un anumit grad de afecțiune era intervalul scurt în care fusese bibliotecar-ajutor la Universitatea Nevăzută, când nu erau prea multe de făcut în afară de a

citi cărți, a te asigura că provizia de banane a bibliotecarului nu se terminase și, rareori, a-l ajuta cu un grimeur deosebit de recalcitrant.

Acum își dădea seama ce făcea ca plictiseala să fie atât de atractivă. Era faptul că știa că lucrurile mai rele, lucrurile periculos de interesante se petreceau chiar după colț și că tu nu aveai de-a face cu ele. Pentru ca plictiseala să fie plăcută, trebuia să fie ceva cu care să o compari.

Pe când aceasta era doar plictiseală peste și mai multă plictiseală, acumulându-se până când devenea un baros uriaș și zdrobitor care paraliza toate gândurile și experiența, și lovea eternitatea până când o transforma în ceva moale ca flanela.

— E îngrozitor, spuse el.

Omul înlănțuit își ridică fața trasă.

— Mie-mi zici? făcu el. Într-o vreme, îmi *plăcea* să împing bolovanul la deal. Puteai să te oprești să mai schimbi o vorbă, vedeai ce se mai întâmpla, puteai încerca diferite feluri de prindere și tot așa. Eram și un fel de atracție pentru turiști, oamenii mă arătau cu degetul. N-aș spune că era *distractiv,* dar îți dădea un scop în viața de apoi.

— Iar eu îl ajutam, zise demonul, cu glasul tremurând de indignare mâhnită. Ți-am mai dat câte o mână de ajutor, uneori, nu? Îi mai spuneam câte o bârfă și așa mai departe. Într-un fel, îl încurajam când se rostogolea înapoi și așa mai departe. Ziceam chestii ca: „hopa, iar se duce nenorocitul”, și el făcea: „La naiba”. Ne-am simțit bine, nu? Ce vremuri minunate! zise suflându-și nasul.

Vânturache tuși.

— E prea mult, spuse demonul. Eram fericiți pe vremuri. Nu că ar fi făcut prea mare rău cuiva și, bine, eram împreună în asta.

— Așa e, zise omul înlănțuit. Știai că, dacă îți cunoșteai lungul nasului, aveai șansa să scapi într-o zi. Știi că acum o dată pe săptămână trebuie să mă opresc ca să iau lecții de meserii?

— Asta trebuie să fie drăguț, spuse Vânturache, nesigur.

Omul miji ochii.

— *Împletirea coșurilor?* zise el.

— Sunt aici de optsprezece milenii, demon și imp, mormăi demonul. Mi-am învățat meseria, să știi. Optsprezece mii de ani nenorociți la coada furcii și acum asta. Să citesc o…

Un bubuit sonic răsună în tot iadul.

— Vai, vai, spuse demonul. S-a întors El. Mai și pare mânios. Mai bine revenim la lucru.

Și, într-adevăr, în toate cercurile lui Hades, demoni și damnați gemeau la unison și se întorceau la iadurile personale.

Omul înlănțuit începu să transpire.

— Uite, Vizzimuth, zise el, n-am putea să sărim unu sau două paragrafe…

— E treaba mea, spuse demonul nefericit. Știi că El verifică, e mai

mult decât munca mea…

Se întrerupse, îi aruncă lui Vânturache o grimasă tristă și, cu o gheară blândă, bătu ușurel pe spate personajul care hohotea.

— Uite cum facem, zise el cu blândețe, o să sar unele dintre subclauze.

Vânturache îl apucă pe Eric de umăr, iar acesta nu se opuse.

— Mai bine am pleca, spuse el încetișor.

— Chiar este oribil, zise Eric în timp ce se îndepărtau. Îi face răului un nume rău.

— Hm, spuse Vânturache.

Nu îi plăcea cum suna că El se întorsese și că El era mânios. De fiecare dată când cineva destul de important pentru a merita majuscule era mânios, de obicei era mânios pe el.

— Dacă știi așa multe despre acest loc, zise el, poate îți aduci aminte cum se iese?

Eric se scărpină în cap.

— Ajută dacă unul dintre voi e fată, spuse el. Conform mitologiei ephebiene, e o fată care coboară aici în fiecare iarnă.

— Ca să stea la cald?

— Cred că povestea spune că ea de fapt *creează* iarna, într-un fel.

— Am cunoscut femei ca asta, zise Vânturache, dând din cap cu înțelepciune.

— Sau te ajută să ai o liră, cred.

— Ah! Aici s-ar putea să fim pe teren mai sigur, spuse Vânturache.

Se gândi o clipă, apoi adăugă:

— Hm! Am câteva monede în buzunar…

— Una la care se cântă, zise Eric răbdător.

— Oh!

— Și, și, și când *chiar* pleci, dacă te uiți în urmă… cred că pe undeva apar rodiile sau, sau, sau te transformi într-o bucată de lemn.

— Eu nu mă uit niciodată în urmă, spuse Vânturache cu fermitate. Una dintre primele reguli ale fugii este să nu te uiți niciodată în urmă.

În spatele lor se auzi un urlet.

— Mai ales când auzi zgomote puternice, continuă Vânturache. Când e vorba de lașitate, asta deosebește bărbații de oi. Fugi drept înainte.

Își apucă poalele robei.

Și fugiră și tot fugiră, până când o voce cunoscută rosti:

— Stați așa, dragi băieți! Hopa sus! Uimitor cum te întâlnești cu vechi prieteni aici jos.

Și o altă voce făcu:

— Cumîizice? Cumîizice?

— *Unde sunt!*

Lorzii inferiori ai Iadului tremurau. Avea să fie îngrozitor. Se putea

chiar să se lase cu o informare scrisă.

— Nu se poate să fi scăpat, scrâșni Astfgl. Sunt pe aici, pe undeva. De ce nu sunteți în stare să îi găsiți? Sunt înconjurat de incompetenți la fel ca și de proști?

— Stăpâne…

Prinții demonilor se întoarseră.

Cel care vorbise era ducele Vassenego, unul dintre cei mai bătrâni demoni. Cât de bătrân, nimeni nu știa. Dacă nu fusese chiar el cel care inventase păcatul originar, atunci cel puțin făcuse una dintre primele copii. În privința purei cutezanțe și a necinstei ar fi putut trece drept om și, de fapt, de obicei lua forma unui avocat bătrân, cam trist și care avea un vultur prin arborele genealogic.

Și fiecare minte demonică gândi: „Sărmanul Vassenego, de data asta a făcut-o lată. Nu o să mai fie doar o informare scrisă, o să fie o declarație de politică internă, transmisă tuturor departamentelor și cu o copie pentru arhivare”.

Astfgl se întoarse încet, ca și cum ar fi fost pus pe o placă turnantă. Revenise la forma lui preferată acum, dar își revenise, cum s-ar zice, la un nivel emoțional ridicat. Doar gândul că pe domeniul lui erau oameni vii îl făcea să tremure de furie ca o coardă de vioară. Nu puteai să ai încredere în ei. Nu te puteai baza pe ei. Ultimul om căruia i se permisese să coboare aici viu făcuse o Publicitate foarte proastă locului. Mai presus de orice, îl făceau să se simtă inferior.

Acum, întreaga putere activă a mâniei lui se concentra asupra bătrânului demon.

— Ai ceva de zis? făcu el.

— Voiam doar să spun, stăpâne, că am cercetat în amănunt toate cele opt cercuri și sunt convins…

— Liniște! Să nu crezi că nu știu ce se petrece, mârâi Astfgl dând ocol figurii încleștate. Te-am văzut eu – și pe *tine,* și pe *tine* – tridentul lui arătă spre unii dintre ceilalți lorzi bătrâni – complotând pe la colțuri, încurajând rebeliunea! *Eu* domnesc aici, nu este așa? Și voi fi ascultat!

Vassenego era palid. Nările sale patriciene se umflau ca niște guri de admisie. Totul la el spunea:„Micuță creatură înfumurată, firește că încurajăm rebeliunea, suntem demoni! Și eu înnebuneam mințile prinților când tu încurajai pisicile să lase șoareci morți sub pat, idiot cu minte mică și iubitor de hârtii!” Totul la el spunea asta în afară de voce, care rosti calm:

— Nimeni nu neagă asta, sire.

— Atunci căutați iar! Și demonul care i-a lăsat înăuntru să fie dus în cea mai de jos groapă și dezmembrat, s-a-nțeles?

Vassenego se încruntă.

— Bătrânul Urglefloggah, sire? A fost prost, cu siguranță, dar este credincios…

— Încerci cumva să mă contrazici?

Vassenego șovăi. Oricât de groaznic i se părea în sinea lui regele, demonii cred cu tărie în întâietate și ierarhie. Erau prea mulți demoni tineri care insistau ca lorzii seniori să folosească fățiș căile regicidului și ale loviturii de palat, indiferent care ar fi fost provocarea.

Vassenego avea și el planurile lui. Nu avea rost să strice totul acum.

— Nu, sire, zise el. Dar asta ar însemna, sire, că poarta groazei nu va mai fi...

— *Fă-o!*

Bagajul ajunse la poarta groazei.

Nu se poate descrie cât de furios poți să devii după ce ai alergat de două ori lungimea continuumului spațiu-timp, iar Bagajul fusese destul de iritat încă de la început.

Se uită la balamale. Se uită la încuietori. Se dădu nițel în spate și păru să citească noul afiș de deasupra porții.

Se poate ca acesta să îl fi făcut și mai furios, deși în cazul Bagajului nu exista niciun mod sigur de a-ți da seama pentru că, într-un fel, își petrecea tot timpul dincolo de orizontul evenimentului ostilității.

Porțile Iadului erau antice. Nu doar timpul și căldura le copseseră lemnul în ceva ca un granit negru. Adunaseră frică și răutate întunecată. Erau mai mult decât niște simple lucruri cu care să astupi o gaură în perete. Erau destul de deștepte să fie ușor conștiente de ce era posibil să le rezerve viitorul.

Urmăriră cum Bagajul se dădu în spate pe nisip, își încorda picioarele și se lăsă pe vine.

Încuietoarea țăcăni. Zăvoarele se traseră singure cu iuțeală. Uriașele bare se săltară din lăcașurile lor. Porțile se dădură singure la perete.

Bagajul se relaxă. Se îndreptă. Păși înainte. Aproape că mergea țanțoș. Trecu printre balamalele strâmbe și, când aproape că intrase, se întoarse și îi dădu un șut de pomină celei mai apropiate dintre porți.

Era o roată de ocnă uriașă. Nu alimenta nimic și avea lagăre deosebit de scârțâitoare. Era una dintre cele mai inspirate idei ale lui Astfgl și nu avea nicio utilitate în afară de a arăta câtorva sute de oameni că, dacă ei crezuseră că viețile le fuseseră lipsite de sens, nu văzuseră încă nimic.

— Nu putem să stăm aici pe veci, zise Vânturache. Trebuie să facem diferite lucruri. Cum ar fi *să mâncăm.*

— Acesta este unul dintre avantajele uriașe când ești un suflet damnat, spuse Ponce da Quirm. Toate vechile griji trupești dispar. Firește, primești un set complet nou de griji, dar întotdeauna mi s-a părut recomandabil să caut partea bună a lucrurilor.

— Cumîizice! făcu papagalul care ședea pe umărul lui.

— Ca să vezi, zise Vânturache. Nu știam că animalele ajung în Iad. Deși pot să înțeleg de ce au făcut o excepție în cazul ăsta.

— Să ți-o trag, vrăjitoriile!

— De ce nu ne caută aici, eu asta nu înțeleg, spuse Eric.

— Taci și continuă să mergi, zise Vânturache. Sunt proști, de aia. Nu-și pot închipui că am face așa ceva.

— Da, aici au dreptate. Nici *eu* nu-mi pot închipui că facem așa ceva.

Vânturache mișcă nițel picioarele, privind cum trecea în grabă un grup de demoni care îi căutau înnebuniți.

— Deci n-ai găsit Fântâna Tinereții, spuse el, considerând că ar trebui să facă conversație.

— Oh, ba da, zise da Quirm cu sinceritate. Un izvor cu apă proaspătă, în adâncul junglei. Era foarte impresionant. Am și luat o înghițitură bună. Sau sorbitură, ceea ce cred că este cuvântul mai potrivit.

— Și…? făcu Vânturache.

— În mod clar, a funcționat. Da. Pentru o vreme am simțit clar cum deveneam mai tânăr.

— Dar… Vânturache flutură vag din mână pentru a-i cuprinde pe da Quirm, roata, cercurile înalte ale gheenei.

— Ah, zise bătrânul. Firește, asta e partea enervantă. Am citit atât de mult despre Fântână și ai crede că în toate aceste cărți cineva a pomenit lucrul cu adevărat important despre apă, nu?

— Care era…?

— „Fierbe-o mai întâi”. Spune totul, nu? Mare păcat, zău!

Bagajul cobora la trap marele drum în spirală care unea cercurile gheenei. Chiar și în condiții normale, probabil că nu ar fi atras prea mult atenția. Măcar pentru că era mai puțin uimitor decât cei mai mulți dintre locuitori.

— E tare plictisitor, spuse Eric.

— Asta e ideea, zise Vânturache.

— N-ar trebui să stăm ascunși aici, ar trebui să încercăm să găsim o cale de ieșire!

— Păi, da, dar nu există.

— De fapt, există, spuse o voce din spatele lui Vânturache.

Era glasul cuiva care văzuse totul și nu îi plăcuse prea mult.

— Lavaeolus? zise Vânturache.

Strămoșul lui era chiar în spate.

— O să ajungi acasă cu bine, spuse Lavaeolus cu amărăciune. Exact vorbele tale. Ha! Zece ani de belele, una după alta. Ai fi putut să-i zici unui prieten.

— Hm, rosti Eric. Nu am vrut să deranjăm cursul istoriei.

— Nu ați vrut să deranjați cursul istoriei, repetă Lavaeolus rar. Se uită în jos la lemnăria roții. Oh! Bine. Asta face ca totul să fie în regulă. Mă simt mult mai bine că știu asta. Vorbind în numele cursului istoriei, aș vrea să vă mulțumesc foarte mult.

— Scuze, zise Vânturache.

— Da?

— Ziceai că mai e o ieșire?

— Oh, da. Una prin spate.

— Unde *este?*

Lavaeolus se opri o clipă din pășit și arătă peste hăul acoperit de cețuri.

— Vezi arcada aia de acolo?

Vânturache miji ochii.

— Cu greu, spuse el. Aia e?

— Da. Mult de cățărat și abrupt. Nu știu unde duce, totuși.

— Cum ai aflat despre ca?

Lavaeolus ridică din umeri.

— Am întrebat un demon, zise el. Întotdeauna e o cale mai simplă de a face totul, să știi.

— O să ne ia o grămadă să ajungem acolo, spuse Eric. E chiar în partea cealaltă, n-o să reușim niciodată.

Vânturache dădu aprobator din cap și continuă posomorât plimbarea nesfârșită. După câteva minute, zise:

— Ție nu ți se pare că mergem mai repede?

Eric se întoarse.

Bagajul li se alăturase și încerca să îi prindă din urmă.

Astfgl stătea în fața oglinzii.

— Arată-mi ce văd ei! ordonă el.

Da, stăpâne.

Astfgl cercetă o clipă imaginea tremurătoare.

— Spune-mi ce înseamnă, zise el.

Sunt doar o oglindă, stăpâne. De unde să știu eu?

Astfgl mârâi.

— Iar eu sunt Lordul Hadesului, spuse el fluturându-și tridentul. Și sunt gata să risc încă șapte ani de ghinion.

Oglinda se gândi la variantele pe care le avea.

S-ar putea să aud un scârțâit, stăpâne, se aventură ea.

— Și?

Miros fum.

— Fără fum. Am interzis anume toate focurile deschise. Un concept tare demodat. Dădea o reputație proastă locului.

Totuși, stăpâne.

— Arată-mi… Hades.

Oglinda făcu tot ce putu. Regele nimeri taman la timp să vadă roata, cu lagărele strălucind încinse la roșu, căzând de pe suport și rostogolindu-se, la fel de înșelător de încet ca o avalanșă, pe tărâmul damnaților.

Vânturache era atârnat de bara de sprijin, privind traversele trecând vâjâind cu o viteză care i-ar fi ars tălpile sandalelor dacă ar fi fost destul de prost să lase picioarele jos. Morții, totuși, acceptau totul cu aplombul voios al celor care știu că ce era mai rău deja li s-a întâmplat. Țipete de: „Dă-mi vata de zahăr” ajungeau la el. Îl auzi pe Lavaeolus admirând tracțiunea splendidă și explicându-i lui da Quirm cum, dacă ai fi avut un vehicul care să mănânce drumul din fața lui, așa cum, de fapt, făcea Bagajul, și l-ai fi acoperit cu armură, atunci războaiele ar fi fost mai puțin sângeroase, ar fi durat jumătate de timp și toată lumea ar fi putut petrece și mai multă vreme mergând acasă.

Bagajul nu comenta nimic. Își vedea stăpânul atârnând un pic mai încolo și continua să meargă. Se poate să se fi gândit că această călătorie îi lua ceva timp, dar era problema Timpului. Și astfel, azvârlind în lături câte un suflet care țipa, lovind, răsturnând și zdrobind câte un demon ghinionist, roata se rostogolea în continuare.

Se izbi de stânca din partea opusă.

Lordul Vassenego zâmbi.

— Acum, zise el, este momentul.

Ceilalți demoni bătrâni păreau cam neliniștiți. Erau, firește, iscusiți în rele, iar Astfgl era, în mod clar, Nu Unul Dintre Noi și cel mai revoltător țărănoi din câți își croiseră drum în post…

Dar… bine, *asta…* poate că erau niște lucruri care erau *prea…*

— Învățați de la oameni, îl imită Vassenego. M-a îndemnat pe *mine* să învăț de la oameni. Eu! Ce nerușinare! Ce aroganță! Dar am privit, oh, da, am învățat. Am *plănuit.*

Expresia de pe fața lui era indescriptibilă. Chiar și lorzii din cele mai de jos cercuri, care se făleau cu ticăloșia, fură nevoiți să își întoarcă privirile.

Ducele Drazometh cel Putred ridică șovăielnic o labă.

— Dar dacă măcar bănuiește, spuse el, adică, are un temperament infect. Informările alea scrise… Se înfioră.

— Dar ce facem? Vassenego își desfăcu brațele într-un gest inocent. Ce e rău în asta? Fraților, vă întreb: ce e rău?

Degetele i se încleștară. Încheieturile lor străluceau alb sub pielea subțire, cu vene albastre în timp ce studia fețele nesigure.

— Sau ați prefera să primiți încă o afirmare de politică internă?

Expresiile fețelor se schimbară când lorzii se hotărâră ca un șir de piese de domino căzând. Erau unele lucruri în privința cărora chiar și ei erau uniți. Gata cu afirmările de politică internă, gata cu documentele consultative, gata cu mesajele care să ridice moralul întregii echipe.

Acesta era Iadul, dar trebuia să existe o limită.

Earl Beezlemoth își frecă unul dintre cele trei nasuri.

— Și oameni de pe undeva au scornit singuri-singurei toate astea? întrebă el. Nu le-am dat, știi, niciun indiciu?

Vassenego clătină din cap.

— E doar munca lor, zise el cu mândrie, ca un profesor înduioșat care tocmai a văzut un elev bun care a absolvit *summa cum laude.*

Beezlemoth se uită în infinit.

— Credeam că *noi* trebuia să fim cei îngrozitori, spuse el, glasul fiindu-i plin de venerație.

Bătrânul lord dădu afirmativ din cap. Așteptase mult pentru asta. În timp ce alții vorbeau despre revoluția înfierbântată, el doar se uitase în lumea oamenilor și urmărise, și se minunase.

Acest personaj Vânturache fusese extrem de util. Reușise să îl țină pe rege complet ocupat. Meritase tot efortul. Afurisitul ăsta de om nebun tot mai credea că degetele lui făceau treaba! Trei dorințe, cum să nu!

*

Și astfel s-a făcut că atunci când Vânturache s-a eliberat dintre rămășițele roții, l-a descoperit pe Astfgl, regele demonilor, lordul gheenei, înălțându-se deasupra lui.

Astfgl trecuse prin faza anterioară a furiei și era acum în laguna calmă a mâniei unde vocea este liniștită, comportamentul este măsurat și politicos, și doar o dâră slabă de salivă în colțul gurii trădează infernul interior.

Eric se târî de sub o stinghie ruptă și privi în sus.

— Oh, mamă, zise el.

Regele demonilor învârti tridentul. Dintr-odată, nu mai arăta comic deloc. Arăta ca un băț greu din metal, cu trei țepușe sinistre la un cap.

Astfgl zâmbi și se uită înjur.

— Nu, spuse el, aparent pentru sine. Nu aici. Nu e destul de public. Veniți!

Câte o mână îi apucă pe fiecare de umăr. Nu i se puteau împotrivi mai mult decât doi fulgi de zăpadă neidentici s-ar fi putut împotrivi unui aruncător de flăcări. Urmă o clipă de dezorientare, iar Vânturache se trezi în cea mai mare încăpere din univers.

Era sala cea mare. Ai fi putut construi în ea rachete spațiale. Regii Infernului se poate să fi auzit cuvinte ca „subtil” și „discreție”, dar auziseră și că, dacă aveai, trebuia să te dai mare și judecaseră că, dacă nu aveai, trebuia să te dai și mai mare, iar ceea ce nu aveau ei era bunul-gust. Astfgl făcuse tot ce îi stătuse în puteri, dar chiar și el fusese incapabil să adauge prea mult proiectului prost de la început, culorilor neasortate și tapetului oribil. Pusese câteva măsuțe de cafea și un afiș

cu lupte cu tauri, dar acestea erau mai mult sau mai puțin pierdute în haosul general, iar husa cea nouă de pe spatele Tronului Groazei servea doar pentru a scoate în evidență unele dintre cele mai deranjante basoreliefuri ale acestuia.

Cei doi oameni fură aruncați pe podea.

— Iar acum… zise Astfgl.

Dar glasul i se pierdu în uralele pornite din senin.

Ridică privirea.

Demoni de toate formele și mărimile umpleau aproape întreaga sală, îngrămădiți pe pereți și chiar atârnând de tavan. O formație muzicală diavolească lovi diferite coarde ale unei mari varietăți de instrumente. O pancartă, atârnată dintr-o parte în alta a sălii, spunea: „Trăiască Șefu.”

Pe loc sprâncenele lui Astfgl se împletiră paranoic atunci când Vassenego, urmat de alți lorzi, se abătu asupra lui. Fața bătrânului demon era despicată într-un zâmbet complet inocent, iar regele aproape că se panică și îl lovi cu tridentul înainte ca Vassenego să se întindă și să îl plesnească pe spate.

— Bravo! țipă el.

— Ce?

— Oh, foarte bine făcut!

Astfgl se uită în jos la Vânturache.

— Oh! zise el. Da. Bine. Își drese glasul. N-a fost mare lucru, adăugă el îndreptându-se de spate. Știam că nu o să reușiți nimic, așa că…

— Nu *ăștia,* rânji batjocoritor Vassenego. Asemenea lucruri triviale. Nu, sire. Mă refeream la ridicarea dumneavoastră.

— Ridicare? făcu Astfgl.

— *Promovarea* dumneavoastră, sire!

Urale puternice se ridicară dinspre demonii mai tineri, care ar fi ovaționat orice.

— Promovare? Dar, dar eu *sunt* regele… protestă slab Astfgl.

Simțea că puterea de înțelegere îl părăsea ușurel.

— Pfui! zise Vassenego expansiv.

— Pfui?

— Într-adevăr, sire. Rege? *Rege?* Sire, vorbesc în numele tuturor când spun că acesta nu este un titlu pentru un demon ca dumneavoastră, sire, un demon a cărui putere de înțelegere a problemelor și priorităților organizaționale, a cărui pricepere profundă a funcțiilor potrivite ale ființei noastre, ale cărui – dacă pot spune așa – capacități pur intelectuale ne-au dus spre noi și măreațe adâncuri!

Deși nu voia, Astfgl se simți încântat.

— Păi, știți… începu el.

— Și totuși, descoperim, în ciuda poziției dumneavoastră, că sunteți preocupat de cele mai mici detalii ale muncii noastre, zise Vassenego

uitându-se cruciș la Vânturache. Ce dedicare! Ce devotament!

Astfgl se umflă în pene.

— Firește. Întotdeauna am simțit...

Vânturache se ridică în coate și se gândi: „Ai grijă, în spatele tău...”

— Și astfel, spuse Vassenego cu un zâmbet ca un țărm acoperit de faruri, Consiliul s-a întrunit și a hotărât, permiteți să adaug, sire, a hotărât în unanimitate, să creeze un premiu complet nou în cinstea realizărilor dumneavoastră remarcabile!

— Importanța birocrației corecte... ce premiu? făcu Astfgl, plevușca suspiciunii țâșnind dintr-odată prin oceanul respectului de sine.

— Poziția, sire, de Președinte Suprem pe Viață al Infernului!

Trupa lovi iar.

— Cu propriul dumneavoastră birou – mult mai mare decât chestia aia înghesuită pe care a trebuit să o suportați toți acești ani, sire. Sau, mai bine, domnule președinte!

Trupa încercă altă coardă.

Demonii așteptară.

— O să fie... ghiveciuri cu plante? zise Astfgl rar.

— Grămezi! Plantații! *Jungle!*

Astfgl păru să fie luminat de o ușoară strălucire interioară.

— Și mochete? Adică, din perete în perete...?

— Pereții au trebuit să fie depărtați special pentru a le face loc, sire. Cât despre grosimea ei, sire? Triburi întregi de pigmei se întreabă de ce rămâne lumina aprinsă noaptea, sire!

Uluit, regele își permise să lase ca un braț exuberant să îl apuce pe după umeri și fu condus ușurel, toate gândurile de răzbunare uitate, printre mulțimile care aclamau.

— Întotdeauna mi-am dorit una dintre chestiile alea speciale de făcut cafea, murmură el, în timp ce ultimele vestigii ale autocontrolului erau erodate.

— O manufactură pozitivă a fost instalată, sire! Și un tub pentru vorbit, sire, pentru a vă comunica indicațiile subordonaților. Și ultimul răcnet în materie de agende, doi eoni pe o pagină și o chestie pentru...

— Carioci colorate. Întotdeauna am susținut că...

— Curcubeie întregi, sire, tună Vassenego. Dar să mergem acolo fără întârziere, sire, căci bănuiesc că, datorită profunzimii dumneavoastră înfocate, abia așteptați să vă confruntați cu sarcinile considerabile care vă așteaptă, sire.

— Desigur, desigur! Era și vremea să fie îndeplinite, într-adevăr... o expresie de vagă perplexitate trecu pe fața tulburată a lui Astfgl. Aceste sarcini considerabile...

— Nimic mai puțin decât o cercetare și o analiză aprofundată autoritare, totale și complete ale rolului, funcției, priorităților și scopurilor noastre, sire!

Vassenego făcu un pas în spate. Lorzii demonilor își ținură

respirația. Astfgl se încruntă. Universul păru să încetinească. Stelele se opriră pentru o clipă pe traiectoria lor.

— Cu planificare de viitor? spuse el în cele din urmă.

— O prioritate de vârf, sire, pe care ați identificat-o instantaneu cu incisivitatea dumneavoastră obișnuită, zise Vassenego iute.

Lorzii demonilor răsuflară. Pieptul lui Astfgl se umflă puțin.

— Voi avea nevoie de personal special pentru a formula…

— A formula! Exact ce trebuie! spuse Vassenego, care se lăsa, poate, luat un pic de val.

Astfgl îi aruncă o privire ușor bănuitoare, dar în acel moment formația cântă iar.

Ultimele cuvinte pe care le auzi Vânturache, în timp ce regele era condus afară din sală, au fost:

— Și pentru a analiza informațiile, voi avea nevoie de…

Și apoi plecă.

Restul demonilor, conștienți că distracția părea să se fi încheiat pentru acea zi, începură să se îngrămădească și să iasă pe ușile mari. Cei mai inteligenți dintre ei începeau să își dea seama că, în curând, focurile aveau să ardă iar.

Nimeni nu părea să îi bage în seamă pe cei doi oameni. Vânturache îl trase pe Eric de robă.

— *Acum* fugim, nu? zise Eric.

— *Acum* mergem, zise Vânturache ferm. Nonșalant, calm și, hm…

— Iute?

— Prinzi repede, nu?

Este foarte important ca folosirea corectă a celor trei dorințe să aducă fericire celui mai mare număr posibil de oameni și, de fapt, aceasta se și întâmplase.

Tezumanii erau fericiți. Când lipsa rugăciunilor îl făcu pe Bagaj să se întoarcă și să le calce în picioare dușmanii, își otrăviră toți preoții și încercară ateismul luminat în schimb, ceea ce însemna că tot mai puteau omorî câți oameni voiau, dar nu trebuia să se mai trezească atât de devreme ca să o facă.

Oamenii din Tsort și Ephebe erau fericiți – cel puțin aceia care scriu și joacă în dramele istoriei, ceea ce conta. Acum, îndelungatul lor război se încheiase și ei puteau continua cu preocuparea potrivită a națiunilor civilizate, adică să se pregătească pentru următorul.

Cei din Infern erau fericiți sau, cel puțin, mai fericiți decât până atunci. Flăcările pâlpâiau din nou cu putere, aceleași vechi torturi familiare erau aplicate trupurilor eterice destul de incapabile să le simtă, iar damnații primiseră acea lecție care face greutățile atât de ușor de suportat – cunoașterea sigură și absolută că lucrurile pot fi mai rele.

Lorzii demonilor erau fericiți:

Stăteau în jurul oglinzii magice, sărbătorind cu ceva de băut. Din când în când, câte unul dintre ei risca să îl bată pe Vassenego pe spate.

— Să îi lăsăm să plece, sire? zise un duce, uitându-se cu atenție la siluetele care se cățărau din imaginea întunecată a oglinzii.

— Oh, cred că da, spuse Vassenego aerian. Întotdeauna e bine să lași câteva povești să se răspândească, să știi. *Pur encurajer le... pur encoura...* ca să îi faci pe toți să fie atenți și să bage naibii la cap. Și au fost folositori, în felul lor.

Se uită în adâncurile paharului, jubilând în tăcere.

Și totuși, și totuși, în străfundurile minții lui întortocheate, i se părea că auzea vocea slabă care avea să devină mai puternică odată cu trecerea anilor, vocea care bântuie toți regii demonilor, de peste tot: ai grijă, în spatele tău...

Este greu de spus dacă Bagajul era fericit sau nu. Deja atacase cu sălbăticie paisprezece demoni, iar pe trei dintre ei îi încolțea în propria groapă cu ulei clocotind. Curând avea să fie nevoit să își urmeze stăpânul, dar nu trebuia să se grăbească.

Unul dintre ei încercă înnebunit să se apuce de mal. Bagajul îl călcă apăsat pe degete.

Creatorul universurilor era fericit. Tocmai introdusese experimental un fulg de zăpadă cu șapte fețe într-un viscol și nimeni nu observase. Mâine era aproape hotărât să încerce mici litere ale alfabetului delicat cristalizate. Ninsoare Alfabet. Ar fi putut prinde.

Vânturache și Eric erau fericiți:

— Văd cerul albastru! zise Eric. Unde crezi că o să ieșim? Și când?

— Oriunde, rosti Vânturache. Oricând.

Se uită în jos la treptele late pe care urcau. Erau ceva destul de inovator; fiecare era construită din litere de piatră mari. Cea pe care tocmai pășea, de exemplu, spunea: Am Făcut-O Cu Cele Mai Bune Intenții.

Următoarea era: Am Crezut Că O Să Va Placă.

Eric stătea pe: De Dragul Copiilor.

— Ciudat, nu? zise acesta. De ce să faci așa?

— Cred că ar trebui să fie bune intenții, spuse Vânturache.

Acesta era drumul spre Iad, iar demonii erau, până la urmă, tradiționaliști.

Și, deși sunt, desigur, iremediabil demonici, nu sunt întotdeauna răi. Și astfel, Vânturache păși de pe Suntem Angajatori Cu Șanse Egale, printr-un zid care se vindecă în urma lui și în lumea reală.

Trebuia să accepte că ar fi putut fi mult mai rău.

Președintele Astfgl, stând într-un loc nițel mai luminat din uriașul său birou întunecat, suflă iar în tubul de vorbit.

— Alo? zise el. Alo?

Nu răspundea nimeni.

Ciudat.

Își luă unul dintre creioanele lui colorate și se uită la stiva de hârtii din spatele lui. Toate acele dosare, care trebuiau să fie analizate, cântărite, apreciate și evaluate, iar apoi trebuia să se ajungă la directivele manageriale potrivite și apoi un document de politică internă în amănunt trebuia să fie redactat, după care, în urma analizei potrivite, refăcut…

Încercă iar tubul.

— Alo? Alo?

Nu era nimeni. Totuși, nicio problemă, erau multe de făcut. Timpul lui era prea important ca să îl irosească.

Își cufundă picioarele în mocheta lui groasă și călduroasă.

Se uită cu mândrie la ghivecele lui cu plante.

Lovi un montaj complicat de sârme și bile cromate, care începură să se legene și să țăcăne directorial.

Deșurubă capacul stiloului cu o mână fermă, hotărâtă.

Scrise: Cu ce ne ocupăm noi??

Se gândi o vreme, apoi scrise cu grijă dedesubt: Ne ocupăm cu damnarea!!

Și aceasta era, de asemenea, fericire. Într-un fel.

SFÂRȘIT

Titluri de *Terry Pratchett* din seria

„LUMEA DISC”

CULOAREA MAGIEI
LUMINA FANTASTICĂ
MAGIE DE AMBELE SEXE
MORT
COPILUL MINUNE
STRANII SURATE
PIRAMIDE
GĂRZI! GĂRZI!
ERIC
IMAGINI MIȘCĂTOARE
OMUL CU COASA
PRIN CELE STRĂNĂTĂȚI
ZEI MARUNȚI

LORDS AND LADIES
MEN AT ARMS
SOUL MUSIC
INTERESTING TIMES
MASKERADE
FEET OF CLAY
HOGFATHER
JINGO
THE LAST CONTINENT
CARPE JUGULUM